Întrebări frecvente

Punerea în aplicare a Regulamentului UE privind defrișările

Versiunea 5 – aprilie 2026

Prezentul document este un document de lucru, elaborat de serviciile Comisiei, care urmărește să furnizeze informații autorităților naționale, operatorilor și altor părți interesate în vederea punerii în aplicare a Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului privind punerea la dispoziție pe piața Uniunii și exportul din Uniune a anumitor produse de bază și produse asociate cu defrișările și degradarea pădurilor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 (denumit în prezentul document „regulamentul", „prezentul regulament" sau „EUDR"). Prezentul document reflectă doar punctul de vedere al serviciilor Comisiei. Acesta nu este obligatoriu din punct de vedere juridic și nu angajează răspunderea Comisiei.

Actualizările și adăugirile la cea de a patra iterație a acestui document (publicată în aprilie 2025) sunt indicate prin mențiunile (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) și (ÎNTREBARE NOUĂ).

Cuprins

1. Trasabilitate 13

1.1. De ce și cum trebuie operatorii să colecteze coordonatele? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 13

1.2. Ar trebui asigurată trasabilitatea tuturor produselor de bază (importate, exportate, comercializate)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 14

1.3. Ce înseamnă aceasta pentru produsele comercializate în vrac sau produsele compuse? Ce se întâmplă cu produsele compuse care conțin produse de bază diferite? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 15

1.4. Sunt permise lanțurile de custodie bazate pe bilanțul masic? 15

1.5. Ce se întâmplă dacă o parte a unui produs nu este conformă? 16

1.6. Care sunt normele pentru terenurile care nu sunt proprietăți imobiliare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 16

1.7. Care este dimensiunea suprafeței (în hectare) care poate fi acoperită de un poligon? 16

1.8. Este necesar ca geolocalizarea să fie asigurată în toate cazurile prin intermediul poligoanelor? 17

1.9. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ) 17

1.10. Ce se întâmplă în cazul în care registrele funciare sau titlurile de proprietate nu sunt disponibile? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 17

1.11. Un operator poate utiliza datele de geolocalizare ale producătorului? 18

1.12. Ar trebui ca operatorii să verifice geolocalizarea (sau adresa poștală în cazul unui microoperator primar sau al unui mic operator primar)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) .. 18

1.13. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ) 18

1.14. Poate un poligon să acopere mai multe parcele de teren? 18

1.15. Ce se întâmplă în cazul în care un produs de bază relevant este obținut pe o parcelă de teren din cadrul unei singure proprietăți imobiliare care include și alte parcele de teren? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 18

1.16. Poligoanele ar trebui furnizate prin intermediul unei circumferințe? 20

1.17. Cum ar trebui declarat locul de producție al mărfurilor mixte? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 20

1.18. În ce circumstanțe pot operatorii să declare, într-o declarație privind diligența necesară, mai multe parcele de teren decât cele vizate efectiv de obținerea produsului specific introdus pe piață? Care sunt implicațiile unei „declarații în exces”? 21

1.19. Cum va permite geolocalizarea verificarea în practică a aspectelor declarate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 22

1.20. Cum vor verifica autoritățile competente ale statelor membre ale UE validitatea respectării cerinței de a nu implica defrișări? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 22

1.21. Ce tip de controale pot efectua autoritățile competente ale statelor membre ale UE în țări terțe în cazul în care un produs este considerat potențial neconform cu EUDR? 23

1.22. Autoritățile competente vor utiliza definițiile din regulament? 23

1.23. Ce este trasabilitatea lanțului de aprovizionare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) . 23

1.24. Ce presupune trasabilitatea produselor provenite din mai multe țări? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 24

1.25. Ce înseamnă „data sau intervalul de timp corespunzător producției”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 24

1.26. Cum funcționează conformitatea în cadrul lanțului de aprovizionare cu bovine? (ÎNTREBARE NOUĂ) 25

1.26.1 Cum ar trebui operatorii să își îndeplinească obligațiile legate de „hrana pentru animale”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 25

1.27. Ce se întâmplă dacă furnizorii din amonte nu furnizează informațiile necesare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 26

1.28. Ar trebui furnizate coordonate pentru terenurile din țările clasificate ca prezentând un risc scăzut? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 26

1.29. Cerința de legalitate se aplică terenurilor care nu implică defrișări? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 26

1.29.1 Un produs este recoltat în țara A și transportat în țara B în vederea prelucrării ulterioare (de exemplu, boabele de cacao din țara A sunt prelucrate în pudră de cacao în țara B) înainte ca pudra de cacao să fie introdusă pe piața UE în țara C. Legislațiile aplicabile din ce țară sunt relevante? 26

1.30. Există obligații legale pentru țările din afara UE? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) . 27

1.31. Cum pot producătorii să partajeze datele de geolocalizare atunci când anumite guverne interzic partajarea unor astfel de date? 27

2. Domeniul de aplicare 27

2.1. Ce produse intră sunt incidența regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 27

2.2. Care este situația produselor enumerate care nu conțin produse de bază enumerate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 28

2.3. Regulamentul se aplică indiferent de cantitate sau valoare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 28

2.4. Care este situația produselor de bază obținute în UE? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 29

2.5. Cum se aplică regulamentul lemnului și hârtiei utilizate pentru ambalaje? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 29

2.6. Returnarea unui ambalaj gol relevant de către comerciantul cu amănuntul furnizorului său ar fi considerată „punere la dispoziție pe piața UE" atunci când ambalajul în cauză a fost introdus pe piața UE ca produs de sine stătător (și anume ca ambalaj independent) înainte de returnare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 30

2.7. Comercializarea produselor de ocazie relevante pe piața UE intră în domeniul de aplicare al regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 30

2.8. Hârtia reciclată/cartonul reciclat intră în domeniul de aplicare al regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 31

2.8.1 Fac obiectul regulamentului anvelopele reșapate și uzate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 31

2.9. Ce sunt codurile NC și SA și cum ar trebui utilizate? Unde se pot găsi mai multe informații despre măsurile TARIC aplicabile? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 31

2.10. Când are loc o „furnizare" a unui produs relevant, ceea ce înseamnă că acesta este introdus sau pus la dispoziție pe piață în cadrul unei activități comerciale? În ce măsură întreprinderile intră în domeniul de aplicare atunci când utilizează produse relevante în propria lor activitate sau când le prelucrează? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)32

2.11. Ce obligații apar în cazul în care aceeași persoană fizică sau juridică prelucrează un produs relevant de mai multe ori în cursul activității sale comerciale? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 35

2.12. Bambusul intră în domeniul de aplicare al EUDR? Dar alte produse care nu conțin sau nu au fost fabricate utilizând produse de bază relevante, însă care sunt enumerate în anexa I? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 35

2.13. Schimburile de scrisori și alte obiecte de corespondență fac obiectul cerințelor EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 36

2.14. Mostrele și produsele utilizate în scopuri de examinare, analizare sau testare intră în domeniul de aplicare al EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 36

2.15. Regulamentul reglementează închirierea produselor relevante? 37

3. Părțile supuse obligațiilor 37

3.1. Ce actori intră sub incidența EUDR și unde se pot găsi mai multe informații cu privire la obligațiile care le revin? (ÎNTREBARE NOUĂ) 37

3.1.1. În ce măsură are o modificare a codului SA sau NC un impact asupra desemnării întreprinderii drept operator din aval sau comerciant? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 38

3.2. Ce înseamnă „în cursul unei activități comerciale”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 39

3.3. Ce înseamnă „legislația relevantă a țării de producție”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 39

3.4. Care sunt obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților? (ÎNTREBARE NOUĂ) 40

3.5. Operatorii din aval sau comercianții trebuie să identifice dacă se află în poziția de prim operator din aval sau comerciant? (ÎNTREBARE NOUĂ)..... 41

3.6. Operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri vor avea acces, în sistemul de informații, la informațiile de geolocalizare din declarațiile privind diligența necesară sau la informațiile privind adresele poștale din declarațiile simplificate depuse de operatorii din amonte? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 42

3.6.1 Operatorii sunt obligați să le comunice clienților „numărul de verificare” al DDS sau SD proprii? (ÎNTREBARE NOUĂ) 42

3.6.2 Ce măsuri trebuie să ia operatorii din aval și comercianții în cazul în care există indicii de neconformitate, inclusiv suspiciuni motivate, în lanțurile lor de aprovizionare? (ÎNTREBARE NOUĂ)..... 43

3.7. Ce se întâmplă dacă un operator cu sediul în afara UE introduce un produs sau un produs de bază relevant pe piața UE? În ce circumstanțe vor avea acces la sistemul de informații operatorii cu sediul în afara UE? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 44

3.8. O persoană poate fi atât operator, cât și operator din aval cu privire la același produs din același lanț de aprovizionare? (ÎNTREBARE NOUĂ) 46

3.9. Organizațiile care nu sunt IMM-uri și care vând produse consumatorilor (comercianții cu amănuntul) sunt clasificate drept comercianți? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 47

3.10. Ce entități sunt IMM-uri în temeiul EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 47

3.10.1. Sunt o întreprindere scutită de obligația de a depune o DDS. Cu toate acestea, întreprinderile cărora le furnizez produse îmi pot solicita să depun o DDS? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 48

3.10.2 Pot depune o DDS/SD pentru un produs care este introdus pe piața unei țări terțe și care va fi importat în cele din urmă în UE? (ÎNTREBARE NOUĂ) 48

3.11. Cine este responsabil în cazul în care un produs nu respectă articolul 3 din EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 48

3.12. Cine este operatorul în cazul arborilor pe picior sau al drepturilor de recoltare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 48

3.13. Cum se aplică regulamentul grupurilor de întreprinderi? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 49

3.14. Cine este operatorul sau comerciantul atunci când o întreprindere contractează o altă întreprindere pentru a furniza produse relevante care sunt legate de activitățile sale comerciale? De exemplu, o cafenea sau un mic magazin la fața locului sau un stand care funcționează lângă o întreprindere principală. (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 49

3.15. Cum sunt definite rolurile de „reprezentant autorizat" în temeiul articolului 6 din EUDR și de „reprezentant vamal" în temeiul articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 (CVU)? 51

3.16. Ce înseamnă propoziția „nu pentru uz sau consum personal [direct] în interiorul teritoriului vamal al Uniunii" din definiția de la articolul 2 punctul 38 din EUDR? (ÎNTREBARE NOUĂ) 51

3.17. EUDR se aplică furnizărilor efectuate în contextul vânzărilor online (comerț electronic) sau al altor vânzări la distanță? (ÎNTREBARE NOUĂ) 52

3.18. Care sunt obligațiile întreprinderilor, cum ar fi distribuitorii și comercianții cu amănuntul online care furnizează produse relevante clienților din UE în contextul furnizărilor online B2B sau B2C? Care sunt obligațiile piețelor online? (ÎNTREBARE NOUĂ) 52

3.19. Consumatorul poate fi un „operator" în cazul importurilor efectuate în contextul vânzărilor online B2C (comerț electronic) sau al altor vânzări la distanță? (ÎNTREBARE NOUĂ) 53

3.20. O cooperativă sau o asociație poate depune declarații simplificate sau DDS în locul membrilor săi? (ÎNTREBARE NOUĂ) 54

3.21. Cine se califică drept microoperator primar sau mic operator primar (MSPO)? (ÎNTREBARE NOUĂ) 54

3.22. O cooperativă sau o asociație poate fi considerată MSPO? (ÎNTREBARE NOUĂ) 55

3.23. Poate o persoană fizică sau juridică să fie în același timp un MSPO și un „operator" obișnuit? (ÎNTREBARE NOUĂ) 56

3.24. Cum își determină o întreprindere dimensiunea și ce se întâmplă dacă dimensiunea sa se modifică de-a lungul anilor? (ÎNTREBARE NOUĂ) 56

3.25. Întreprinderile pot să se califice drept MSPO dacă anumite părți ale activității lor comerciale referitoare la produsele de bază și produsele relevante nu depășesc pragurile relevante? Cum sunt luate în considerare activitățile relevante? (activitate comercială mixtă) (ÎNTREBARE NOUĂ) 57

3.26. Cum stabilesc întreprinderile sau persoanele fizice care nu au obligația de a întocmi un bilanț dacă sunt MSPO în temeiul EUDR? (ÎNTREBARE NOUĂ) 58

3.27. Când ar trebui să îmi actualizez declarația simplificată (SD)? Există situații în care trebuie să prezint o nouă SD? (ÎNTREBARE NOUĂ) 59

3.28. Când poate un MSPO să utilizeze mai degrabă adresa sa poștală decât geolocalizarea parcelelor de teren sau a unităților? (ÎNTREBARE NOUĂ) 60

3.29. Poate un MSPO să declare mai multe produse relevante în declarația simplificată (de exemplu, bovine și lemn)? (ÎNTREBARE NOUĂ) 60

3.30. Cum trebuie MSPO să își declare „cantitatea anuală estimată unică de produse relevante" în cazul unei producții neregulate sau fluctuante? (ÎNTREBARE NOUĂ) 60

4. Definiții 61

4.1. Ce înseamnă „defrișări la nivel mondial"? 61

4.2. Ce înseamnă „parcelă de teren"? 61

4.3. Ce criterii trebuie să respecte lemnul? 62

4.4. Ce niveluri de recoltare sunt conforme? 62

4.5. Cum ar trebui înțeleasă sintagma „fără a cauza degradarea pădurilor" din definiția termenului „care nu implică defrișări" pentru produsele relevante care conțin lemn sau au fost fabricate utilizând lemn? 63

4.6. Cum ar trebui să se evalueze dacă un produs din lemn nu implică degradarea pădurilor și care este perioada relevantă avută în vedere? 63

4.7. Un produs din lemn poate să nu implice degradarea pădurilor dacă a fost recoltat dintr-o pădure care a suferit modificări structurale după 31 decembrie 2020 care nu au fost cauzate de activitățile de recoltare? 65

4.8. În unele cazuri, este posibil ca dovezile privind operațiunile de recoltare a lemnului care cauzează „degradarea pădurilor" să nu fie evidente o anumită perioadă de timp după ce un produs din lemn a fost introdus pe piața Uniunii Europene (sau pus la dispoziție pe aceasta sau exportat de pe aceasta). Operatorii pot fi răspunzători pentru evenimentele care au loc după depunerea declarației privind diligența necesară? 65

4.9. Definiția „degradării pădurilor" descurajează plantarea și însămânțarea deliberată a arborilor, care poate fi o practică importantă pentru protejarea și refacerea pădurilor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 66

4.10. Cum se aplică mențiunea „cu copaci care pot atinge pragurile menționate *in situ*"? 66

4.11. Ce schimbare a utilizării terenurilor forestiere respectă regulamentul? 66

4.12. Un dezastru natural ar fi considerat defrișare? 66

4.13. Vor fi incluse „alte terenuri împădurite" sau alte ecosisteme? 67

4.14. Cultivarea arborilor de cauciuc este considerată „utilizare agricolă" în temeiul regulamentului? 67

4.15. Ce este o „suspiciune motivată” în temeiul regulamentului? (ÎNTREBARE NOUĂ) 67

5. Diligența necesară 69

5.1. Care sunt obligațiile unui operator? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 69

5.1.1 Poate un operator să își utilizeze sistemul due diligence instituit în temeiul EUDR pentru a respecta alte acte legislative ale UE legate de diligența necesară, cum ar fi CSDDD sau Regulamentul privind munca forțată? (ÎNTREBARE NOUĂ) 70

5.2. Cine poate mandata un „reprezentant autorizat”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 71

5.2.1. Ce este un reprezentant autorizat? Poate un reprezentant autorizat să reprezinte mai mulți operatori? Ce obligații în temeiul EUDR poate îndeplini un reprezentant autorizat? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 71

5.3. Întreprinderile pot exercita diligența necesară în numele filialelor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 72

5.4. Care îmi sunt obligațiile în cazul reimportării unui produs care a fost exportat anterior din UE? (ÎNTREBARE NOUĂ) 72

5.5. Ce regimuri vamale sunt afectate? 73

5.6. Introducerea pe piață a produselor care nu sunt obținute în UE necesită vămuire? 73

5.6.1. Cum se aplică regulamentul exporturilor și care sunt obligațiile exportatorilor? (ÎNTREBARE NOUĂ) 74

5.7. Care este rolul sistemelor de certificare sau de verificare în temeiul regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 74

5.8. Cât timp ar trebui păstrată documentația? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 74

5.9. Care sunt criteriile pentru „produsele cu risc neglijabil”? 75

5.10. „Produsele cu risc neglijabil” fac obiectul unei derogări? 75

5.11. Anumite produse de bază dintr-o anumită țară ar putea fi considerate cu „risc neglijabil”? 76

5.12. Atunci când se verifică respectarea cerinței privind absența defrișărilor, care este momentul asupra căruia ar trebui să se concentreze verificările? 76

5.13. Ce produse ar necesita documentație din partea operatorilor în contextul obligațiilor lor privind diligența necesară? 76

5.14. Când vor trebui operatorii care nu sunt IMM-uri să își elaboreze primele rapoarte anuale în temeiul articolului 12 alineatul (3) din EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 76

5.15. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ) 77

5.16. Va exista un set de întrebări cu format prestabilit sau o listă de întrebări pentru exercitarea diligenței necesare? 77

5.17. Operatorii (și/sau reprezentanții lor autorizați), operatorii din aval și comercianții care doresc să introducă, să pună la dispoziție sau să exporte produse relevante pe/de pe piața UE trebuie să se înregistreze în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 77

5.18. Comisia va publica detalii suplimentare cu privire la instrumentele de imagistică prin satelit care urmează să fie utilizate pentru a verifica produsele relevante din perspectiva conformității (de exemplu, cu privire la rezoluția minimă)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 77

5.19. Cât de des ar trebui să fie depuse declarații privind diligența necesară în sistemul de informații și pot acestea viza mai multe transporturi/loturi? Ce se întâmplă în situațiile în care produsele relevante pot fi introduse pe piață în mod succesiv pe parcursul unei perioade de timp? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 77

5.20. La ce dată se poate depune cel mai târziu o DDS sau o SD? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 79

5.21. La ce dată se poate depune cel mai devreme o DDS sau o SD? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 80

5.22. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ) 81

6. Evaluarea comparativă și parteneriatele 81

6.1. Ce este evaluarea comparativă la nivel de țară? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) .. 81

6.2. Care este metodologia? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 81

6.3. Dezvoltarea sistemului de evaluare comparativă în temeiul Regulamentului UE privind defrișările (EUDR) este prezentată periodic în cadrul reuniunilor Platformei multipartite privind defrișările și al altor reuniuni relevante. Cum pot contribui părțile interesate? 81

6.4. Pot face țările schimb de date relevante cu Comisia? 82

6.5. Vor fi luate în considerare riscurile în materie de legalitate? 82

6.6. Ce sprijin se acordă țărilor producătoare și micilor fermieri? 83

6.7. Care sunt diferitele elemente ale inițiativei „Echipa Europa”? 83

6.8. Cum se raportează inițiativa „Echipa Europa” la CSDDD? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 84

6.9. Cum se poate reduce riscul ca operatorii să evite anumite lanțuri de aprovizionare sau anumite țări/regiuni producătoare care sunt considerate „cu risc ridicat”? 84

6.10. Cum va asigura UE transparența? 84

7. Implementarea digitală (sistemul de informații EUDR) 85

7.1. Ce sunt sistemul de informații și „ghișeul unic al UE”? 85

7.2. Ce garanții de securitate a datelor vor avea acestea? 85

7.3. Cum se pot înregistra operatorii, operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 86

7.4. Poate sistemul să stocheze date utilizate frecvent? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 86

7.5. Sistemul îi poate ajuta pe fermieri să identifice geolocalizarea? Vor fi disponibile fotografii aeriene sau imagini prin satelit pentru instrumentul de cartografiere din sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 86

7.6. Poate fi modificată o declarație privind diligența necesară? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 87

7.7. Cine poate vizualiza datele de geolocalizare stocate în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 87

7.8. Ce format de date este necesar pentru încărcarea geolocalizării în sistemul de informații? 87

7.9. Sistemul de informații este pregătit? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 87

7.10. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ) 88

7.11. Sistemul de informații este întotdeauna disponibil sau vor exista intervale recurente de indisponibilitate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 88

7.12. Care sunt limitările privind introducerea datelor din declarația privind diligența necesară? Cu alte cuvinte, care este conținutul maxim pe care un utilizator îl poate introduce într-o singură declarație privind diligența necesară? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 88

7.13. Este posibilă declararea unui loc de producție cu un fișier GeoJSON format din mai multe coordonate din mai multe țări? 89

7.14. Cât timp vor fi salvate datele unei declarații privind diligența necesară în sistemul de informații? Este necesar să se exporte și să se salveze date în scopul arhivării? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 90

7.15. Cum pot fi partajate coordonatele de geolocalizare de-a lungul lanțului de aprovizionare dacă furnizorii anteriori nu au aprobat partajarea informațiilor de geolocalizare prin intermediul numărului de referință din sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 90

7.16. Ce se întâmplă dacă dimensiunea declarației privind diligența necesară depășește dimensiunea maximă a fișierului de 25 MB? 90

7.17. Ce se întâmplă în cazul în care fișierul de geolocalizare conține un număr de cifre diferit de cel prevăzut de regulament? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 91

7.18. Atunci când se importă sau se exportă produse, trebuie declarată masa netă, chiar dacă produsul este de obicei comercializat în alte unități? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 91

7.19. Poate o DDS sau o SD să conțină un text care să nu fie în limba engleză (de exemplu, în limba statului membru)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 91

7.20. Este necesară crearea unei DDS sau a unei SD separate pentru fiecare piață către care este exportat produsul? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 92

7.21. Este necesar să se includă numărul de referință sau identificatorul declarației în temeiul EUDR în documentele de expediere, cum ar fi nota de livrare sau factura, și să se trimită documentele respective împreună cu transporturile? Este acest lucru obligatoriu pentru vămuire în cazul importurilor/exporturilor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 92

7.22. „Masa netă" dintr-o DDS sau SD se referă la masa întregului produs sau numai la porțiunea din produsul de bază relevant din cadrul produsului sau la întregul transport (și anume produsul plus paletul/ambalajul)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 92

7.23. Informațiile suplimentare, cum ar fi documentele juridice, pot fi partajate prin intermediul sistemului de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 92

7.24. Care este nivelul codurilor SA care trebuie declarate în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 93

7.25. Este posibilă verificarea validității numerelor de referință și de verificare ale declarației privind diligența necesară în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 93

7.26. De ce este permis doar formatul GeoJSON pentru încărcarea datelor de geolocalizare într-un fișier? 93

7.27. Ce listă de denumiri științifice utilizează sistemul de informații? Este suficient să se indice doar un gen sau trebuie menționată o anumită specie? Denumirea științifică este obligatorie pentru toate produsele de bază din lemn, cum ar fi produsele din celuloză sau din hârtie? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 94

7.28. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ) 94

7.29. Care sunt cerințele privind contul de operator economic pentru o persoană care îndeplinește mai multe roluri, cum ar fi cel de operator, operator din aval care nu este IMM, comerciant care nu este IMM, și care acționează în calitate de reprezentant autorizat? Se poate utiliza un cont de operator economic unic pentru toate rolurile sau fiecare rol trebuie să aibă un cont de operator economic specific în cadrul sistemului de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 94

7.30. Cum ar trebui să se procedeze atunci când apar probleme legate de tehnologia informației în ceea ce privește sistemul de informații?..... 94

8. Termene 95

8.1. Când intră în vigoare și când se aplică regulamentul? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 95

8.2. Ce se întâmplă în perioada cuprinsă între aceste date? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 95

8.3. Cum se poate dovedi că produsul a fost obținut înainte de intrarea în vigoare a regulamentului? Care sunt normele pentru producția de produse provenite de la bovine? 95

9. Alte întrebări 96

9.1. Care sunt obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților atunci când introduc sau pun la dispoziție pe piața UE sau exportă un produs relevant fabricat dintr-un produs relevant sau dintr-un produs de bază relevant care a fost introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție [și anume perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a regulamentului (29 iunie 2023) și data aplicării sale (30 decembrie 2026)]? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 96

9.2. Ce dovezi sunt necesare pentru a arăta că produsul a fost introdus pe piața UE înainte de data aplicării (și anume ce documente sunt acceptate ca dovadă a „introducerii pe piață")? Aceste produse trebuie declarate în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 97

9.3. Produsele introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție pot fi amestecate cu produse care sunt conforme cu regulamentul și care sunt introduse pe piața UE după perioada de tranziție, dacă se poate dovedi că fiecare lot fie a fost introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție, fie este conform cu regulamentul?..... 98

9.4. Cum va funcționa în practică amestecarea stocurile de produse de bază din perioada de tranziție cu produse de bază care urmează să fie introduse pe piața UE după 30 decembrie 2026, în special în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)... 98

9.5. Când începe și când se încheie în practică perioada de tranziție?..... 98

9.6. Cum ar trebui autoritățile competente să efectueze controale asupra produselor care au fost introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție pentru a asigura conformitatea cu regulamentul?..... 99

9.7. Va emite Comisia orientări?..... 99

9.8. Va emite Comisia orientări specifice produselor de bază? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 99

9.9. Care sunt obligațiile de raportare ale operatorilor?..... 99

9.10. Ce este Observatorul UE privind defrișările și degradarea pădurilor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)..... 100

9.10.1. Harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 poate fi utilizată ca sursă fiabilă de informații pentru conformitatea cu Regulamentul UE privind defrișările (EUDR) sau sunt necesare etape și surse de date suplimentare pentru a demonstra conformitatea? 101

9.10.2. Ce nivel de precizie se poate aștepta de la hărțile spațiale la nivel mondial și național și pot fi ele utilizate ca referință pentru procesele de diligență necesară și de verificare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 101

9.10.3. Este un produs neconform în mod automat dacă este obținut pe o suprafață desemnată drept pădure pe harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020? 102

9.10.4. Poate utiliza o parte interesată hărțile forestiere naționale împreună cu harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020? 102

9.10.5. În ce constă harta tipurilor de păduri la nivel mondial pentru anul 2020? (ÎNTREBARE NOUĂ) 102

9.10.6. Ce instrumente pot utiliza pentru a evalua dacă datele mele geospațiale se suprapun cu pădurile pe hărți? (ÎNTREBARE NOUĂ) 103

9.11. Ce constituie un risc ridicat și cât timp poate dura o suspendare? 103

9.12. Care este legătura dintre regulament și Directiva UE privind energia din surse regenerabile? 104

9.13. Cum se ține seama de statele AELS/SEE în regulament? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 104

10. Sancțiuni 105

10.1. Ce înseamnă faptul că sancțiunile stabilite de statele membre ale UE nu aduc atingere obligațiilor statelor membre în temeiul Directivei 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului? 105

10.2. Care este nivelul maxim al amenzii? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 105

10.3. În ceea ce privește Directiva privind achizițiile publice, este de competența statelor membre ale UE să decidă, la punerea în aplicare a regulamentului, dacă ar trebui să se permită autocorectarea? 106

10.4. În conformitate cu articolul 25 alineatul (3) din EUDR, „[s]tatele membre notifică Comisiei hotărârile definitive pronunțate" și sancțiunile impuse persoanelor juridice. Comisia va publica o listă a acestor hotărâri pe site-ul său web. Această dispoziție se referă la toate deciziile administrative sau la hotărârile judecătorești? 106

10.5. Am tăiat câțiva arbori mici de pe proprietatea mea, unde cresc acum vaci. Intenționez să vând lemnul și carnea vacilor pe o piață locală din UE. Îmi vor fi impuse sancțiuni pentru vânzarea lor deoarece am tăiat arborii? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ) 106

1. Trasabilitate

1.1. De ce și cum trebuie operatorii să colecteze coordonatele? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Regulamentul prevede cerința ca operatorii care introduc produse reglementate pe piața UE sau le exportă să colecteze coordonatele geografice ale parcelelor de teren de pe care au fost obținute produsele de bază. Acest lucru nu se aplică operatorilor din aval care introduc pe piață sau exportă astfel de produse (pentru mai multe informații privind operatorii din aval, a se vedea capitolul 3 din prezentul document).

Trasabilitatea până la parcela de teren (și anume cerința de a colecta coordonatele geografice ale parcelelor de teren de pe care au fost obținute produsele de bază) este necesară **pentru a demonstra faptul că nu au avut loc defrișări la locul specific de producție**. Informațiile geografice care leagă produsele de parcela de teren sunt deja utilizate de o parte a sectorului industrial și de o serie de organizații de certificare. Pentru a verifica dacă geolocalizarea produselor de bază și a produselor declarate este legată de defrișări se pot utiliza informații obținute prin teledetecție (fotografii din aer, imagini prin satelit) sau alte informații (de exemplu, fotografii efectuate pe teren cu etichete geografice și mărci temporale asociate).

Coordonatele de geolocalizare trebuie să fie furnizate în declarațiile privind diligența necesară [denumite în continuare „declarații privind diligența necesară" (*Due Diligence Statements*) sau „DDS"] sau, după caz, în declarațiile simplificate [denumite în continuare „declarații simplificate" (*Simplified Statements*) sau „SD"] pe care operatorii trebuie să le depună în sistemul de informații înainte de introducerea pe piața UE sau de exportul produselor din UE. Prin urmare, acestea reprezintă o parte esențială a regulamentului, care interzice introducerea pe piața UE sau exportul oricărui produs care intră în domeniul de aplicare al regulamentului și ale cărui coordonate de geolocalizare nu au fost colectate și prezentate încă în cadrul unei declarații privind diligența necesară. Singura excepție este SD a microoperatorilor primari sau a micilor operatori primari (MSPO), pentru care geolocalizarea poate fi înlocuită cu o adresă poștală, cu condiția ca adresa poștală să corespundă în mod clar localizării geografice a parcelelor de teren sau a unității în cauză (a se vedea întrebarea frecventă 3.28 pentru mai multe detalii).

Coordonatele de geolocalizare a unei parcele de teren pot fi colectate prin intermediul telefoanelor mobile, al dispozitivelor portabile ale sistemului global de navigație prin satelit (GNSS) și al aplicațiilor digitale larg răspândite și gratuite [de exemplu, sistemele de informații geografice (GIS)]. Acestea nu necesită acoperire în rețea mobilă, ci doar un semnal GNSS solid, precum cele furnizate de Galileo.

În cazul parcelelor de teren mai mari de patru hectare folosite pentru a obține produse de bază altele decât bovinele, geolocalizarea se furnizează utilizând poligoane, și anume puncte de latitudine și longitudine cu șase zecimale pentru a descrie perimetrul fiecărei parcele de teren. Pentru parcelele de teren mai mici de patru hectare, operatorii pot utiliza un poligon sau un singur punct de latitudine și longitudine cu șase zecimale pentru a furniza geolocalizarea. Unitățile în care sunt ținute bovine pot fi descrise printr-un singur punct de geolocalizare.

Trebuie menționat faptul că regulamentul nu impune obligații directe producătorilor din țări terțe (cu excepția cazului în care aceștia introduc direct produse pe piața UE).

Pentru obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților, a se vedea întrebarea frecventă 3.4.

1.2. Ar trebui asigurată trasabilitatea tuturor produselor de bază (importate, exportate, comercializate)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Cerințele privind trasabilitatea se aplică fiecărui lot de produse de bază relevante importate/exportate/comercializate.

Regulamentul prevede ca, înainte de punerea la dispoziție a unui produs relevant sau introducerea sa pe piața UE sau înainte de exportul acestuia, operatorii trebuie să asigure trasabilitatea fiecărui produs de bază relevant până la parcela de teren de pe care a fost obținut. Prin urmare, depunerea unei declarații privind diligența necesară care include informații de geolocalizare (sau, în cazul unui microoperator primar sau al unui mic operator primar, informații privind adresa poștală, cu condiția ca adresa poștală să corespundă în mod clar localizării geografice a parcelelor de teren sau a unității în cauză) reprezintă o cerință aplicabilă produselor care urmează să fie importate (regimul vamal de „punere în liberă circulație") și exportate (regimul vamal de „export"), precum și tranzacțiilor de pe piața UE. Operatorii din aval și comercianții asigură trasabilitatea prin colectarea de informații cu privire la partenerii lor de afaceri direcți (furnizori și clienți comerciali) și prin punerea acestor informații la dispoziția autorităților competente, la cerere [a se vedea articolul 5 alineatele (3) și (4) din EUDR].

1.3. Ce înseamnă aceasta pentru produsele comercializate în vrac sau produsele compuse? Ce se întâmplă cu produsele compuse care conțin produse de bază diferite? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Pentru produsele comercializate în **vrac**, cum ar fi, de pildă, soia sau uleiul de palmier, aceasta înseamnă că operatorul trebuie să asigure identificarea tuturor parcelelor de teren implicate într-un transport și să garanteze că produsele de bază nu sunt amestecate în nicio etapă a procesului cu produse de origine necunoscută sau care provin din zone defrișate sau degradate după data-limită de 31 decembrie 2020.

Pentru produsele **compuse** relevante, cum ar fi mobilierul din lemn importat cu diferite componente din lemn, operatorul trebuie să furnizeze geolocalizarea tuturor parcelelor de teren de pe care a fost obținut produsul de bază relevant (de exemplu, lemnul) utilizat în procesul de fabricație. Componentele produselor de bază relevante nu pot fi de origine necunoscută și nu pot proveni din zone defrișate sau degradate după data-limită.

În cazul produselor **compuse** care conțin mai multe produse de bază sau produse relevante diferite (de exemplu, un baton de ciocolată care conține pudră de cacao, unt de cacao și ulei de palmier), operatorul care introduce un astfel de produs pe piața UE sau care exportă un astfel de produs de pe aceasta va trebui să exercite diligența necesară numai în ceea ce privește principalul produs de bază și produsele (derivate) considerate relevante în temeiul EUDR, acesta fiind produsul de bază conținut în coloana din stânga din anexa I. De exemplu, pentru batoanele de ciocolată [codul 1806], produsul de bază relevant legat de acestea este cacaua. Acest lucru înseamnă că obligația de diligență necesară și cerințele în materie de informare se aplică numai produselor relevante enumerate în coloana din dreapta din anexa I, sub produsul de bază relevant conținut în batonul de ciocolată sau utilizat la fabricarea acestuia, și anume, în acest caz, pudra de cacao și untul de cacao încadrate la produsul de bază cacao.

1.4. Sunt permise lanțurile de custodie bazate pe bilanțul masic?

Regulamentul prevede cerința de asigurare a trasabilității până la parcela de teren a produselor de bază utilizate în procesul de fabricație a tuturor produselor care intră în domeniul de aplicare.

Lanțurile de custodie bazate pe bilanțul masic care permit amestecarea, în orice etapă a lanțului de aprovizionare, a produselor de bază care nu implică defrișări cu produse de bază de origine necunoscută sau care implică defrișări **nu sunt permise** în temeiul regulamentului, deoarece nu garantează că produsele de bază introduse pe piața UE sau exportate nu implică defrișări. Prin urmare, produsele de bază introduse pe piața UE sau exportate trebuie să fie separate de cele de origine necunoscută sau care implică defrișări în fiecare etapă a lanțului de aprovizionare. Prin urmare, întrucât bilanțul masic este exclus, nu este necesară o conservare completă a identității.

1.5. Ce se întâmplă dacă o parte a unui produs nu este conformă?

În cazul în care o parte a unui produs relevant nu este conformă, **partea neconformă trebuie identificată și separată de restul produsului** înainte ca produsul relevant să fie introdus pe piața UE sau exportat, iar partea respectivă nu poate fi introdusă pe piața UE și nici exportată.

Dacă identificarea și separarea în cauză nu se pot realiza, de exemplu, deoarece produsele neconforme au fost amestecate cu restul produselor, întregul produs relevant este neconform, deoarece nu se poate garanta că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 3 din EUDR și, prin urmare, acesta nu poate fi introdus pe piața UE și nici exportat.

De exemplu, dacă produse de bază în vrac au fost amestecate, iar acestea au legătură cu câteva sute de parcele de teren, faptul că una dintre parcelele de teren a fost defrișată după 2020 ar face ca întregul lot relevant să fie neconform.

Cu toate acestea, un produs nu ar fi neconform în cazul în care, în ceea ce privește 100 % din produsele de bază relevante sau produsele relevante introduse pe piața UE, (1) se poate asigura trasabilitatea până la parcela de teren, (2) acestea sunt legale și nu implică defrișări în sensul EUDR și (3) acestea nu au fost amestecate în niciun moment cu produse de bază de origine necunoscută sau care implică defrișări.

1.6. Care sunt normele pentru terenurile care nu sunt proprietăți imobiliare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Ce se întâmplă cu terenurile publice sau comunale care nu se încadrează în conceptul de „proprietate imobiliară”?

Regulamentul prevede că produsele de bază introduse pe piața UE sau exportate trebuie să fi fost obținute de pe un teren desemnat ca parcelă de teren sau, în cazul bovinelor, ca unitate. Absența unei cărți funciare sau a unui titlu oficial de proprietate nu ar trebui să împiedice desemnarea unui teren care este utilizat *de facto* ca parcelă de teren sau ca unitate (a se vedea mai jos).

1.7. Care este dimensiunea suprafeței (în hectare) care poate fi acoperită de un poligon?

Regulamentul nu prevede un prag fix privind dimensiunea minimă sau maximă a parcelelor de teren, atât timp cât parcela de teren reflectă zona exactă de producție și beneficiază de condiții suficient de omogene pentru a permite o evaluare a nivelului agregat al riscului de defrișare și de degradare a pădurilor asociat cu produsele relevante obținute pe respectivul

teren. A se vedea, de asemenea, întrebarea frecventă 1.2 în legătură cu coordonatele geografice pentru parcelele mai mici de 4 ha.

Nu există nicio limită în ceea ce privește suprafața poligoanelor care pot fi importate în sistemul de informații, dar dimensiunea totală a fișierului declarației (fie simplificate, fie ca DDS) nu poate depăși 25 MB.

1.8. Este necesar ca geolocalizarea să fie asigurată în toate cazurile prin intermediul poligoanelor?

Nu. (Exclusiv) pentru parcelele de teren cu o suprafață mai mică de patru hectare, geolocalizarea poate fi descrisă cu un singur punct de latitudine și longitudine. În cazul bovinelor, nu sunt necesare poligoane, ci doar puncte unice de geolocalizare, în special pentru toate „unitățile" (astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 29 din EUDR) în care au fost ținute bovine.

1.9. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ)

1.10. Ce se întâmplă în cazul în care registrele funciare sau titlurile de proprietate nu sunt disponibile? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Cum pot operatorii să obțină date de geolocalizare în țări în care registrele funciare sunt incomplete și în care este posibil ca fermierii să nu dispună de documente de identitate sau de titluri de proprietate asupra terenurilor lor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Fermierii pot colecta datele de geolocalizare a parcelelor lor indiferent dacă parcelele respective sunt înscrise sau nu într-o carte funciară sau în lipsa documentelor de identitate sau a titlurilor de proprietate asupra terenurilor lor. Cu excepția cazului în care sunt furnizori direcți ai operatorilor sau operatorii înșiși, nu sunt necesare informații cu caracter personal din partea fermierilor, iar geolocalizarea parcelei utilizate pentru furnizarea de produse de bază pentru introducerea pe piața UE este suficientă.

În ceea ce privește cerința de legalitate legată de dreptul de folosință asupra terenurilor [articolul 2 punctul 40 litera (a) din EUDR], regulamentul impune respectarea legislației naționale relevante. În cazul în care legislația națională (care este posibil să nu prevadă existența unui registru funciar și obligația ca unii fermieri să posede documente de identitate) le permite fermierilor să își vândă în mod legal produsul, acest lucru ar însemna, de asemenea, că operatorii ar respecta cerința de legalitate atunci când se aprovizionează de la fermierii respectivi. În cazul în care deținerea unui titlu de proprietate asupra terenurilor nu este necesară în temeiul dreptului intern pentru a obține și a comercializa produse agricole, acest lucru nu este necesar în temeiul regulamentului. Cu toate acestea, operatorii ar trebui să se asigure că nu există niciun risc de ilegalitate în lanțurile lor de aprovizionare, și anume că se respectă legile relevante aplicabile în țara de producție.

În prezent, operatorii utilizează deja mai multe mijloace diferite pentru a colecta informațiile privind legalitatea (și de geolocalizare): unii dintre ei recurg la identificarea directă a furnizorilor lor, în timp ce alții se bazează pe intermediari, cum ar fi cooperativele, organismele de certificare, sistemele naționale de trasabilitate sau alte întreprinderi.

Operatorii sunt responsabili din punct de vedere juridic pentru a se asigura că informațiile de geolocalizare și privind legalitatea sunt corecte, indiferent de mijloacele sau intermediarii de care se folosesc pentru a colecta informațiile respective.

1.11. Un operator poate utiliza datele de geolocalizare ale producătorului?

Da, dar operatorul este cel care răspunde în ultimă instanță pentru exactitatea acestora, iar nu producătorul care le furnizează. Regulamentul nu se aplică producătorilor care nu introduc direct produse pe piața Uniunii Europene (și, prin urmare, nu se încadrează în definiția operatorilor și a comercianților).

Într-un astfel de caz, operatorul va trebui să se asigure că zona în care a fost obținut produsul de bază relevant este cartografiată corect și că geolocalizarea corespunde parcelei de teren respective. Printre măsurile pe care le poate utiliza operatorul se numără sprijinul acordat furnizorilor pentru a îndeplini cerințele prezentului regulament, în special pentru micii fermieri, prin consolidarea capacităților și alte investiții.

1.12. Ar trebui ca operatorii să verifice geolocalizarea (sau adresa poștală în cazul unui microoperator primar sau al unui mic operator primar)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii **trebuie să verifice și să poată dovedi că geolocalizarea sau adresa poștală (în cazul unui microoperator primar sau al unui mic operator primar) este corectă.**

Asigurarea corectitudinii și a preciziei informațiilor de geolocalizare sau privind adresa poștală reprezintă un aspect esențial al responsabilităților pe care operatorii trebuie să le îndeplinească. Furnizarea unor informații incorecte ar constitui o încălcare a obligațiilor operatorilor prevăzute în regulament.

1.13. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ)

1.14. Poate un poligon să acopere mai multe parcele de teren?

Poligoanele trebuie utilizate pentru a descrie perimetrul parcelelor de teren de pe care a fost obținut produsul de bază. **Fiecare poligon ar trebui să indice o singură parcelă de teren, contiguă sau nu**. În cazul în care produsele relevante sunt fabricate din produse de bază de pe mai multe parcele de teren, trebuie furnizate mai multe poligoane într-o singură declarație privind diligența necesară. Un poligon nu poate fi utilizat pentru a descrie perimetrul unei suprafețe de teren care ar putea include parcele de teren numai în unele părți ale acesteia.

1.15. Ce se întâmplă în cazul în care un produs de bază relevant este obținut pe o parcelă de teren din cadrul unei singure proprietăți imobiliare care include și alte parcele de teren? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Situația poate fi descrisă cel mai bine cu următoarea ilustrație.

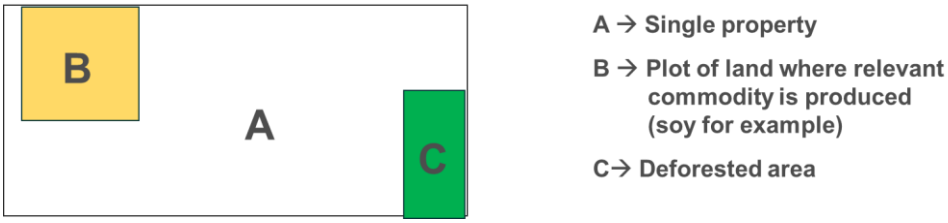

i) Dacă produsul de bază relevant (soia, în exemplul propus) este obținut din zona B, ce zonă ar trebui furnizată?

În conformitate cu anexele II și III, trebuie furnizată geolocalizarea sau, dacă este cazul, adresa poștală a parcelei (parcelelor) de teren de pe care s-au obținut produsele de bază relevante.

Parcela de teren este definită la articolul 2 punctul 27 din EUDR ca „terenul din cadrul unei singure proprietăți imobiliare, astfel cum este recunoscută în dreptul țării de producție, care beneficiază de condiții suficient de omogene pentru a permite o evaluare a nivelului agregat al riscului de defrișare și de degradare a pădurilor asociat cu produsele de bază relevante obținute pe respectivul teren”. Pe baza acestei definiții, o parcelă poate cuprinde întreaga proprietate imobiliară (dacă este suficient de omogenă) sau doar o parte din terenul acestei singure proprietăți imobiliare. De exemplu, o fermă care constituie o proprietate imobiliară din care doar jumătate este însă cultivată în scopul introducerii pe piață a unui produs relevant din perspectiva EUDR ar putea fi declarată fie în întregime, fie prin referire la suprafața cultivată specifică. În exemplul dat, trebuie furnizată fie zona B, fie, dacă proprietatea este omogenă, o singură proprietate A.

În plus, pot fi declarate mai multe parcele în cazul specific al rotației culturilor (a se vedea întrebarea frecventă 1.18). Trebuie remarcat faptul că orice defrișare sau degradare a pădurilor pe parcelele de teren declarate exclude automat toate produsele de bază relevante și produsele relevante de pe parcelele de teren respective de la introducerea sau punerea la dispoziție pe piață sau de la export, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) litera (d) din EUDR.

ii) Ce se întâmplă dacă defrișările din zona C sunt legale și au loc după data-limită?

- în cazul în care nu se obține niciun produs de bază relevant în zona C, defrișările din zona C nu afectează conformitatea soiei obținute în zona B, atât timp cât este declarată numai zona B;
- în cazul în care un alt produs de bază relevant (de exemplu, bovinele) este obținut în zona C, atunci bovinele nu sunt conforme (implică defrișări), dar soia din zona B este, în principiu, conformă, atât timp cât numai zona B este declarată pentru soia;
- în cazul în care același produs de bază este obținut în zonele B și C (soia), operatorul va trebui să atingă un nivel de risc neglijabil, ținând seama în special de riscul ridicat de amestecare a produselor în cadrul unei singure proprietăți [articolul 10 alineatul (2) litera (j) din EUDR].

iii) Ce se întâmplă dacă statutul juridic al proprietății imobiliare A este afectat de ilegalitate în sensul regulamentului (de exemplu, dacă există defrișări ilegale în zona C)? Este afectată soia obținută în zona B?

Soia obținută în zona B nu este legală și, prin urmare, nu este conformă, deoarece statutul juridic al zonei de producție (deci nu al zonei B, ci al întregii proprietăți, în conformitate cu articolul 2 punctul 40 din EUDR) nu respectă legislația relevantă a țării de producție.

1.16. Poligoanele ar trebui furnizate prin intermediul unei circumferințe?

Nu există nici obligația, nici posibilitatea de a furniza informații privind parcela de teren prin intermediul unei circumferințe. **Pentru parcelele de teren de peste patru hectare** (folosite pentru a obține produsele de bază relevante altele decât bovinele), geolocalizarea trebuie furnizată utilizând poligoane (nu un punct central unic cu o circumferință) cu suficiente puncte de latitudine și longitudine pentru a descrie perimetrul fiecărei parcele de teren.

1.17. Cum ar trebui declarat locul de producție al mărfurilor mixte? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorul trebuie să declare locul de producție al tuturor mărfurilor expediate efectiv către UE.

De exemplu, dacă mărfurile conforme din mai multe locuri de producție se găsesc în același siloz, în aceeași stivă sau grămadă sau în același rezervor etc., iar unele dintre aceste mărfuri sunt introduse pe piața UE:

- locul de producție declarat ar trebui **să includă locul de producție al tuturor mărfurilor care au intrat în siloz de la ultima golire a acestuia** (și, prin urmare, ar putea fi incluse în transport);
- în cazul în care silozurile nu sunt golite în mod regulat, operatorul ar trebui să declare locul de producție al tuturor mărfurilor care au intrat în siloz într-o perioadă care să garanteze că în cursul procesului nu interferă mărfuri de la un loc de producție necunoscut. De exemplu, atunci când se descarcă o parte a mărfurilor depozitate în siloz, acest lucru ar putea fi realizat în condiții de siguranță prin declararea geolocalizării tuturor mărfurilor anterioare care au intrat în siloz până la minimum 200 % din capacitatea silozului, cu condiția ca silozul să funcționeze în sistemul de tipul „primul intrat, primul ieșit” sau într-un sistem echivalent care să asigure epuizarea cronologică a materiilor prime în ordinea intrării lor. Această abordare se aplică produselor de bază sau produselor relevante depozitate în stive, rezervoare etc. și tuturor prelucrărilor continue.
- Alte abordări sunt posibile pentru sistemul de tipul „primul intrat, primul ieșit”, precum și pentru alte sisteme de depozitare, atât timp cât se asigură faptul că mărfurile dintr-un loc de producție necunoscut sau care nu sunt conforme cu EUDR nu sunt amestecate în cadrul procesului;
- declararea locului de producție a unei cantități x de mărfuri care au intrat în siloz, unde x este cantitatea introdusă în UE, **nu este permisă** în temeiul regulamentului, deoarece ar încălca interdicția prevăzută în regulament de a se introduce produse de origine necunoscută pe piața Uniunii.

Acest lucru nu aduce atingere dispozițiilor tranzitorii descrise în capitolul 9.

1.18. În ce circumstanțe pot operatorii să declare, într-o declarație privind diligența necesară, mai multe parcele de teren decât cele vizate efectiv de obținerea produsului specific introdus pe piață? Care sunt implicațiile unei „declarații în exces”?

Esența regulamentului impune o corespondență între produsele de bază/produsele introduse pe piață și parcelele de teren pe care sunt obținute efectiv (prin urmare, regulamentul se bazează pe principiul trasabilității stricte, în baza căruia operatorii trebuie să colecteze coordonatele precise de geolocalizare corespunzătoare parcelelor de teren de producție). Cu toate acestea, în circumstanțe specifice, un operator poate furniza coordonate de geolocalizare pentru un număr limitat de parcele de teren mai mare decât numărul celor de pe care s-au obținut produsele de bază:

Operatorii pot declara „în exces” numai în situațiile în care se asigură trasabilitatea deplină a unui produs de bază în vrac până la parcela de teren, iar acesta nu este amestecat cu produse de bază de origine necunoscută sau cu produse de bază neconforme. Atunci când un astfel de produs de bază în vrac este amestecat de-a lungul procesului logistic sau de producție, de exemplu în silozuri pentru depozitare, la bordul navelor de transport sau în fabrici în timpul procesului de producție, operatorul poate recurge la o declarație în exces dacă și atunci când numai o parte din întregul produs este introdusă pe piață. Operatorii au obligația de a obține date de trasabilitate cât mai detaliate posibil.

Se poate declara în exces, de asemenea, în cazul rotației culturilor pe o serie de parcele de teren agricol dintr-o fermă, unde, de exemplu, soia se obține în fiecare an într-o altă parte a suprafeței totale de teren arabil a fermei.

În cazul în care operatorul declară „în exces” în declarația privind diligența necesară, acesta își asumă întreaga responsabilitate pentru conformitatea tuturor parcelelor de teren pentru care se furnizează geolocalizarea, indiferent dacă astfel de parcele de teren sunt sau nu vizate de obținerea de produse de bază/de produse introduse în cele din urmă pe piață. În cazul în care o parcelă de teren „geolocalizată” din declarația privind diligența necesară nu este conformă, întregul set de parcele de teren „geolocalizate” este neconform. În aceste cazuri, operatorul care declară parcelele de teren în exces trebuie, de asemenea, să exercite pe deplin diligența necesară în conformitate cu obligațiile prevăzute în EUDR pentru toate parcelele de teren declarate (inclusiv pentru cele în exces) și trebuie să furnizeze dovezi că (1) riscul de neconformitate (în ceea ce privește cerința privind absența defrișărilor și cerința privind legalitatea) a fost evaluat în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din EUDR pentru toate parcelele de teren, că, (2) în cadrul unei astfel de evaluări, operatorul a ținut seama în special de criteriile de la literele (i) și (j) de la articolul 10 din EUDR și că, (3) un astfel de risc este neglijabil pentru toate parcelele de teren. Mai detaliat, operatorul trebuie să aibă în vedere existența unui risc în cazul în care crearea conexiunii dintre produsele relevante și parcelele de teren pe care au fost obținute produsele de bază relevante este dificilă în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (i) din EUDR și, de asemenea, dacă riscul de eludare a regulamentului sau de amestecare cu produse relevante de origine necunoscută nu

este neglijabil în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) litera (j) din EUDR. Operatorul trebuie să reducă aceste riscuri la un nivel neglijabil înainte de a introduce sau de a pune la dispoziție astfel de produse pe piață sau de a le exporta.

Fără a aduce atingere scenariilor menționate mai sus, practicile de trasabilitate care urmăresc declararea unei cantități excesive de terenuri (de exemplu, la nivel regional sau național) nu sunt, în general, conforme cu normele prezentului regulament. Astfel de practici nu le ar permite operatorilor să își respecte obligațiile de bază privind diligența necesară, în special atenuarea riscului de eludare (și anume nu este posibil să se exercite diligența necesară în conformitate cu articolul 8 din EUDR pentru o întreagă țară). De asemenea, aceasta ar împiedica activitatea autorităților competente ale statelor membre ale UE, făcând dificilă (sau chiar imposibilă) respectarea obligațiilor acestora de efectuare a controalelor în conformitate cu articolul 16 din EUDR.

1.19. Cum va permite geolocalizarea verificarea în practică a aspectelor declarate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Cum va permite geolocalizarea verificarea în practică a validității unei afirmații privind absența defrișărilor? Se aliniază hărțile de poziționare aferente navigației prin satelit la harta defrișărilor? Vor exista hărți de referință cu zonele forestiere sau zonele în care au avut loc acțiuni de defrișare și degradare a pădurilor? Ce se întâmplă dacă nu este disponibilă geolocalizarea fermelor, a plantațiilor sau a concesiunilor?

Este responsabilitatea operatorului să colecteze coordonatele de geolocalizare ale parcelelor de teren de pe care au fost obținute produsele de bază. În cazul în care operatorul nu poate colecta informațiile de geolocalizare aferente tuturor parcelelor de teren care contribuie la un produs relevant, în conformitate cu articolul 3 din EUDR, acesta nu ar trebui să introducă produsul respectiv pe piața UE și nici să exporte produsul respectiv.

Operatorii (și operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri) și autoritățile de aplicare a legii pot compara coordonatele de geolocalizare cu imaginile prin satelit sau cu hărțile suprafețelor împădurite pentru a evalua dacă produsele îndeplinesc cerința de a nu implica defrișări prevăzută în regulament.

1.20. Cum vor verifica autoritățile competente ale statelor membre ale UE validitatea respectării cerinței de a nu implica defrișări? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Autoritățile competente ale statele membre ale UE efectuează controale, în conformitate cu articolul 16 din EUDR, pentru a stabili dacă produsele de bază și produsele relevante care au fost sau sunt destinate a fi introduse sau puse la dispoziție pe piața UE sau exportate provin de pe parcele de teren care nu implică defrișări și au fost obținute în mod legal. Aceasta include efectuarea de controale cu privire la validitatea declarațiilor privind diligența necesară și la conformitatea generală a operatorilor, a operatorilor din aval și a comercianților cu dispozițiile regulamentului.

Pentru mai multe informații cu privire la domeniul de aplicare al controalelor efectuate de autoritățile competente, vă rugăm să consultați articolele 18 și 19 din EUDR.

1.21. Ce tip de controale pot efectua autoritățile competente ale statelor membre ale UE în țări terțe în cazul în care un produs este considerat potențial neconform cu EUDR?

Autoritățile competente pot efectua audituri pe teren în țări terțe în temeiul articolului 18 alineatul (2) litera (e) din EUDR, cu condiția ca astfel de țări terțe să accepte acest lucru, prin cooperarea cu autoritățile administrative ale țărilor terțe respective.

Trebuie reținut că regulamentul nu impune autorităților competente ale statelor membre ale UE să consulte țările producătoare în cazul în care un produs este evaluat ca fiind „potențial neconform" sau „neconform".

1.22. Autoritățile competente vor utiliza definițiile din regulament?

În contextul punerii în aplicare a acestui regulament, autoritățile competente ale statele membre ale UE **vor utiliza definițiile prevăzute la articolul 2 din EUDR**. Un regulament este un act legislativ cu caracter obligatoriu în UE. Acesta trebuie aplicat în mod armonizat în integralitatea sa în cele 27 de state membre ale UE.

1.23. Ce este trasabilitatea lanțului de aprovizionare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Informațiile, documentele și datele pe care operatorii trebuie să le colecteze și să le păstreze timp de cinci ani pentru a demonstra respectarea regulamentului sunt enumerate la articolul 9 și în anexa II, precum și la articolul 2 punctul 28 din EUDR în ceea ce privește datele legate de geolocalizare.

Operatorii trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește toate produsele relevante furnizate de fiecare furnizor în parte. Prin urmare, aceștia trebuie să instituie un sistem due diligence, care să includă colectarea informațiilor, a datelor și a documentelor necesare pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute la articolul 9, măsurile de evaluare a riscurilor, astfel cum sunt descrise la articolul 10, și măsurile de atenuare a riscurilor, astfel cum sunt menționate la articolul 11 din EUDR. Cerințele privind instituirea și întreținerea sistemelor due diligence, raportarea și păstrarea evidențelor sunt menționate la articolul 12 din EUDR. În cazul operatorilor care fac obiectul procedurii simplificate privind diligența necesară (articolul 13 din EUDR), sistemul due diligence al operatorului se limitează la obligațiile simplificate privind diligența necesară ale operatorului (a se vedea, de asemenea, întrebarea frecventă 5.1). Operatorii vor trebui să le comunice operatorilor din aval sau comercianților din avalul lanțului de aprovizionare numerele de referință ale declarațiilor privind diligența necesară sau, dacă este cazul, identificatorii declarațiilor asociați produselor care fac obiectul unei declarații simplificate în temeiul articolului 4 alineatul (7) din EUDR.

Operatorii din aval și comercianții din avalul lanțului de aprovizionare asigură trasabilitatea prin colectarea și păstrarea informațiilor cu privire la partenerii lor de afaceri direcți (furnizori și clienți comerciali). Pentru obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților, a se vedea întrebarea frecventă 3.4.

Operatorii trebuie să se asigure că informațiile privind trasabilitatea pe care le furnizează autorităților de aplicare a legii din statele membre prin intermediul declarației privind diligența necesară sau al declarației simplificate transmise prin sistemul de informații sunt corecte.

Sistemul de informații va fi dezvoltat și va funcționa în conformitate cu dispozițiile relevante privind protecția datelor. În plus, **sistemul va include măsuri de securitate care vor asigura integritatea și confidențialitatea informațiilor partajate**.

1.24. Ce presupune trasabilitatea produselor provenite din mai multe țări? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii trebuie să se asigure că informațiile necesare privind trasabilitatea pe care le furnizează autorităților competente din statele membre sunt corecte, **indiferent de lungimea sau complexitatea lanțurilor lor de aprovizionare**.

Informațiile privind trasabilitatea pot fi adăugate de-a lungul lanțurilor de aprovizionare. De exemplu, un transport importat de dimensiuni mari, în vrac, de soia care a fost obținută de pe mai multe sute de parcele de teren din mai multe țări ar trebui să fie asociat cu o declarație privind diligența necesară care să includă toate țările de producție relevante și informațiile de geolocalizare pentru fiecare parcelă de teren din toate aceste țări care au contribuit la transport.

1.25. Ce înseamnă „data sau intervalul de timp corespunzător producției”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii trebuie să colecteze informații privind data sau intervalul de timp corespunzător producției în temeiul obligațiilor prevăzute la articolul 9 din EUDR. Aceste informații sunt necesare pentru a stabili dacă produsul relevant nu implică defrișări. Prin urmare, acestea se aplică produselor de bază vizate de regulament care sunt introduse pe piața UE sau celor care au servit la fabricarea produselor relevante care intră sub incidența regulamentului.

Pentru alte produse de bază decât bovinele, data producției se referă la data recoltării produselor de bază, iar intervalul de timp corespunzător producției se referă la perioada/durata procesului de producție (de exemplu, în cazul lemnului, „intervalul de timp corespunzător producției” s-ar referi la durata operațiunilor de recoltare relevante). Data producției și intervalul de timp corespunzător producției ar trebui să fie legate de parcelele de teren desemnate.

În cazul în care nu sunt disponibile informații mai precise ca urmare a caracteristicilor specifice ale producției, ar putea fi utilizate anul agricol și/sau sezonul de recoltare.

Pentru produsele relevante din produsul de bază „bovine”, intervalul de timp corespunzător producției se referă la durata de viață a animalelor de la momentul nașterii bovinelor până la momentul sacrificării. În cazul în care bovinele vii (cod SA 0102 21, 0102 29) sunt introduse pe piața UE (de exemplu, prin importul sau prin prima vânzare a unei vaci după nașterea acesteia în UE), toate geolocalizările (sau adresele poștale, după caz) până la prima introducere pe piața UE vor trebui colectate și prezentate împreună cu DDS sau SD.

Trebuie reținut că, în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din EUDR și cu definiția termenului „*obținut*” de la articolul 2 punctul 14, EUDR nu se aplică bovinelor și produselor derivate din bovine în cazul în care bovinele s-au născut înainte de intrarea în vigoare a regulamentului, și anume înainte de 29 iunie 2023.

1.26. Cum funcționează conformitatea în cadrul lanțului de aprovizionare cu bovine? (ÎNTREBARE NOUĂ)

La fel ca în cazul altor produse relevante, persoana fizică sau juridică ce introduce bovine (fie animale vii, fie carne prelucrată) pentru prima dată pe piață este un operator în sensul articolului 2 punctul 15 din EUDR. Înainte de a introduce bovinele pe piața UE, acestea trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din EUDR. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 2 punctul 15a din EUDR, proprietarul bovinelor se poate califica drept microoperator primar sau mic operator primar și, prin urmare, înainte de introducerea bovinelor pe piața UE, trebuie doar să depună o declarație simplificată în locul unei DDS. Proprietarul bovinelor nu este obligat să depună declarația simplificată dacă statul membru a pus la dispoziție datele necesare în sistemul de informații în conformitate cu articolul 4a alineatul (4) din EUDR și, prin urmare, proprietarului bovinelor i-a fost atribuit un identificator al declarației.

Fiecare persoană ulterioară care vinde bovine se califică drept comerciant sau operator din aval. În cazul în care codul NC rămâne același (de exemplu, în cazul unei ferme de îngrășare), aceste persoane pun bovinele la dispoziție pe piață în sensul articolului 2 punctul 18 din EUDR și, prin urmare, sunt considerate comercianți. O persoană din avalul lanțului de aprovizionare care prelucrează bovine vii în produse derivate incluse în anexa I, cum ar fi o bucată de carne, se califică drept operator din aval. Obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților variază în funcție de dimensiunea întreprinderii (a se vedea întrebarea frecventă 3.4).

1.26.1 Cum ar trebui operatorii să își îndeplinească obligațiile legate de „hrana pentru animale”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În conformitate cu considerentul 39 din Regulamentul (UE) 2023/1115, operatorii care introduc pe piață sau exportă produse relevante care au fost fabricate folosind bovine ar trebui să se asigure, în cadrul procesului lor privind sistemul lor due diligence, că hrana utilizată pentru animale nu implică defrișări. Cu toate acestea, nu ar trebui să se solicite informații privind geolocalizarea hranei propriu-zise pentru animale. Dovezile în acest sens pot include facturi relevante, numere de referință ale declarațiilor relevante privind diligența necesară sau orice alte documente relevante care dovedesc că hrana pentru animale nu implică defrișări. Acestea ar trebui să acopere durata de viață a animalelor, în limita a maximum cinci ani.

Ținând seama de faptul că EUDR impune cerințe pentru produsele relevante, hrana pentru animale este relevantă în temeiul EUDR numai dacă o astfel de hrană este un produs relevant la momentul hrănirii (de exemplu, codul SA 1208 10 – Făină și pudră din boabe de soia). Pe de altă parte, nicio altă hrană pentru bovine care nu este un produs relevant (de exemplu, iarba) nu este inclusă în EUDR, astfel că respectivul considerent 39 din Regulamentul (UE) 2023/1115 cu privire la hrana pentru bovine nu se referă la alte astfel de tipuri de hrană pentru animale.

Trebuie depusă o DDS pentru hrana pentru animale inclusă în anexa I numai atunci când este introdusă pe piață sau exportată ca produs de sine stătător.

1.27. Ce se întâmplă dacă furnizorii din amonte nu furnizează informațiile necesare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În cazul în care un operator, un operator din aval sau un comerciant care introduce sau pune la dispoziție un produs de bază pe piața UE sau exportă acest produs nu este în măsură să obțină de la furnizorii săi informațiile prevăzute de regulament, acesta trebuie să se abțină de la introducerea sau punerea la dispoziție a produselor relevante pe piața UE sau de la exportul acestora din UE, deoarece acest lucru ar duce la o încălcare a regulamentului.

1.28. Ar trebui furnizate coordonate pentru terenurile din țările clasificate ca prezentând un risc scăzut? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Cerința de trasabilitate prin intermediul geolocalizării (sau, în cazul unui microoperator primar sau al unui mic operator primar, al adresei poștale) se aplică **fără excepții**. De asemenea, operatorii trebuie să evalueze complexitatea lanțului de aprovizionare relevant și riscul de eludare a regulamentului, precum și riscul de amestecare cu produse de origine necunoscută sau originare din țări cu risc ridicat sau cu risc standard sau din părți ale acestora (articolul 13 din EUDR). În cazul în care operatorul obține sau acestuia i se aduce la cunoștință orice informație relevantă care ar indica un risc ca produsele relevante să nu respecte regulamentul sau ca regulamentul să fie eludat, operatorul trebuie să îndeplinească toate obligațiile prevăzute la articolele 10 și 11 din EUDR și trebuie să îi comunice imediat autorității competente orice informație relevantă.

1.29. Cerința de legalitate se aplică terenurilor care nu implică defrișări? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Produsele de bază relevante nu pot fi puse la dispoziție pe piața UE sau exportate din UE decât dacă au fost obținute în conformitate cu legislația relevantă a țării de producție în temeiul articolului 3 litera (b) din EUDR (așa-numita „cerință de legalitate”).

Obligațiile prevăzute la articolul 3 sunt cumulative, ceea ce înseamnă că toate trebuie îndeplinite: (1) **cerința de legalitate [articolul 3 litera (b)],** (2) **cerința de a nu implica defrișări** [articolul 3 litera (a)] și (3) cerința ca produsele de bază sau produsele să facă obiectul unei declarații privind diligența necesară sau al unei declarații simplificate [articolul 3 litera (c) din EUDR].

1.29.1 Un produs este recoltat în țara A și transportat în țara B în vederea prelucrării ulterioare (de exemplu, boabele de cacao din țara A sunt prelucrate în pudră de cacao în țara B) înainte ca pudra de cacao să fie introdusă pe piața UE în țara C. Legislațiile aplicabile din ce țară sunt relevante?

În exemplul dat, țara A este țara de producție, ceea ce înseamnă că cerința de legalitate vizează numai reglementările care sunt aplicabile în țara A.

1.30. Există obligații legale pentru țările din afara UE? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Nu există obligații legale aplicabile țărilor din afara UE. Acest regulament stabilește obligații pentru operatori, operatorii din aval și comercianți (astfel cum sunt descriși în capitolul 2 din regulament), precum și pentru statele membre ale UE și autoritățile lor competente (a se vedea capitolul 3 din regulament).

Cu toate acestea, multe țări din întreaga lume au luat măsuri pentru a consolida lanțurile de aprovizionare care nu implică defrișări și sistemele publice de trasabilitate a produselor de bază relevante etc., facilitând astfel sarcinile întreprinderilor în temeiul prezentului regulament. Acest lucru este binevenit, deoarece astfel de evoluții pot ajuta în mare măsură operatorii și comercianții să își respecte obligațiile.

1.31. Cum pot producătorii să partajeze datele de geolocalizare atunci când anumite guverne interzic partajarea unor astfel de date?

Una dintre cerințele de bază pentru operatori în temeiul acestui regulament este de a colecta informații de geolocalizare privind parcela (parcelele) de teren de pe care au fost obținute produsele de bază și produsele introduse pe piața UE sau exportate de pe piața UE [articolul 9 alineatul (1) litera (d) din EUDR]. Operatorii nu se pot baza pe existența legislațiilor naționale care interzic schimbul de astfel de date (publice) cu operatorii pentru a fi scutiți de obligația de a colecta și de a încărca datele respective în sistemul de informații. Operatorii trebuie să prezinte informațiile de geolocalizare ca parte a obligațiilor lor; în caz contrar, operatorii nu pot respecta cerințele privind diligența necesară în conformitate cu articolul 8 și, prin urmare, nu pot introduce produse relevante pe piața UE sau exporta astfel de produse de pe piața UE.

°°°°

2. Domeniul de aplicare

2.1. Ce produse intră sunt incidența regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Regulamentul se aplică numai produselor enumerate în anexa I la acesta. Produsele care nu sunt incluse în anexa I nu fac obiectul cerințelor regulamentului, chiar dacă acestea conțin produse de bază relevante care intră în domeniul de aplicare al regulamentului. De exemplu, margarina produsă din ulei de palmier nu face obiectul regulamentului.

De asemenea, produsele cu un cod SA care nu sunt incluse în anexa I, dar care ar putea include componente sau elemente derivate din produsele de bază vizate de regulament, cum ar fi automobilele cu anvelope din cauciuc natural, nu fac obiectul cerințelor regulamentului.

NB: regulamentul prevede că lista produselor relevante și descrierile produselor pot fi modificate de Comisie prin intermediul unui act delegat. În plus, Comisia va evalua necesitatea și fezabilitatea prezentării unei propuneri legislative Parlamentului European și Consiliului privind extinderea domeniului de aplicare al regulamentului la alte produse de

bază, pe baza unei evaluări a impactului aferente produselor de bază relevante asupra defrișărilor și a degradării pădurilor.

2.2. Care este situația produselor enumerate care nu conțin produse de bază enumerate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

	... care este fabricat din produsul de bază enumerat în coloana din stânga corespunzătoare din anexa I	**...care nu este fabricat dintr-un produs de bază enumerat în coloana din stânga corespunzătoare din anexa I**
Produsul relevant enumerat în anexa I...	Face obiectul regulamentului (EUDR)	Nu face obiectul regulamentului
Alt produs care nu este enumerat în anexa I...	Nu face obiectul regulamentului	Nu face obiectul regulamentului

Produsele incluse în anexa I care nu conțin sau nu sunt fabricate din produsele de bază enumerate în coloana din stânga corespunzătoare din anexa I nu intră sub incidența regulamentului.

Particula „ex" înainte de codul SA al produselor din anexa I înseamnă că produsul descris în anexă este un „extract" din toate produsele care pot fi clasificate la codul SA. De exemplu, codul 9401 ar putea include scaune fabricate din materii prime altele decât lemnul, însă numai scaunele din lemn fac obiectul cerințelor regulamentului. În mod similar, codul SA 0201 vizează „Carnea de **bovine**, proaspătă sau refrigerată", în timp ce codul ex 0201 din anexa I la regulament se referă numai la „Carnea de **vită**, proaspătă sau refrigerată", adică bovinele din genul *Bos* și subgenurile *Bos*, *Bibos*, *Novibos* și *Poephagus*, însă carnea de bizon (genul *Bison*) sau de bivol (genul *Syncerus*) **nu** intră sub incidența regulamentului.

În cazul în care produsul relevant, de exemplu „ex 4011 Anvelope pneumatice noi, din cauciuc" este fabricat dintr-un amestec de cauciuc sintetic și natural, operatorul trebuie să exercite diligența necesară numai pentru ingredientul cauciuc natural.

2.3. Regulamentul se aplică indiferent de cantitate sau valoare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Nu există un volum sau o valoare-limită pentru un produs de bază relevant sau pentru un produs relevant, inclusiv în cadrul produselor prelucrate, sub care regulamentul nu ar mai fi aplicabil.

Operatorii, operatorii din aval și comercianții care introduc sau pun la dispoziție pe piața UE sau exportă un produs relevant inclus în anexa I, indiferent de cantitate, fac obiectul obligațiilor prevăzute de regulament.

2.4. Care este situația produselor de bază obținute în UE? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Produsele de bază obținute în interiorul UE **sunt supuse acelorași cerințe precum produsele de bază obținute în afara UE**. Regulamentul se aplică produselor enumerate în anexa I, indiferent dacă sunt obținute sau fabricate în UE sau importate.

De exemplu, în cazul în care o întreprindere din UE produce ciocolată (codul 1806, care este inclus în anexa I), aceasta va fi considerată operator din aval supus obligațiilor prevăzute în regulament, chiar dacă pudra de cacao utilizată în ciocolată a fost deja introdusă pe piața UE și a îndeplinit cerințele privind diligența necesară (a se vedea, de asemenea, întrebarea frecventă 3.4. privind operatorii din aval).

2.5. Cum se aplică regulamentul lemnului și hârtiei utilizate pentru ambalaje? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

De exemplu, în cazul în care un producător vinde ambalaje, cum ar fi paleții, producătorilor (utilizate pentru protecția produsului finit, nu pentru a fi vândute ca produs finit consumatorilor), textul „**alte materiale decât cele de ambalaj, utilizate exclusiv ca ambalaj pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs introdus pe piață" din anexa I** ar trebui înțeles după cum urmează:

Dacă oricare dintre ambalajele în cauză este introdus pe piața UE sau exportat ca produs de sine stătător (și anume ca ambalaj independent) și nu doar pentru a fi utilizat ca ambalaj pentru un alt produs, acesta intră sub incidența regulamentului și, prin urmare, se aplică cerințele legale.

Dacă ambalajul, conform clasificării de la codul SA 4415 sau alt cod SA, de exemplu codul SA 48, este utilizat pentru „suportul, protecția sau transportul" unui alt produs, acesta nu intră sub incidența regulamentului.

Materialele de ambalare utilizate exclusiv ca materiale de ambalare pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs introdus pe piața UE nu sunt produse relevante în sensul anexei I la regulament, indiferent de codul SA la care se încadrează. Faptul că materialul de ambalare este menționat pe factură alături de produsul transportat este irelevant; este mai degrabă determinant dacă ambalajul ar fi clasificat împreună sau separat într-un scenariu de import sau de export [a se vedea regula 5 litera (b) din Regulile generale pentru interpretarea Nomenclaturii combinate]. Potrivit regulii 5 litera (b), materialele de ambalare și containerele de ambalare care conțin mărfuri se clasifică împreună cu acestea din urmă atunci când fac parte din categoria celor utilizate în mod obișnuit pentru acest tip de mărfuri. În cazul în care ambalajul este sau ar fi clasificat împreună cu produsul transportat, se poate considera că acesta este utilizat exclusiv ca material de ambalare pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs introdus sau pus la dispoziție pe piața UE sau exportat de pe aceasta.

2.6. Returnarea unui ambalaj gol relevant de către comerciantul cu amănuntul furnizorului său ar fi considerată „punere la dispoziție pe piața UE” atunci când ambalajul în cauză a fost introdus pe piața UE ca produs de sine stătător (și anume ca ambalaj independent) înainte de returnare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Atât timp cât ambalajul în cauză, cum ar fi, de exemplu, un palet, este introdus sau pus la dispoziție pe piață sau exportat ca produs de sine stătător (și anume ca ambalaj independent) și nu doar pentru a fi utilizat ca ambalaj pentru un alt produs, acesta intră sub incidența regulamentului și, prin urmare, se aplică cerințele relevante (a se vedea întrebarea de mai sus). Acest lucru ar trebui să se aplice atât timp cât ambalajul în cauză este utilizat în scopuri comerciale ca produs de sine stătător.

Cu toate acestea, odată ce ambalajul în cauză devine un material de ambalare utilizat exclusiv ca material de ambalare pentru suportul, protecția sau transportul unui produs, acesta nu intră în domeniul de aplicare al regulamentului. Aceasta înseamnă că vânzarea sau închirierea de materiale de ambalare uzate către alte întreprinderi, inclusiv de materiale de ambalare care au intrat în UE ca parte a încărcăturii (sprijinind, protejând sau transportând în același timp un alt produs) și care sunt vândute ulterior, nu face obiectul EUDR. În mod similar, materialul de ambalare gol utilizat deja pentru prima dată pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs, de exemplu atunci când este comercializat în cadrul unui sistem de schimb în buclă închisă (și anume paleții sunt transferați de la o întreprindere la alta pentru a fi reutilizați pentru transport) nu intră sub incidența regulamentului. Pentru informații suplimentare privind închirierea produselor, a se vedea întrebarea frecventă 2.15.

În cazul în care ambalajul care a fost deja utilizat pentru suportul, protecția sau transportul unui alt produs este reparat și vândut, acesta trebuie să respecte EUDR numai în ceea ce privește produsele noi relevante utilizate pentru reparare (de exemplu, un palet care este reparat cu componente din lemn nereciclat). Aceasta înseamnă că, în exemplul propus, vânzătorul unui palet reparat este considerat operator sau operator din aval în funcție de faptul dacă respectivele componente din lemn nou adăugate au făcut deja obiectul diligenței necesare anterior sau nu.

2.7. Comercializarea produselor de ocazie relevante pe piața UE intră în domeniul de aplicare al regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Produsele de ocazie care și-au încheiat ciclul de viață și care, altfel, ar fi eliminate ca deșeuri (a se vedea considerentul 40 și anexa I) nu fac obiectul obligațiilor prevăzute în prezentul regulament. Mai multe informații cu privire la exceptarea produselor uzate și a produselor de ocazie vor fi furnizate într-un proiect de act delegat publicat pentru primirea de observații din partea publicului pe site-ul web al Comisiei „Exprimați-vă părerea”[1].

[1] Exprimați-vă părerea – Consultări publice și Observații.

2.8. Hârtia reciclată/cartonul reciclat intră în domeniul de aplicare al regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Majoritatea produselor din hârtie reciclată/carton reciclat conțin un procent mic de celuloză primară sau hârtie reciclată preconsum (de exemplu, resturi de carton eliminate în urma producției cutiilor de carton) pentru întărirea fibrelor.

Anexa I prevede că regulamentul **nu se aplică în cazul mărfurilor obținute integral din materiale care și-au încheiat ciclul de viață și care, altfel, ar fi fost eliminate ca deșeuri,** astfel cum sunt definite la articolul 3 punctul 1 din Directiva 2008/98/CE. Prin urmare, nu se aplică nicio obligație în temeiul regulamentului în ceea ce privește materialul reciclat.

În schimb, **dacă produsul conține material nereciclat, acesta face obiectul cerințelor regulamentului**, iar operatorul care introduce un astfel de material sau componentele sale pentru prima dată pe piață trebuie să asigure trasabilitatea materialului nereciclat până la parcela de origine prin intermediul geolocalizării. Anexa I clarifică, de asemenea, faptul că, în general, subprodusele unui proces de fabricație fac obiectul regulamentului. În cazul hârtiei/cartonului care constituie un produs recuperat (deșeuri și resturi), hârtia și cartonul respective sunt excluse din domeniul de aplicare în conformitate cu anexa I (a se vedea capitolele 47 și 48 din Nomenclatura combinată).

2.8.1 Fac obiectul regulamentului anvelopele reșapate și uzate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Într-un proiect de act delegat publicat pentru primirea de observații din partea publicului, se propune ca anvelopele reșapate și uzate să nu intre în domeniul de aplicare al regulamentului. În cazul în care intră în vigoare în forma propusă, proiectul de act delegat ar urma să limiteze obligațiile prevăzute în regulament la introducerea, punerea la dispoziție pe piață sau exportul benzii de rulare noi din cauciuc care urmează să fie aplicată anvelopelor pneurilor pentru procesul de reșapare.

2.9. Ce sunt codurile NC și SA și cum ar trebui utilizate? Unde se pot găsi mai multe informații despre măsurile TARIC aplicabile? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Nomenclatura reglementată de Convenția privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, cunoscută sub denumirea de **„Nomenclatura SA”**, este o nomenclatură internațională multifuncțională, elaborată sub auspiciile Organizației Mondiale a Vămilor (OMV). Această nomenclatură atribuie coduri de șase cifre pentru clasificarea mărfurilor și se aplică la nivel mondial. Țările/regiunile pot adăuga numere suplimentare la Nomenclatura SA universală de șase cifre pentru o clasificare mai detaliată.

Nomenclatura combinată (codul NC) a Uniunii Europene este un cod al mărfurilor format din opt cifre, care subdivizează suplimentar Nomenclatura SA mondială în mărfuri mai specifice pentru a răspunde nevoilor Comunității Europene.

Codul NC stă la baza declarației de mărfuri pentru importul în Uniunea Europeană sau exportul din aceasta, precum și pentru statisticile comerciale intra-UE. Produsele de bază și produsele din anexa I la regulament sunt clasificate în funcție de codurile lor NC. Produsele

relevante din anexa I la regulament sunt clasificate în Nomenclatura combinată prevăzută în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87.

La import, atunci când mărfurile sunt puse în liberă circulație, potrivit definiției de la articolul 201 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 privind CVU, codul NC poate fi subdivizat suplimentar într-un un cod TARIC format din zece cifre, creat în mod specific pentru a răspunde nevoilor legislației UE. La declararea mărfurilor pentru regimul de export, potrivit definiției de la articolul 269 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 privind CVU, subdiviziunea finală poate ajunge până la un cod NC format din opt cifre.

Membrii lanțului de aprovizionare trebuie să își clasifice produsele pe baza anexei I la regulamentul de bază privind NC [Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun] pentru a stabili dacă regulamentul li se aplică. Codurile SA se pot modifica o dată la cinci ani. Regulamentul UE privind NC este adoptat în fiecare an, pentru a reflecta eventualele actualizări. Codurile din nomenclatură menționate în anexa I la EUDR sunt cele valabile la momentul adoptării regulamentului. Modificările acestor coduri din nomenclatură prin modificări ale Regulamentului privind NC se aplică, de asemenea, direct EUDR.

Pentru mai multe informații, a se vedea: Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun.

Un document explicativ cu informații suplimentare privind încorporarea măsurilor EUDR în sistemul tarifar integrat al Uniunii Europene (baza de date TARIC), inclusiv derogările TARIC aplicabile care sunt introduse în TARIC, este disponibil online[2].

2.10. Când are loc o „furnizare" a unui produs relevant, ceea ce înseamnă că acesta este introdus sau pus la dispoziție pe piață în cadrul unei activități comerciale? În ce măsură întreprinderile intră în domeniul de aplicare atunci când utilizează produse relevante în propria lor activitate sau când le prelucrează? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Trebuie făcută o distincție între persoana din lanțul de aprovizionare care importă sau introduce la nivel intern un produs relevant pe piața UE și persoanele situate în avalul lanțului de aprovizionare:

În cazul în care o persoană introduce pe piața UE un **produs relevant obținut în UE**, aceasta furnizează astfel produsul pe piață pentru prima dată. O furnizare presupune un acord (scris sau verbal) între două sau mai multe persoane fizice sau juridice pentru transferul dreptului de proprietate sau al oricărui alt drept de proprietate asupra produsului în cauză; aceasta impune ca produsul să fi fost fabricat sau ca produsul de bază, dacă este introdus pe piață fără a fi fabricat, să fi fost obținut (a se vedea articolul 2 punctul 14 din EUDR). O astfel de activitate este relevantă în temeiul EUDR, indiferent dacă produsul relevant este introdus pe piață (a) în scopul prelucrării, (b) pentru distribuirea către consumatori comerciali sau necomerciali sau (c) în scopul utilizării în cadrul activității operatorului însuși (a se vedea

[2] https://circabc.europa.eu/ui/group/0e5f18c2-4b2f-42e9-aed4-dfe50ae1263b/library/eb7a8fc2-ef96-4ceb-a7e4-e7ae51c26867.

articolul 2 punctul 19 din EUDR). Întreprinderea este un operator și trebuie să exercite diligența necesară și să depună o DDS (sau o SD, după caz).

În cazul în care un **produs relevant urmează să fie plasat sub regimul vamal de „punere în liberă circulație”** în cursul unei activități comerciale și nu este destinat utilizării private sau consumului privat, se presupune că acesta este destinat introducerii pe piață, indiferent de o „furnizare” sau de un acord (scris sau verbal) între două sau mai multe persoane fizice sau juridice pentru transferul dreptului de proprietate sau al unui drept echivalent privind produsul în cauză.

După ce un produs a fost introdus pe piață, acesta este „furnizat” pe piață pentru distribuire, consum sau utilizare dacă există un acord între două sau mai multe persoane fizice sau juridice pentru un transfer al dreptului de proprietate sau al unui drept echivalent privind produsul în cauză (de exemplu, un acord de vânzare sau de donație) după ce a avut loc etapa de fabricație (și de producție în cazul produselor de bază). EUDR nu stabilește, în general, obligații pentru cei care oferă servicii logistice de-a lungul lanțului de aprovizionare (de exemplu, agenții navelor/agenții de transport sau reprezentanții vamali nu sunt „operatori”, „operatori din aval” sau „comercianți” în sensul EUDR), în măsura în care aceștia nu introduc produse pe piață sau nu exportă produse.

Aceste situații pot fi explicate prin câteva exemple:

1) Întreprinderea auto B cumpără anvelope fabricate din cauciuc natural (produs relevant) de la furnizorul T din UE pentru a fabrica un automobil utilizând anvelopele respective. Întreprinderea auto B introduce automobilul (produs nerelevant) pe piață prin vânzarea acestuia către consumatorii finali. Întreprinderea auto B nu este operator și nici operator din aval, deoarece automobilul pe care îl furnizează pe piață nu este un produs relevant inclus în anexa I și nici comerciant, deoarece nu furnizează anvelopele (individual) pe piață.
2) Întreprinderea auto B importă (adică plasează sub regimul vamal de „punere în liberă circulație”) anvelope pentru fabricarea de automobile. Întreprinderea auto B este operator atunci când importă anvelopele pentru propriile sale activități comerciale. Întreprinderea B trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară înainte de punerea în liberă circulație.
3) Fermierul D cumpără pudră din boabe de soia (produs relevant) de la o societate de concasare de pe piața UE și o utilizează ca hrană pentru puii de găină (produs nerelevant) pe care îi vinde ulterior. Întreprinderea D nu este operator atunci când vinde puii de găină, deoarece aceștia nu sunt un produs relevant inclus în anexa I și nici comerciant, deoarece nu furnizează pudră de boabe de soia pe piață. Cu toate acestea, întreprinderea D ar fi operator dacă ar importa (adică dacă ar plasa sub regimul vamal de „punere în liberă circulație”) pudra din boabe de soia pentru a hrăni puii de găină (a se vedea scenariul 2 de mai sus).
   *În cazul în care fermierul utilizează produsele relevante din soia ca hrană pentru **bovine** (produs relevant), a se vedea considerentul 39 din Regulamentul (UE) 2023/1115 și întrebarea frecventă 1.26.1.*

În exemplele de mai jos, persoanele **prelucrează** sau **utilizează** produse relevante în **activitatea lor**. Acestea intră sub incidența regulamentului numai în cazurile în care furnizează pe piață produse relevante:

4) Întreprinderea A cumpără de la comerciantul cu amănuntul B dintr-o țară terță și importă (adică plasează sub regimul vamal de „punere în liberă circulație”) mese și scaune din lemn (produse relevante). Mobilierul va fi utilizat de angajații proprii ai întreprinderii A în timpul programului de lucru. Întreprinderea A este operator și trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară înainte de punerea în liberă circulație a meselor și scaunelor din lemn.
5) Întreprinderea D cumpără mese și scaune din lemn (produse relevante) de la operatorul B din UE, care le-a importat dintr-o țară terță și care a exercitat deja diligența necesară și a depus o declarație privind diligența necesară. Întreprinderea D va utiliza mobilierul pentru propriii angajați în timpul programului de lucru. Mobilierul nu este furnizat și, prin urmare, întreprinderea D nu face obiectul EUDR.
6) Fermierul F stabilit în UE își recoltează propriile boabe de soia (produse relevante) și prelucrează boabele de soia în făină de soia (produs relevant), care este utilizată pentru a-și hrăni puii de găină în propria sa fermă. Întrucât fermierul F nu furnizează pe piață boabe de soia și făină de soia (de exemplu, unei alte persoane juridice sau fizice), acestea nu sunt introduse pe piață, iar fermierul F nu face obiectul EUDR.
7) Fermierul F stabilit în UE își recoltează propriile boabe de soia (produse relevante) și le prelucrează în făină de soia (produs relevant), pe care o vinde fermierului G stabilit în UE. Fermierul F este operator în ceea ce privește făina de soia, deoarece aceasta este furnizată fermierului G. În funcție de dimensiunea fermei F, F ar putea fi considerat un microoperator primar sau un mic operator primar cu obligații de raportare limitate (a se vedea întrebarea frecventă 3.21).
8) Întreprinderea B stabilită în UE recoltează lemn din pădurea proprie și prelucrează bușteniii în așchii de lemn (produs relevant) din bușteni (produs relevant). Aceasta utilizează așchiile de lemn drept combustibil pentru încălzirea propriilor unități. Întrucât întreprinderea B nu furnizează bușteniii sau așchiile de lemn pe piață, nu există introducere sau punere la dispoziție pe piață, iar întreprinderea B nu face obiectul EUDR.
9) Întreprinderea C cumpără așchii de lemn (produs relevant) de la un operator din UE care a exercitat deja diligența necesară și a depus o DDS sau o SD. Întreprinderea C utilizează așchiile de lemn drept combustibil pentru încălzirea propriilor unități. Întrucât întreprinderea C nu furnizează bușteniii sau așchiile de lemn pe piață, nu există introducere sau punere la dispoziție pe piață, iar întreprinderea C nu face obiectul EUDR.
10) Întreprinderea C cumpără așchii de lemn (produs relevant) de la un operator din UE care a exercitat deja diligența necesară și a depus o DDS sau o SD. Întreprinderea C utilizează așchiile de lemn pentru a produce energie electrică. Întrucât întreprinderea C nu introduce sau nu pune la dispoziție un produs relevant pe piață, întreprinderea C nu face obiectul EUDR.

2.11. Ce obligații apar în cazul în care aceeași persoană fizică sau juridică prelucrează un produs relevant de mai multe ori în cursul activității sale comerciale? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În cazul în care există mai multe cazuri de prelucrare internă (produsul relevant X este prelucrat în produsul relevant Y și, ulterior, în produsul relevant Z de către aceeași întreprindere), apar obligații în temeiul EUDR numai pentru introducerea pe piață a ultimului produs relevant (produsul Z). Obligațiile depind de faptul dacă entitatea care introduce ultimul produs relevant pe piață este „operator” sau „operator din aval”. Acest lucru poate fi demonstrat prin următoarele exemple:

1. Întreprinderea producătoare de ciocolată care nu este IMM C cumpără boabe de cacao (produs relevant) de la operatorul I din UE și le prelucrează în pudră de cacao (produs relevant) și, ulterior, în preparate alimentare care conțin cacao (produs relevant). Întreprinderea C introduce apoi preparatele alimentare pe piață prin vânzarea acestora către întreprinderea D. În acest caz, obligațiile se aplică numai preparatelor alimentare, astfel că întreprinderea C ar fi considerată operator din aval atunci când introduce preparatele alimentare pe piață (a se vedea întrebarea frecventă 3.4 pentru obligațiile operatorilor din aval și întrebarea frecventă 3.10 pentru a afla care întreprinderi sunt IMM-uri și care nu sunt IMM-uri în temeiul EUDR).
2. Întreprinderea din sectorul lemnului T, care nu este IMM, recoltează lemn în UE și, în cadrul unei sucursale diferite a aceleiași întreprinderi, îl prelucrează în celuloză, vânzând celuloza pe piața UE. Transferul (fizic) al lemnului în cadrul aceleiași entități juridice în vederea prelucrării ulterioare nu constituie introducere pe piață, deoarece nu există un acord (scris sau verbal) între două sau mai multe persoane juridice sau fizice pentru transferul proprietății sau al oricărui alt drept de proprietate asupra produsului în cauză. Introducerea pe piață are loc numai atunci când celuloza este furnizată pentru distribuție, consum sau utilizare pe piața Uniunii în cursul unei activități comerciale, ceea ce înseamnă că întreprinderea T trebuie să exercite diligența necesară în ceea ce privește celuloza, deoarece T este operator (din amonte).

2.12. Bambusul intră în domeniul de aplicare al EUDR? Dar alte produse care nu conțin sau nu au fost fabricate utilizând produse de bază relevante, însă care sunt enumerate în anexa I? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Produsele fabricate exclusiv din bambus nu intră în domeniul de aplicare al EUDR. Articolul 1 alineatul (1) din EUDR stabilește că, în sensul EUDR, „produsele relevante” sunt numai cele care conțin sau sunt fabricate din produse de bază relevante, printre care „lemnul”. Definiția de la articolul 2 punctul 2 din EUDR clarifică, de asemenea, faptul că, în sensul EUDR, codurile SA enumerate în anexa I sunt relevante numai pentru a identifica produsele care fac obiectul EUDR.

În conformitate cu notele explicative ale FAO, bambusul este un produs forestier nelemnos și, în consecință, bambusul nu se încadrează în categoria produsului de bază desemnat drept lemn.

În cazul produselor din lemn care conțin și componente din bambus, componentele din bambus nu fac obiectul obligațiilor privind diligența necesară.

2.13. Schimburile de scrisori și alte obiecte de corespondență fac obiectul cerințelor EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În conformitate cu articolul 1 punctul 26 și cu articolul 141 alineatul (2) din Regulamentul delegat (UE) 2015/2446 la Codul vamal al Uniunii, „obiectele de corespondență” nu fac obiectul cerințelor privind declarațiile vamale și, prin urmare, al prezentării unui număr de referință al unei declarații privind diligența necesară. În mod similar, în cadrul UE, astfel de obiecte de corespondență nu sunt introduse sau puse la dispoziție pe piață, ci servesc unui scop de comunicare. Acest lucru este clarificat, de asemenea, într-un proiect de regulament delegat de modificare a anexei I, publicat pentru primirea de observații din partea publicului.

Trebuie reținut că produsele relevante conținute în obiectele de corespondență (de exemplu, într-un plic) nu pot fi considerate „obiecte de corespondență” și, prin urmare, după caz, fac obiectul cerințelor privind declarațiile vamale și al prezentării unui număr de referință al unei declarații privind diligența necesară.

2.14. Mostrele și produsele utilizate în scopuri de examinare, analizare sau testare intră în domeniul de aplicare al EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Într-un proiect de act delegat publicat pentru primirea de observații din partea publicului, se propune ca mostrele de produse care au o valoare și o cantitate neglijabile și care pot fi consumate sau utilizate numai pentru obținerea unor comenzi de bunuri de tipul celor reprezentate de mostre, cu condiția ca modul de prezentare și cantitatea, pentru produse de același tip sau de aceeași calitate, să excludă consumul sau utilizarea acestora în orice alt scop decât pentru a se încerca să se obțină comenzi, să nu intre în domeniul de aplicare al regulamentului. Același lucru, și anume inaplicabilitatea obligațiilor prevăzute de EUDR, este valabil în cazul produselor care urmează să fie supuse examinării, analizării sau testării pentru a li se determina compoziția, calitatea sau alte caracteristici tehnice în scopul informării sau al cercetării industriale sau comerciale, cu condiția ca produsele care urmează să fie analizate, examinate sau testate să fie complet consumate sau distruse în cursul examinării, al analizării sau al testării sau să fie păstrate ori returnate fără alte motive și scopuri decât respectarea obligațiilor legale sau contractuale legate de examinare, analizare sau testare.

Exemple de furnizări de mostre și produse utilizate în scopuri de examinare, analizare sau testare includ:

- un furnizor trimite anvelope unui producător de vehicule pentru ca destinatarul să le testeze calitatea și durabilitatea – anvelopele vor fi distruse în cursul încercării;
- un furnizor trimite cantități mici dintr-un ingredient nou (de exemplu, boabe de cacao sau de cafea) unui producător de produse alimentare în scopul evaluării senzoriale și pentru a testa calitatea și siguranța alimentară în cadrul întreprinderii. Ingredientul este complet utilizat în cursul analizării și testării. În acest caz, furnizorul și producătorul de produse alimentare nu intră în domeniul de aplicare dacă

ingredientul este în mod clar destinat a fi utilizat în scopuri de analizare și testare, având în vedere acordurile contractuale și circumstanțele conexe;

- o întreprindere producătoare de cafea importă o mostră mică de boabe de cafea dintr-o zonă nouă de producție pentru a le utiliza și a le consuma în activitatea sa cu scopul de a decide dacă să comande o cantitate mare de boabe de cafea din aceeași zonă.

2.15. Regulamentul reglementează închirierea produselor relevante?

Dacă un produs relevant este închiriat sau furnizat în temeiul unui acord contractual similar, produsul nu este considerat a fi introdus sau pus la dispoziție pe piață. Furnizarea în temeiul EUDR presupune un acord (scris sau verbal) între două sau mai multe persoane fizice sau juridice pentru transferul proprietății sau al oricărui alt drept de proprietate asupra produsului în cauză (a se vedea întrebarea frecventă 2.10). Cu toate acestea, astfel cum se specifică la punctul 3 din întrebarea frecventă 2.10, orice produs pus în liberă circulație pe piața UE sau introdus sub regimul vamal de „export", inclusiv atunci când este închiriat, este considerat ca fiind introdus pe piață și, prin urmare, face obiectul regulamentului.

Exemplu: întreprinderea P din UE care nu este IMM cumpără articole de mobilier din lemn (produs relevant) de la producătorul S din UE care a exercitat diligența necesară și a depus o declarație privind diligența necesară pentru mobilierul respectiv. Mobilierul este închiriat de întreprinderea P în cadrul UE pentru a fi utilizat într-o anumită perioadă de timp înainte de a fi returnat către întreprinderea P pentru a fi închiriat ulterior. Întreprinderea P nu face obiectul obligațiilor prevăzute în EUDR, deoarece doar închiriază mobilierul și nu transferă dreptul de proprietate sau un alt drept de proprietate.

°°°°

3. Părțile supuse obligațiilor

3.1. Ce actori intră sub incidența EUDR și unde se pot găsi mai multe informații cu privire la obligațiile care le revin? (ÎNTREBARE NOUĂ)

EUDR vizează actorii economici de-a lungul lanțurilor de aprovizionare cu produsele relevante enumerate în anexa I la regulament.

Există trei categorii distincte de actori:

1. **Operatorii** (denumiți uneori și „operatori din amonte") sunt persoane fizice sau juridice care introduc un produs relevant pe piața UE sau exportă un produs relevant de pe această piață pentru prima dată, excluzând operatorii din aval (a se vedea articolul 2 punctul 15 din EUDR). De exemplu: un importator de boabe de cacao sau un crescător de bovine din UE care crește bovine vii este considerat operator. Unii operatori sunt producători primari care introduc pe piață produse pe care ei înșiși le-au obținut, ceea ce înseamnă că ei înșiși au cultivat, au recoltat, au obținut sau au crescut produse de bază relevante pe parcele de teren relevante sau, în ceea ce privește bovinele, în unități. Acești producători primari pot corespunde definiției

„microoperatorului primar sau micului operator primar” în temeiul regulamentului (a se vedea articolul 2 punctul 15a din EUDR). Ei reprezintă o subcategorie de operatori, ceea ce înseamnă că fac obiectul dispozițiilor privind operatorii, cu excepția cazului în care regulamentul prevede altfel. Obligațiile operatorilor se regăsesc la articolul 4 din EUDR, iar regimul simplificat pentru microoperatorii primari sau micii operatori primari este prevăzut la articolul 4a din EUDR.

2. **Operatorii din aval** sunt persoane fizice sau juridice care introduc pe piață sau exportă produse relevante fabricate utilizând produse relevante, toate făcând obiectul unei declarații privind diligența necesară sau al unei declarații simplificate (a se vedea articolul 2 punctul 15b din EUDR). De exemplu, un producător de ciocolată care cumpără boabe de cacao de la un importator și produce ciocolată din aceste boabe de cacao, fie pentru piața UE, fie pentru export, ar fi considerat operator din aval. De asemenea, o întreprindere care cumpără lemn brut (SA 4403) de la un proprietar de pădure din UE și îl exportă către o țară terță ar fi considerată operator din aval. Obligațiile operatorilor din aval sunt aliniate la cele ale comercianților și sunt prevăzute la articolul 5 din EUDR, fiind diferite în funcție de statutul lor de IMM-uri sau de întreprinderi care nu sunt IMM-uri.

3. **Comercianții** sunt persoane fizice sau juridice din lanțul de aprovizionare, altele decât operatorul sau operatorul din aval, care pun la dispoziție produse relevante pe piața UE (a se vedea articolul 2 punctul 17 din EUDR). Un comerciant ar putea fi, de exemplu, un comerciant cu amănuntul care vinde ciocolata produsă de un producător de ciocolată. Pentru informații privind obligațiile comercianților, a se vedea articolul 5 din EUDR.

Mai multe informații cu privire la obligațiile fiecăreia dintre diferitele categorii de actori sunt disponibile în acest document (a se vedea, printre altele, întrebările frecvente 3.4 și 5.1).

3.1.1. În ce măsură are o modificare a codului SA sau NC un impact asupra desemnării întreprinderii drept operator din aval sau comerciant? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Orice modificare a codului mărfurilor (SA sau NC), astfel cum este prevăzut în Nomenclatura combinată [anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului], al unui produs deja introdus pe piață are ca rezultat faptul că o întreprindere care introduce pe piață un produs derivat este un operator din aval. O astfel de întreprindere este considerată operator din aval, deoarece introduce pe piață un produs relevant „fabricat utilizând produse relevante” în sensul articolului 2 alineatul (15b) din EUDR.

De exemplu, societatea A, cu sediul în UE, importă cafea nedecafeinizată neprăjită (cod NC 0901 11 00). Întreprinderea B, de asemenea cu sediul în UE, prăjește și vinde ulterior boabele de cafea nedecafeinizată (codul SA 0901 21 00). În exemplul dat, întreprinderea A ar fi considerată operator în temeiul regulamentului, în timp ce întreprinderea B ar fi clasificată drept operator din aval.

În cazul în care întreprinderea B s-ar limita să revândă cafeaua nedecafeinizată neprăjită fără a transforma produsul într-un mod care să modifice codul mărfurilor, B s-ar califica drept comerciant.

3.2. Ce înseamnă „în cursul unei activități comerciale”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Prin activitate comercială se înțelege o activitate care are loc într-un context comercial.

Definițiile combinate ale termenului „operator” (articolul 2 punctul 15 din EUDR) și „în cursul unei activități comerciale” (articolul 2 punctul 19 din EUDR) implică faptul că orice persoană, alta decât un operator din aval, care introduce un produs relevant pe piața UE pentru vânzare (cu sau fără transformarea acestuia) sau gratuit în scopul prelucrării sau al distribuirii către consumatori comerciali sau necomerciali sau în scopul utilizării în contextul activităților sale comerciale va face obiectul cerințelor privind diligența necesară și va trebui să depună o declarație privind diligența necesară sau, după caz, o declarație simplificată.

3.3. Ce înseamnă „legislația relevantă a țării de producție”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Produsele de bază și produsele relevante pot fi introduse pe piața UE numai dacă îndeplinesc cele trei cerințe de la articolul 3 din EUDR, și anume (1) nu implică defrișări [articolul 3 litera (a)], (2) respectă legislația relevantă a țării de producție [articolul 3 litera (b)] și (3) fac obiectul unei declarații privind diligența necesară sau al unei declarații simplificate [articolul 3 litera (c)].

„Legislația relevantă” poate include, printre altele, legislația națională (inclusiv legislația secundară relevantă) și dreptul internațional, astfel cum se aplică în dreptul intern. „Țara de producție” înseamnă țara în care a fost obținut un produs de bază relevant (a se vedea articolul 2 punctul 24 din EUDR). „Obținut” înseamnă cultivat, recoltat, produs sau crescut pe parcele de teren relevante sau, în cazul bovinelor, în unități (a se vedea articolul 2 punctul 14 din EUDR). În consecință, legislația altor țări în care este posibil să fi avut loc etape suplimentare ale unui proces de fabricație nu este relevantă pentru cerința de legalitate [de exemplu, boabele de soia recoltate în țara A (țara de producție) care sunt prelucrate în făină de soia în țara B înainte de a fi introdusă pe piața UE în țara C]. Regulamentul prevede o listă de domenii legislative, fără a preciza acte juridice specifice, întrucât acestea diferă de la o țară la alta și pot face obiectul unor modificări. Conform definiției, legislația menționată la articolul 2 punctul 40 literele (a)-(h) trebuie interpretată ca referindu-se la statutul juridic al zonei de producție. În plus, pentru diferitele domenii legislative, ar trebui să se țină seama de sensul și scopul prevăzute la articolul 1 alineatul (1) literele (a) și (b) din EUDR. Prin urmare, este relevantă, printre altele, legislația care are legătură cu protecția pădurilor, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră sau protecția biodiversității.

Documentația relevantă este necesară în scopul colectării de informații și al evaluării riscurilor în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (h) și al articolului 10 din EUDR. O astfel de documentație poate consta, de exemplu, în documente oficiale ale autorităților publice, acorduri contractuale, hotărâri judecătorești sau evaluări ale impactului și audituri care ar fi putut fi efectuate. În orice caz, operatorul trebuie să se asigure că aceste documente sunt verificabile și fiabile, ținând seama de riscul de corupție din țara de producție.

Informații suplimentare pot fi găsite în Comunicarea Comisiei – Document de orientare (C/2025/3588)[3].

3.4. Care sunt obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților? (ÎNTREBARE NOUĂ)

(a) Obligații în temeiul articolului 5 alineatele (1), (2) și (3) din EUDR

Operatorii din aval și comercianții sunt obligați să colecteze și să păstreze informații cu privire la partenerii lor de afaceri direcți [a se vedea articolul 5 alineatul (3) din EUDR]. Aceștia pot introduce sau pune la dispoziție produse relevante sau le pot exporta numai după ce au primit toate informațiile necesare de la furnizorul (furnizorii) lor direct (direcți). Informațiile constau în numele, denumirea comercială înregistrată sau marca înregistrată, adresa poștală, adresa de e-mail și, dacă este cazul, adresa web ale operatorilor, ale operatorilor din aval sau ale comercianților care le-au furnizat produsele relevante, precum și ale operatorilor din aval sau ale comercianților cărora le furnizează aceste produse.

Informațiile necesare vor include, de asemenea, numerele de referință ale declarațiilor privind diligența necesară sau identificatorii declarațiilor asociați produselor numai în cazul în care furnizorul lor direct este un operator (din amonte) în sensul articolului 2 alineatul 15 din EUDR, ceea ce face ca operatorul din aval sau comerciantul să fie un așa-numit prim operator din aval sau comerciant.

Primul membru al lanțului de aprovizionare din aval care este aprovizionat de un operator își poate deduce poziția de prim operator din aval sau comerciant din faptul că primește numerele de referință ale DDS/identificatorii declarațiilor de la furnizorul (furnizorii) său (săi) din amonte. Obligația de a transmite numărul îi revine operatorului (din amonte).

Nu este necesar ca primul operator din aval sau comerciant să solicite în mod proactiv numărul de referință sau identificatorul declarației sau să investigheze poziția sa în lanțul de aprovizionare, cu excepția cazului în care se află în posesia unor informații care indică faptul că furnizorul său este un operator din amonte. Aceștia nu trebuie decât să înregistreze numărul în propriile evidențe imediat ce îl primesc.

Operatorul din aval sau comerciantul, acționând cu bună-credință, poate presupune că furnizorii săi nu sunt operatori din amonte dacă nu primesc numere de referință sau identificatori ai declarațiilor de la aceștia. Primul operator din aval sau comerciant se abține de la introducerea sau punerea la dispoziție a produselor relevante pe piața UE numai în cazul în care primul operator din aval sau comerciant are cunoștință de faptul că furnizorul său este un operator din amonte și că operatorul din amonte respectiv nu își respectă obligația de a comunica numărul de referință al declarației privind diligența necesară sau identificatorul declarației [articolul 5 alineatul (1) din EUDR].

[3] Orientările sunt în curs de actualizare – noua referință va fi adăugată aici și mai jos, de îndată ce va fi disponibilă.

(b) „Colectarea și păstrarea” informațiilor în temeiul articolului 5 alineatele (3) și (4) din EUDR

Operatorii din aval și comercianții au obligația de a colecta și de a păstra informațiile descrise la litera (a) timp de cel puțin cinci ani de la data introducerii sau a punerii la dispoziție pe piață sau a exportului. Acest lucru nu implică nicio cerință de stocare a informațiilor respective într-un anumit sistem sau într-o anumită bază de date. De asemenea, aceasta nu implică nicio cerință de a verifica în mod sistematic conținutul sau valabilitatea numerelor de referință primite de la furnizor.
Pentru a respecta obligația de „colectare și păstrare”, este suficient ca operatorul din aval sau comerciantul să fie în măsură să extragă și să compileze astfel de informații într-un termen rezonabil ca urmare a unei cereri din partea unei autorități competente sau în cazul unor suspiciuni motivate.
Operatorii din aval și comercianții trebuie să păstreze informațiile colectate timp de cel puțin cinci ani și trebuie să le pună la dispoziția autorităților competente, la cerere, în temeiul articolului 5 alineatul (4) din EUDR. Aceștia trebuie să fie în măsură să coreleze numerele de referință ale DDS și identificatorii declarațiilor cu fluxurile de produse intrate, dar nu și cu fluxurile de produse ieșite.

(c) Cerința de înregistrare pentru operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri

Operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri au, în plus, obligația de a se înregistra în sistemul de informații în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din EUDR.

3.5. Operatorii din aval sau comercianții trebuie să identifice dacă se află în poziția de prim operator din aval sau comerciant? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Operatorii din aval sau comercianții al căror furnizor direct este un operator trebuie să colecteze și să păstreze numerele de referință ale declarațiilor privind diligența necesară sau identificatorii declarațiilor asociați produselor introduse pe piață de operator [articolul 5 alineatul (3) litera (a) din EUDR]. Ca atare, acești operatori din aval sau comercianți al căror furnizor este un operator se califică drept primii operatori din aval sau comercianți.

Operatorii (inclusiv MSPO) au obligația de a transmite în mod proactiv numărul DDS/SD primului operator din aval sau comerciant [articolul 4 alineatul (7) din EUDR]. În principiu, operatorii (inclusiv MSPO) se vor autoidentifica propriului client ca atare în momentul în care își îndeplinesc obligația de a transmite numărul DDS/SD.

Operatorul din aval sau comerciantul, acționând cu bună-credință, poate presupune că furnizorii săi nu sunt operatori din amonte dacă nu primesc numere de referință sau identificatori ai declarațiilor de la aceștia. Primul operator din aval sau comerciant trebuie să se abțină de la introducerea sau punerea la dispoziție a mărfurilor relevante pe piața UE numai în cazul în care primul operator din aval sau comerciant are cunoștință de faptul că furnizorul său este un operator din amonte și că operatorul din amonte respectiv nu își respectă obligația de a comunica numărul de referință sau identificatorul declarației [articolul 5 alineatul (1) din EUDR].

Un operator din aval sau un comerciant nu este obligat să evalueze în mod proactiv dacă furnizorul său este un operator și nici să solicite sau să obțină numărul DDS/SD de la furnizorul său, cu excepția cazului în care are cunoștință de faptul că furnizorul său este un operator.

3.6. Operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri vor avea acces, în sistemul de informații, la informațiile de geolocalizare din declarațiile privind diligența necesară sau la informațiile privind adresele poștale din declarațiile simplificate depuse de operatorii din amonte? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii din amonte vor putea decide dacă informațiile privind geolocalizarea sau adresele poștale conținute în declarațiile lor privind diligența necesară sau în declarațiile simplificate depuse în sistemul de informații vor fi accesibile și vizibile pentru operatorii din aval care nu sunt IMM-uri sau pentru comercianții care nu sunt IMM-uri care dețin numere de referință sau identificatori declarațiilor asociați și numerele lor de verificare asociate. Verificarea informațiilor cuprinse în declarațiile privind diligența necesară și în declarațiile simplificate este unul dintre mijloacele pe care operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri le pot utiliza pentru a verifica dacă s-a exercitat diligența necesară în cazul unor suspiciuni motivate în conformitate cu articolul 5 alineatul (6) din EUDR.

3.6.1 Operatorii sunt obligați să le comunice clienților „numărul de verificare” al DDS sau SD proprii? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Operatorii trebuie să le furnizeze clienților lor direcți numerele de referință ale declarațiilor privind diligența necesară (sau identificatorii declarațiilor, în cazul unei SD) asociate (asociați) produselor lor relevante numai dacă acești clienți sunt (primi) operatori din aval sau comercianți, în conformitate cu articolul 4 alineatul (7) din EUDR. Nu există nicio obligație de a transmite numerele de referință sau identificatorii declarațiilor altor clienți, cum ar fi consumatorilor finali sau întreprinderilor care fabrică produse în afara domeniului de aplicare al EUDR.

În temeiul EUDR, astfel cum a fost modificat în decembrie 2025, nu există nicio obligație legală a operatorilor de a furniza informații suplimentare care să le permită operatorilor din aval sau comercianților să exercite diligența necesară cu privire la produsele relevante pe care le cumpără, deoarece nu există obligații privind diligența necesară în aval (a se vedea întrebarea frecventă 3.4 pentru mai multe informații).

De asemenea, nu există nicio obligație legală în temeiul EUDR de a comunica în aval numerele de verificare, care constituie un nivel suplimentar de securitate pentru datele conținute în declarații. În cazul în care operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri verifică exercitarea diligenței necesare în temeiul articolului 5 alineatul (6) din EUDR în cazul unor suspiciuni motivate, aceștia îi pot solicita furnizorului lor direct să comunice numerele de verificare (a se vedea întrebările frecvente 3.6.1 și 7.25 pentru mai multe informații).

3.6.2 Ce măsuri trebuie să ia operatorii din aval și comercianții în cazul în care există indicii de neconformitate, inclusiv suspiciuni motivate, în lanțurile lor de aprovizionare? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Articolul 5 alineatul (5) din EUDR prevede obligația tuturor operatorilor din aval și comercianților (care sunt IMM-uri și care nu sunt IMM-uri) de a informa imediat autoritățile competente ale statelor membre în care au introdus sau au pus la dispoziție pe piață produsul relevant, precum și operatorii din aval și comercianții cărora le-au furnizat un produs relevant atunci când obțin sau li se aduc la cunoștință informații noi, inclusiv suspiciuni motivate, care indică riscul ca un produs relevant pe care l-au introdus sau pus la dispoziție pe piață să nu respecte EUDR. În cazul exporturilor, operatorii din aval trebuie să informeze autoritatea competentă a țării de producție, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 24 din EUDR. Dacă, în cazul exportului, țara de producție (în conformitate cu articolul 2 punctul 24 din EUDR) nu este cunoscută de operatorul din aval sau nu are o autoritate competentă desemnată în temeiul EUDR, ceea ce înseamnă că autoritatea sa competentă nu poate fi contactată, ar trebui contactată autoritatea competentă a statului membru de export.

Există o suspiciune motivată, în conformitate cu definiția de la articolul 2 punctul 31 din EUDR, atunci când există o pretenție motivată corespunzător, care este bazată pe informații obiective și verificabile privind nerespectarea regulamentului și care poate necesita intervenția autorităților competente. O suspiciune motivată poate apărea atât în sfera autorităților publice, cât și în cea a entităților private.

Ar trebui să se considere că o întreprindere are cunoștință de informații sau de o suspiciune motivată dacă informațiile îi sunt comunicate prin e-mail sau în alt mod, de exemplu în cursul unei reuniuni cu angajații săi sau prin primirea de informații de la Comisie, de la autoritățile naționale, de la alte entități private sau de la mass-media.

Pentru operatorii din aval și comercianții care nu sunt IMM-uri, se aplică obligații suplimentare limitate în temeiul articolului 5 alineatul (6), și anume că, în cazul unor suspiciuni motivate, operatorul din aval sau comerciantul care nu este IMM trebuie să verifice dacă s-a exercitat diligența necesară și dacă s-a constatat un risc zero sau doar un risc neglijabil. Operatorul sau comerciantul din aval care nu este IMM nu trebuie să continue să introducă sau să pună la dispoziție pe piață sau să exporte produsul în cauză, cu excepția cazului în care verificarea efectuată de acesta și/sau de autoritatea competentă concluzionează că există un risc zero sau doar un risc neglijabil de neconformitate.

Verificarea este o obligație reactivă – nu necesită o analiză sistematică a diligenței necesare exercitate de operatorii (din amonte), ci doar una în cazul în care există o suspiciune motivată.

Verificarea se poate face prin următoarele mijloace:

- Dacă sunt disponibile, societatea ar putea verifica valabilitatea și conținutul numerelor de referință și al identificatorilor declarațiilor pe care le-a primit.
- Operatorii din aval care nu sunt IMM-uri sau comercianții care nu sunt IMM-uri ar putea dori, de asemenea, să colecteze și să analizeze informații suplimentare față de cele conținute de sistemul de informații. Aceștia pot, de exemplu, să utilizeze lista

țărilor sau a părților acestora menționată la articolul 29 alineatul (2) din EUDR[4], să consulte rapoartele puse la dispoziția publicului în temeiul articolului 12 alineatul (3) din EUDR de la operatorii din amonte care nu sunt IMM-uri, să consulte rezultatele unui audit efectuat în temeiul articolului 11 alineatul (2) litera (b) din EUDR sau să solicite, în mod voluntar, informații suplimentare de la furnizorii lor. În acest mod, aceștia ar putea verifica dacă operatorii din amonte (furnizorii) dispun de un sistem due diligence operațional și actualizat, care să includă politici, verificări și proceduri adecvate și proporționale pentru a atenua și a gestiona în mod eficace riscurile de neconformitate a produselor relevante, pentru a se asigura că diligența necesară este exercitată în mod corespunzător și regulat.

- În cazul în care nu se pot obține informații care să conducă la verificare, aceștia își pot îndeplini obligația de a verifica dacă s-a exercitat diligența necesară furnizându-i autorității competente informații relevante cu privire la lanțul lor de aprovizionare, inclusiv cu privire la furnizorul de la care au primit produsul relevant și orice alte informații referitoare la suspiciunea motivată pe care ar putea să o aibă. Furnizorul lor poate fi apoi informat de către autoritatea competentă cu privire la suspiciunile motivate, ceea ce conduce la aceleași obligații. La contactarea operatorului din aval sau a comerciantului care a primit produsele relevante de la un operator (denumit în continuare „primul operator din aval sau comerciant”), respectivul operator din aval sau comerciant, în cazul în care nu este IMM, verifică dacă s-a exercitat diligența necesară în amonte (de către operator), solicitându-i operatorului informațiile privind DDS sau SD și alte informații necesare.

3.7. Ce se întâmplă dacă un operator cu sediul în afara UE introduce un produs sau un produs de bază relevant pe piața UE? În ce circumstanțe vor avea acces la sistemul de informații operatorii cu sediul în afara UE? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În cazul în care o persoană fizică sau juridică stabilită în afara UE introduce pe piața UE produse relevante, în conformitate cu articolul 7 din EUDR, prima persoană stabilită în Uniune care pune la dispoziție pe piață astfel de produse este considerată ca fiind operator în sensul regulamentului.

Aceasta înseamnă că, în acest caz, vor exista doi operatori în sensul regulamentului – unul stabilit în afara UE și unul în interiorul UE.

Prima persoană stabilită în Uniune care este considerată operator în conformitate cu articolul 7 din EUDR este supusă obligațiilor „operatorilor din amonte” (pentru mai multe informații, a se vedea întrebările frecvente 3.1 și 5.1). Articolul 5 din EUDR nu se aplică primei persoane stabilite în Uniune. Scopul articolului 7 din EUDR, astfel cum se prevede în considerentul 30, este acela ca, în fiecare lanț de aprovizionare din Uniune, să existe un operator stabilit în Uniune care să poată răspunde în cazul neîndeplinirii obligațiilor în temeiul EUDR.

[4] C/2025/3279, Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei – UE – 2025/1093 – RO – EUR-Lex.

Exemplu:
Întreprinderea A cu sediul în afara UE importă și pune în liberă circulație boabe de cacao, adică un produs relevant. Întreprinderea A furnizează boabele de cacao întreprinderii B cu sediul în UE, care produce și vinde ciocolată.
Întreprinderea A este un operator cu sediul în afara UE și trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații. Ca urmare a articolului 7 din EUDR, întreprinderea B cu sediul în UE este operator și este obligată în egală măsură să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară.

Operatorii cu sediul în afara UE vor avea acces la sistemul de informații numai dacă dețin un număr EORI valabil emis de un stat membru al UE sau de Regatul Unit în ceea ce privește Irlanda de Nord (XI), deoarece numai în acest caz vor trebui să depună o declarație privind diligența necesară sau o declarație simplificată înainte de depunerea unei declarații vamale. Aceștia vor avea acces la sistem în calitate de operator și nu în calitate de reprezentant autorizat, deoarece, în conformitate cu articolul 2 punctul 22 din EUDR, reprezentantul autorizat trebuie să fie stabilit în Uniune.

Articolul 7 din EUDR se aplică, de asemenea, în cazul unui grup de întreprinderi care este format din mai multe entități juridice stabilite atât în interiorul, cât și în afara UE. Ambii membri ai grupului de întreprinderi pot alege să utilizeze un reprezentant autorizat pentru transmiterea DDS în temeiul articolului 6 din EUDR.

Primei întreprinderi stabilite în Uniune nu i se aplică nicio obligație în temeiul articolului 7 din EUDR dacă nu introduce sau nu pune la dispoziție pe piață produsul relevant (**de exemplu**: întreprinderea C cu sediul în afara UE importă și pune în liberă circulație boabe de cafea, un produs relevant, exercitând diligența necesară și prezentând o DDS. Întreprinderea C furnizează ulterior boabele de cafea întreprinderii D cu sediul în UE, care le prăjește și le utilizează pentru prepararea de produse de patiserie cu cafea (un produs nerelevant). Întrucât întreprinderea D nu introduce sau nu pune la dispoziție un produs relevant pe piața UE, aceasta nu intră sub incidența articolului 7 din EUDR și, prin urmare, nu are obligații în temeiul EUDR.).

În cazul specific al tranzacțiilor comerciale electronice B2C (a se vedea întrebările frecvente 3.17-3.19), articolul 7 din EUDR nu li se aplică respectivilor consumatori din UE care cumpără produse pentru consum personal din afara UE, deoarece acești consumatori nu pun la dispoziție produse relevante pe piața UE. Articolul 7 din EUDR nu impune existența unui operator stabilit în UE atunci când un produs relevant este furnizat unui consumator final. Articolul 7 din EUDR prevede mai degrabă că, în cazul în care o persoană fizică sau juridică stabilită în UE pune la dispoziție produse relevante pe piața UE după ce produsele relevante au fost introduse pe piață de o persoană stabilită în afara UE, o astfel de persoană este considerată operator în temeiul regulamentului.

3.8. O persoană poate fi atât operator, cât și operator din aval cu privire la același produs din același lanț de aprovizionare? (ÎNTREBARE NOUĂ)

În general, este posibil ca o entitate juridică să se încadreze atât în definiția operatorului, cât și în cea a operatorului din aval în cadrul aceluiași lanț de aprovizionare: atunci când o entitate introduce un produs pe piață și apoi transformă produsul într-un produs derivat relevant pe care îl introduce pe piață, aceasta poate îndeplini atât rolul de operator (din amonte), cât și pe cel de prim operator din aval. În acest caz, entitatea juridică nu trebuie să comunice numărul de referință în temeiul articolului 4 alineatul (7) din EUDR în cazul în care produsul derivat este furnizat unui alt operator din aval sau comerciant.

Exemplul 1: Întreprinderea A importă lemn (SA 4403, produs relevant) și, în cadrul aceleiași entități juridice, utilizează lemnul pentru a fabrica cherestea (SA 4407, produs relevant), pe care o vinde producătorului de mobilier B.

În exemplul dat, aceasta înseamnă că întreprinderea A trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară (DDS) înainte de a importa lemnul. Întreprinderea A prelucrează apoi lemnul, care face deja obiectul unei DDS, în cherestea. Atunci când vinde cheresteaua fabricată din materii prime prelucrate conforme cu EUDR, întreprinderea A are rolul de prim operator din aval, cu obligația de a colecta numărul de referință în temeiul articolului 5 alineatul (3) litera (a) din EUDR. Întrucât ambele roluri coincid în cadrul aceleiași entități juridice, numerele de referință sau identificatorii declarațiilor sunt deja disponibili pentru îndeplinirea obligației de colectare și păstrare prevăzută la articolul 5 alineatul (3) litera (a) din EUDR. Atunci când vinde cheresteaua producătorului de mobilier B, societatea A nu este obligată să transmită numărul de referință al DDS la import.

Același lucru (prin urmare, întreprinderea A nu comunică numărul de referință al DDS) se aplică în cazul în care întreprinderea A utilizează atât lemn importat, cât și lemn care a fost produs pe plan intern de o entitate juridică separată pentru a fabrica cheresteaua pe care o vinde; în ambele cazuri, întreprinderea A și-ar asuma rolul de operator din aval în momentul vânzării cherestelei, fără obligația de a comunica numerele de referință clienților săi.

În cazul în care, pe de altă parte, întreprinderea A utilizează lemn (SA 4403, produs relevant) cultivat și recoltat de ea însăși pentru a fabrica cheresteaua pe care o vinde, întreprinderea A ar fi considerată operator (din amonte) pentru cherestea: întreprinderea A trebuie să exercite diligența necesară și să depună o DDS (sau o SD) la momentul primei introduceri pe piață, ceea ce se întâmplă în acest caz atunci când cheresteaua este vândută (a se vedea întrebarea frecventă 5.20 pentru momentul introducerii pe piață). Întreprinderea A trebuie să comunice numărul de referință (sau identificatorul declarației) al cherestelei următorului membru din lanțul de aprovizionare dacă următorul membru din lanțul de aprovizionare este un operator din aval sau un comerciant cu obligația de a colecta numărul de referință sau identificatorul declarației [articolul 4 alineatul (7), articolul 5 alineatul (3) litera (a) din EUDR]. Întreprinderea A nu are un rol dublu în acest caz. Întreprinderea A este liberă să aleagă modul în care dorește să comunice numărul de referință sau identificatorul declarației (acesta ar putea fi menționat, de exemplu, pe factură, într-un e-mail sau pe alte documente care însoțesc un produs, dar sunt posibile și alte mijloace).

Un caz de „dublu rol” se poate aplica, de asemenea, în următorul exemplu:

Exemplul 2: Întreprinderea C importă lemn (SA 4403, produs relevant) și utilizează acest lemn împreună cu lemnul cultivat și recoltat de ea însăși pentru a fabrica cherestea (SA 4407, produs relevant). Aceasta vinde cheresteaua producătorului de mobilier D.

În acest caz, întreprinderea C ar fi considerată un operator (din amonte) pentru cherestea, în măsura în care cheresteaua este fabricată din lemn recoltat pe plan intern. Întreprinderea C trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară (sau o SD) în momentul primei introduceri pe piață, care, în cazul lanțului de aprovizionare cu lemn pe plan intern, are loc atunci când cheresteaua este vândută, iar, în cazul lemnului importat, atunci când acesta este pus în liberă circulație în vamă. Întreprinderea C trebuie să comunice numărul de referință (sau identificatorul declarației) al cherestelei producătorului de mobilier D, un operator din aval [articolul 4 alineatul (7) și articolul 5 alineatul (3) litera (a) din EUDR]. Întreprinderea C nu este obligată să îi comunice producătorului de mobilier D numărul de referință al DDS pentru lemnul importat.

În cazul unor tranzacții multiple în cadrul unui grup de întreprinderi, fiecare entitate juridică din cadrul grupului este luată în considerare în mod individual, ceea ce înseamnă că primul operator din aval sau comerciant ar putea fi membru al grupului de întreprinderi.

3.9. Organizațiile care nu sunt IMM-uri și care vând produse consumatorilor (comercianții cu amănuntul) sunt clasificate drept comercianți? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

O organizație de comercianți cu amănuntul se poate califica fie drept „operator”, fie drept „operator din aval” ori drept „comerciant” în temeiul regulamentului, în funcție de situațiile specifice.

3.10. Ce entități sunt IMM-uri în temeiul EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Potrivit articolului 2 punctul 30 din EUDR, „întreprinderi mici și mijlocii” sau „IMM-uri” înseamnă **microîntreprinderi** și **întreprinderi** mici și mijlocii, indiferent de forma lor juridică, în înțelesul articolului 3 alineatul (1), al articolului 3 alineatul (2) primul paragraf și, respectiv, al articolului 3 alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE („Directiva contabilă”). Pragurile menționate la articolul 3 alineatele (5) și (6) din Directiva 2013/34/UE pentru **grupurile** mici, mijlocii și mari nu au nicio relevanță pentru definiția IMM-urilor în temeiul EUDR. Nici Recomandarea Comisiei [din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii – C(2003) 1422] nu se aplică EUDR.

Directiva 2013/34/UE (Directiva contabilă), astfel cum a fost modificată prin Directiva delegată (UE) 2023/2775 a Comisiei, prevede că **întreprinderile mijlocii** sunt „întreprinderile care nu sunt microîntreprinderi sau întreprinderi mici și care, la data bilanțului, nu depășesc limitele a cel puțin două dintre următoarele trei criterii: (a) totalul bilanțului: 25 000 000 EUR; (b) cifra de afaceri netă: 50 000 000 EUR; (c) numărul mediu de salariați în cursul exercițiului financiar: 250.”

Cu toate acestea, trebuie reținut că, în ceea ce privește articolul 38 alineatul (3) din EUDR și aplicarea amânată a regulamentului până la 30 iunie 2027, este determinant dacă un operator a fost constituit ca microîntreprindere sau întreprindere mică până la 31 decembrie 2024. Acest lucru depinde de pragurile legate de dimensiune care erau în vigoare până la data respectivă, indiferent de forma juridică a societății.

3.10.1. Sunt o întreprindere scutită de obligația de a depune o DDS. Cu toate acestea, întreprinderile cărora le furnizez produse îmi pot solicita să depun o DDS? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Nu există nicio obligație legală pentru niciun operator din aval sau comerciant de a depune o DDS, iar sistemul de informații nu prevede posibilitatea tehnică de a face acest lucru.

3.10.2 Pot depune o DDS/SD pentru un produs care este introdus pe piața unei țări terțe și care va fi importat în cele din urmă în UE? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Sistemul de informații aferent EUDR este un registru de declarații pentru produsele care sunt introduse pe piața UE sau exportate de pe aceasta. Numai operatorii (din amonte), și anume importatorii și producătorii primari care introduc produse direct pe piața UE, au obligația de a depune declarații privind diligența necesară sau declarații simplificate. Pe de altă parte, persoanele care introduc produse relevante pe o altă piață decât piața UE nu au obligația de a interacționa cu sistemul de informații aferent EUDR. Sistemul nu servește drept registru de date pentru produsele care sunt vândute sau care fac obiectul unor operațiuni de prelucrare ulterioare în afara UE.

3.11. Cine este responsabil în cazul în care un produs nu respectă articolul 3 din EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produsului relevant pe îl introduc pe piața UE sau pe care îl exportă [articolul 4 alineatul (3) din EUDR]. În caz de neconformitate, operatorii trebuie să se abțină de la introducerea produsului pe piață sau de la exportul acestuia și trebuie să informeze imediat autoritățile competente, precum și operatorii din aval și comercianții cărora le-au furnizat produsul relevant [articolul 4 alineatul (4) litera (a) și alineatul (5) din EUDR].

Operatorii din aval și comercianții au obligații de informare și, în cazul celor care nu sunt IMM-uri și al suspiciunilor motivate, de verificare în conformitate cu articolul 5 alineatele (5) și (6) din EUDR.

3.12. Cine este operatorul în cazul arborilor pe picior sau al drepturilor de recoltare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Arborii pe picior ca atare nu intră în domeniul de aplicare al regulamentului. În funcție de acordurile contractuale detaliate, „operatorul” în momentul recoltării ar putea fi fie proprietarul pădurii, fie întreprinderea care are dreptul de a recolta produse relevante, în funcție de cine introduce produsul relevant pe piața UE sau îl exportă din UE. În cazul în care o persoană încheie un contract prin care autorizează cealaltă parte la contract să recolteze lemn, partea contractantă care efectuează recoltarea este considerată a fi operatorul dacă devine direct și automat proprietarul buștenilor recoltați prin simplul act de recoltare a

arborilor. Acest lucru nu este valabil în cazul în care legislația națională aplicabilă sau contractul prevede că persoana fizică sau juridică transferă, după recoltare, dreptul de proprietate celeilalte părți la contract (pentru referință, a se vedea hotărârea în cauza C-370/23 din 21 noiembrie 2024).

3.13. Cum se aplică regulamentul grupurilor de întreprinderi? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Obligațiile privind diligența necesară se aplică „persoanelor” în conformitate cu articolul 2 punctul 20 din EUDR, indiferent dacă sunt sau nu membre ale unui grup de întreprinderi.

Filialele unui grup, la fel ca orice entitate juridică, trebuie să aibă în vedere Directiva 2013/34/UE pentru a stabili dacă entitatea lor este sau nu IMM (a se vedea întrebarea frecventă 3.10). Elementele determinante sunt bilanțul, cifra de afaceri netă și numărul de salariați ale entității juridice individuale și nu ale grupului în ansamblu.

Din acest motiv, fiecare entitate care corespunde definiției de operator, operator din aval care nu este IMM sau comerciant care nu este IMM trebuie să creeze un cont separat și individual pentru operatorul său economic în sistemul de informații. Sistemul nu permite reprezentarea mai multor întreprinderi prin intermediul unui cont unic cu rolul de operator, de operator din aval sau de comerciant sau crearea unui cont de operator economic pentru un grup de întreprinderi cu mai multe întreprinderi utilizatoare.

Cu toate acestea, în temeiul articolului 6 din EUDR, este posibil ca operatorii să mandateze un reprezentant autorizat să depună și să gestioneze declarații privind diligența necesară (sau, dacă este cazul, declarații simplificate). În consecință, grupurile de întreprinderi au posibilitatea de a mandata pe unul dintre membrii lor în calitate de reprezentant autorizat să depună declarații privind diligența necesară în numele tuturor membrilor grupului. Un reprezentant autorizat poate utiliza un cont unic pentru a depune și gestiona DDS sau SD în numele tuturor entităților pe care le reprezintă. Reprezentantul autorizat trebuie să fie stabilit în Uniune în conformitate cu articolul 2 punctul 22 din EUDR. Trebuie reținut că responsabilitatea juridică pentru respectarea regulamentului îi revine în continuare operatorului individual.

Pentru detalii privind înregistrarea în sistemul de informații, vă rugăm să consultați Ghidul utilizatorului EUDR[5].

3.14. Cine este operatorul sau comerciantul atunci când o întreprindere contractează o altă întreprindere pentru a furniza produse relevante care sunt legate de activitățile sale comerciale? De exemplu, o cafenea sau un mic magazin la fața locului sau un stand care funcționează lângă o întreprindere principală. (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În funcție de acordurile contractuale detaliate, întreprinderea responsabilă pentru furnizarea produselor relevante care urmează să fie utilizate în cafenea, în magazinul mic, în cadrul standului etc. (punerea la dispoziție a unui produs relevant pe piața UE) este responsabilă

[5] Manualul de utilizare este disponibil la adresa: https://green-business.ec.europa.eu/deforestation-regulation-implementation/information-system-deforestation-regulation_en#training-and-user-manuals.

pentru conformitatea cu EUDR. Obligațiile întreprinderii ar depinde de dimensiunea și poziția sa în lanțul de aprovizionare.

De exemplu:

1) Contractantul C este o întreprindere de tip IMM care, în temeiul acordului său contractual cu supermarketul B, este responsabilă pentru achiziționarea de la un producător din UE și de furnizarea de ciocolată (SA 1806) clienților din magazinele supermarketului B. În această situație, contractantul C este un comerciant care este IMM și care este supus numai obligațiilor prevăzute la articolul 5 alineatele (1), (3)-(5) și (7) din EUDR. C nu face obiectul cerințelor privind diligența necesară și nu își asumă responsabilitatea pentru conformitatea ciocolatei cu EUDR.
2) Contractantul A administrează restaurante la fața locului în numele supermarketului B din UE care nu este IMM. Contractantul A nu este IMM și, în temeiul acordului său contractual cu supermarketul B, este responsabil pentru achiziționarea și furnizarea de ciocolată (SA 1806) într-un restaurant la fața locului la sediul supermarketului B. Contractantul A cumpără ciocolata de la un producător din UE, astfel că, în această situație, contractantul A este un comerciant care nu este IMM și care este supus obligațiilor în temeiul articolului 5 din EUDR. Contractantul A nu este responsabil pentru conformitatea ciocolatei cu EUDR, dar trebuie să verifice dacă s-a exercitat diligența necesară pentru ciocolată în cazul unor suspiciuni motivate [articolul 5 alineatul (7) din EUDR].
3) Contractantul D este o întreprindere care nu este IMM. Acesta administrează standuri de dulciuri în magazinele supermarketului B. Dulciurile includ ciocolata (SA 1806). În temeiul acordurilor lor contractuale, supermarketul B cumpără batoanele de ciocolată de la un producător dintr-o țară terță, iar contractantul D vinde batoane de ciocolată numai în numele supermarketului B, fără a le deține vreodată. În această situație, supermarketul B este, prin urmare, un operator, fiind responsabil pentru exercitarea diligenței necesare pentru batoanele de ciocolată și pentru depunerea unei DDS pentru fiecare lot de batoane de ciocolată. Contractantul D nu este responsabil pentru conformitatea batoanelor de ciocolată cu EUDR.

Îndeplinirea obligațiilor în temeiul EUDR este necesară numai atunci când produsele furnizate intră în domeniul de aplicare al regulamentului (întrebarea frecventă 5.13). Produsele care nu intră în domeniul de aplicare, chiar dacă acestea conțin componente sau elemente derivate din produse de bază care intră în domeniul de aplicare, nu fac obiectul cerințelor regulamentului (întrebarea frecventă 2.1). Exemple de astfel de produse care nu intră în domeniul de aplicare și care pot fi furnizate de contractanți sunt cârnații și preparatele similare din carne de vită (SA 1601), pâinea, produsele de patiserie, prăjiturile, biscuiții și alte produse de panificație, cu sau fără cacao (SA 1905 90) sau preparatele pe bază de cafea, cum ar fi băuturile pe bază de cafea (SA 2202 99).

3.15. Cum sunt definite rolurile de „reprezentant autorizat” în temeiul articolului 6 din EUDR și de „reprezentant vamal” în temeiul articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 (CVU)?

Cele două roluri sunt separate:

- un „reprezentant autorizat” în temeiul articolului 6 din EUDR este însărcinat să depună o declarație privind diligența necesară în sistemul de informații în numele unui operator. Prin urmare, acest rol se referă numai la obligația prevăzută la articolul 4 din EUDR;
- un „reprezentant vamal” în temeiul articolului 18 din CVU este însărcinat să depună declarația vamală în numele unei alte persoane. Prin urmare, acest rol se referă numai la obligațiile vamale în temeiul CVU.

Este posibil ca o întreprindere să ofere atât servicii în calitate de „reprezentant autorizat”, cât și în calitate de „reprezentant vamal”, dar ambele roluri necesită două mandate explicite și diferite și implică două seturi separate de responsabilități în temeiul fiecărei prestări în cauză.

Indiferent de circumstanțe (indiferent dacă sunt sau nu desemnați și drept „reprezentanți autorizați” în temeiul articolului 6 din EUDR), reprezentanții vamali nu sunt niciodată „operatori” în temeiul EUDR, deoarece nu introduc pe piață și nici nu exportă produse relevante.

3.16. Ce înseamnă propoziția „nu pentru uz sau consum personal [direct] în interiorul teritoriului vamal al Uniunii” din definiția de la articolul 2 punctul 38 din EUDR? (ÎNTREBARE NOUĂ)

EUDR se aplică „produselor destinate introducerii pe piața Uniunii” „în cursul unei activități comerciale”, **indiferent dacă respectivul client al activității comerciale în cauză este o întreprindere (B2B) sau o persoană fizică (B2C)**.

Aceasta înseamnă că produsele „pentru uz sau consum personal în interiorul teritoriului vamal al Uniunii” (și anume C2C: de la consumator la consumator) nu intră sub incidența EUDR. Exemple de astfel de uz/consum personal sunt:

- o persoană care aduce produse relevante dintr-o călătorie de vacanță realizată în afara UE pentru uz sau consum personal, în cantități rezonabile pentru uz personal și, prin urmare, nu pentru revânzare;

- o persoană dintr-o țară terță care trimite produse unei persoane din UE (de exemplu, colete între rude).

Pentru toate transporturile de produse relevante care urmează să fie introduse pe piața Uniunii, autoritățile competente în temeiul EUDR și autoritățile vamale pot controla dacă produsele sunt pentru uz sau consum personal și, prin urmare, sunt exceptate de la aplicarea EUDR în conformitate cu articolul 2 punctul 38 din EUDR.

Această evaluare se efectuează de la caz la caz, în funcție de circumstanțele specifice, cum ar fi cantitățile de produse relevante și frecvența unor astfel de utilizări personale[6].

3.17. EUDR se aplică furnizărilor efectuate în contextul vânzărilor online (comerț electronic) sau al altor vânzări la distanță? (ÎNTREBARE NOUĂ)

EUDR se aplică tuturor produselor relevante furnizate „în cursul unei activități comerciale", ceea ce include vânzările online sau la distanță. Nu este relevant dacă produsele sunt furnizate unei alte întreprinderi (B2B) sau unui consumator (B2C), deoarece orice „furnizare" „în cursul unei activități comerciale" face obiectul EUDR (a se vedea articolul 2 punctul 19 din EUDR).

Același lucru este valabil și pentru produsele care intră pe piața UE (importuri): EUDR se aplică tuturor operațiunilor de punere în liberă circulație a produselor relevante, cu excepția cazului în care produsele relevante nu sunt furnizate în cursul unei activități comerciale, ci sunt exclusiv pentru uz sau consum personal în interiorul teritoriului vamal al Uniunii (C2C – a se vedea întrebarea anterioară).

Aceeași logică se aplică și în cazul exporturilor (a se vedea întrebarea frecventă 5.6.1).

3.18. Care sunt obligațiile întreprinderilor, cum ar fi distribuitorii și comercianții cu amănuntul online care furnizează produse relevante clienților din UE în contextul furnizărilor online B2B sau B2C? Care sunt obligațiile piețelor online? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Întreprinderile care furnizează produse relevante clienților din UE (indiferent dacă sunt întreprinderi sau consumatori) prin intermediul vânzărilor online pot fi operatori, operatori din aval sau comercianți în temeiul EUDR, în funcție de rolul lor specific în lanțul de aprovizionare. „Operatorul", „operatorul din aval" sau „comerciantul" în temeiul EUDR este persoana care furnizează efectiv produsele relevante pe piața UE.

În cazul în care o întreprindere importă, și anume pune în liberă circulație, un produs relevant în executarea unui contract de vânzare online în cursul unei activități comerciale, aceasta este considerată operator în sensul EUDR, indiferent dacă o astfel de întreprindere este stabilită sau nu în UE (a se vedea întrebarea frecventă 3.7 pentru normele aplicabile operatorilor stabiliți în afara UE).

Prin urmare, **distribuitorii și comercianții cu amănuntul online** pot fi (i) operatori, dacă importă în UE, și anume pun în liberă circulație, sau vând un produs relevant care nu a fost introdus în prealabil pe piața UE, (ii) operatori din aval, dacă reimportă sau vând un produs relevant fabricat dintr-un alt produs relevant care face obiectul unei declarații privind diligența necesară sau al unei declarații simplificate sau (ii) comercianți, dacă vând online un produs relevant care a fost deja introdus pe piață de o altă persoană.

[6] Pentru o imagine de ansamblu mai completă asupra aspectelor vamale, a se vedea CVU – Documente de orientare – Comisia Europeană.

Piețele online sunt platforme online, astfel cum sunt definite la articolul 3 litera (i) din Regulamentul (UE) 2022/2065, care le permit consumatorilor să încheie contracte la distanță. Atât timp cât furnizorul de piață online facilitează doar încheierea unui contract de vânzare online de către alte două părți și nu intervine în furnizarea efectivă a produsului către client, piața online este un simplu furnizor de servicii intermediare care nu are nicio obligație în temeiul EUDR. În cazul în care un furnizor oferă funcții diferite (pe de o parte, vânzând el însuși un produs relevant sau oferind servicii menite să livreze produse și, pe de altă parte, acționând ca o piață online care le permite altor operatori, operatori din aval sau comercianți să își vândă produsele relevante), decizia dacă furnizorul este un operator, un operator din aval sau un comerciant în temeiul EUDR sau un furnizor de servicii intermediare trebuie luată de la caz la caz, ținând seama de funcțiile sale concrete în furnizarea vânzării individuale în cauză (de exemplu, furnizorii de servicii de logistică „furnizează", de regulă, efectiv produsul clientului).

Indiferent de circumstanțe, există întotdeauna un operator, un operator din aval sau un comerciant care furnizează efectiv produsul clientului. Astfel cum s-a explicat mai sus, în funcție de circumstanțele specifice ale furnizării, operatorul, operatorul din aval sau comerciantul poate fi fie persoana care oferă produsul spre vânzare (producător, distribuitor, comerciant cu amănuntul), piața online în ceea ce privește serviciile specifice pe care le furnizează care nu se limitează la a acționa exclusiv ca intermediar, fie un furnizor separat de servicii de logistică, dacă este prezent în lanțul de aprovizionare. Toți acești actori sunt încurajați să își stabilească și să își clarifice responsabilitatea, având în vedere rolul lor respectiv în lanțul de aprovizionare.

3.19. Consumatorul poate fi un „operator" în cazul importurilor efectuate în contextul vânzărilor online B2C (comerț electronic) sau al altor vânzări la distanță? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Astfel cum s-a explicat în întrebarea frecventă anterioară, „operatorul" în temeiul EUDR este persoana care, în cursul unei activități comerciale, introduce produse relevante pe piața UE sau le exportă. În contextul vânzărilor online sau al altor vânzări la distanță, operatorul poate varia în funcție de modelul de afaceri și de rolul și responsabilitatea actorilor care intervin în furnizarea produsului relevant în cursul unei activități comerciale. Un operator în temeiul EUDR poate fi, indiferent dacă este stabilit sau nu în UE (a se vedea întrebarea frecventă 3.7): producătorul, vânzătorul, importatorul, comerciantul cu amănuntul online sau furnizorul de servicii de logistică, atunci când furnizează efectiv produsele consumatorilor din UE (a se vedea, de asemenea, întrebarea anterioară).

În acest context, un consumator din UE (și anume o persoană fizică ce acționează în scopuri care nu se încadrează în activitatea sa comercială, economică, meșteșugărească sau profesională) nu este niciodată un operator în temeiul EUDR atunci când cumpără un produs relevant de pe un site web online care furnizează produse în UE, chiar dacă este declarat ca „importator" în declarația vamală. Introducerea produsului relevant pe piața UE nu este

efectuată de consumatorul privat, ci de persoana fizică sau juridică ce furnizează efectiv produsul relevant consumatorului respectiv.

3.20. O cooperativă sau o asociație poate depune declarații simplificate sau DDS în locul membrilor săi? (ÎNTREBARE NOUĂ)

În funcție de circumstanțe, o cooperativă sau o asociație poate depune declarații fie în nume propriu, fie în numele membrilor săi.

Opțiunea 1: în cazul în care cooperativa/asociația produce ea însăși produse relevante pe care le introduce pe piața UE (de exemplu, în cazul vânzărilor de lemn pe picior, a se vedea întrebarea frecventă 3.12), aceasta se poate califica drept operator în temeiul EUDR. Prin urmare, cooperativa/asociația, iar nu membrii acesteia, poate depune o singură DDS sau, în cazul în care corespunde definiției MSPO, o singură declarație simplificată. A se vedea întrebarea frecventă 3.22 pentru mai multe informații privind circumstanțele în care o cooperativă/asociație se poate califica drept MSPO.

Opțiunea 2: în cazul în care cooperativa/asociația dorește să își sprijine membrii care se califică drept operatori, aceasta poate acționa ca reprezentant autorizat pentru membrii săi și poate depune DDS sau declarații simplificate în numele acestora (a se vedea articolul 6 din EUDR). Pentru a acționa în calitate de reprezentant autorizat, o cooperativă/asociație trebuie să fie stabilită în UE.

Nu este necesară nicio declarație simplificată pentru MSPO ale căror informații sunt puse la dispoziție în temeiul articolului 4a alineatul (4) din EUDR.

3.21. Cine se califică drept microoperator primar sau mic operator primar (MSPO)? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Un MSPO este o subcategorie de operatori cu obligații de raportare simplificate. În general, acești operatori fac obiectul dispozițiilor privind operatorii [de exemplu, articolul 4 alineatul (1) din EUDR], cu excepția cazului în care regulamentul prevede altfel.

Există patru cerințe care trebuie îndeplinite pentru ca un operator să se califice drept microoperator primar sau mic operator primar:

a) acesta trebuie să fie o persoană fizică sau o microîntreprindere sau o întreprindere mică (pe baza pragurilor prevăzute în Directiva contabilă).

Un microoperator primar sau un mic operator primar este fie o persoană fizică, fie o microîntreprindere sau o întreprindere mică, evaluată pe baza pragurilor prevăzute în Directiva 2013/34/UE. Pentru mai multe informații cu privire la pragurile legate de dimensiune, a se consulta întrebarea frecventă 3.10;

b) acesta trebuie să fie stabilit într-o țară cu risc scăzut

În cazul unei persoane fizice, locul principal și, în cazul unei persoane juridice sau al unei asociații de persoane, sediul social, sediul central sau sediul permanent principal, după caz, trebuie să se afle într-o țară cu risc scăzut.

c) acesta trebuie să introducă direct produsele pe piața UE sau să le exporte.

Pentru a se califica drept MSPO, o persoană trebuie să introducă direct pe piața UE sau să exporte produse relevante. Aceasta înseamnă că producătorii primari stabiliți în afara UE nu intră sub incidența acestei definiții dacă furnizează produse unor intermediari din afara UE, care introduc apoi produse pe piața UE. Producătorii primari din afara UE care nu introduc produse pe piața UE nu au obligații legale în temeiul regulamentului;

d) produsele menționate sunt produse obținute de operatorul însuși (în sensul că operatorul în cauză a cultivat, a recoltat, a obținut sau a crescut produsul pe parcele de teren sau în unități) în țara de stabilire.

În sfârșit, un operator se califică drept MSPO numai dacă introduce pe piața UE produse pe care le-a obținut el însuși. Obținut înseamnă cultivarea, recoltarea, obținerea sau creșterea de produse pe parcele de teren sau în unități – adică operatorul trebuie să fie un producător primar.

Deși producția este adesea realizată de proprietarul unei parcele de teren sau al unei unități (sau în numele acestuia), există, de asemenea, cazuri în care există o altă entitate care desfășoară efectiv activitatea de producție și care poate fi considerată operator. Acest lucru este valabil în cazul în care o astfel de entitate devine în mod direct și automat proprietarul produselor relevante prin simplul fapt că le obține (de exemplu, prin recoltarea arborilor). Acest lucru nu este valabil în cazul în care legislația națională aplicabilă sau contractul prevede că persoana fizică sau juridică transferă, după producție, dreptul de proprietate celeilalte părți la contract (a se vedea întrebarea frecventă 3.12). Într-un scenariu în care operatorul și proprietarul terenului nu sunt identici, dimensiunea operatorului este elementul determinant pentru domeniul de aplicare al obligațiilor (prin urmare, dacă o întreprindere care nu este MSPO se califică drept operator prin recoltare, se aplică obligațiile privind depunerea DDS).

3.22. O cooperativă sau o asociație poate fi considerată MSPO? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Da, dar numai dacă respectiva cooperativă/asociație îndeplinește toate elementele definiției unei MSPO, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 15a din EUDR. Printre altele, aceasta ar trebui să introducă pe piața UE produse pe care le-a obținut ea însăși. Astfel cum s-a menționat în întrebarea frecventă anterioară, există cazuri în care nu proprietarul terenului, ci entitatea care realizează producția, care ar putea fi o cooperativă/asociație, poate fi considerată operator, și anume în cazul în care aceasta devine în mod direct și automat proprietarul produselor relevante prin simplul act de producție (de exemplu, prin recoltarea arborilor). Acest lucru nu este valabil în cazul în care legislația națională aplicabilă sau contractul prevede că persoana fizică sau juridică transferă, după producție, dreptul de proprietate celeilalte părți la contract (a se vedea întrebarea frecventă 3.12).

Într-un scenariu în care operatorul și proprietarul terenului nu sunt identici, dimensiunea operatorului și nu cea a proprietarului terenului este elementul determinant pentru domeniul de aplicare al obligațiilor (prin urmare, dacă o întreprindere care nu este MSPO se califică drept operator prin recoltare, se aplică integral obligațiile privind depunerea DDS).

3.23. Poate o persoană fizică sau juridică să fie în același timp un MSPO și un „operator” obișnuit? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Da, acest lucru se poate întâmpla dacă o persoană fizică sau juridică importă produse relevante obținute de o altă entitate și introduce pe piața UE produse relevante obținute de această persoană fizică sau juridică. În ceea ce privește produsele importate, persoana ar fi un operator, în ceea ce privește produsele obținute de persoana fizică sau juridică însăși, respectiv un MSPO (dacă sunt îndeplinite toate elementele definiției, a se vedea articolul 2 punctul 15a din EUDR și întrebarea frecventă 3.21).

În acest caz, deși obligația de a exercita diligența necesară se aplică tuturor produselor pe care această persoană le introduce pe piață, persoana respectivă trebuie să depună o DDS pentru produsele importate și o declarație simplificată unică pentru produsele obținute pe plan intern.

3.24. Cum își determină o întreprindere dimensiunea și ce se întâmplă dacă dimensiunea sa se modifică de-a lungul anilor? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Criteriul dimensiunii întreprinderii se aplică pentru fiecare exercițiu financiar.

În fiecare exercițiu financiar, o întreprindere ar trebui să își determine clasificarea în funcție de dimensiune în raport cu totalul bilanțului, cifra de afaceri netă și numărul mediu de salariați în cursul ultimului exercițiu financiar pentru care sunt disponibile aceste cifre. Dacă nu se aprobă situații financiare anuale ca urmare a formei juridice a entității, ultimul exercițiu financiar este cel determinant. Pentru persoanele fizice sau juridice care nu sunt obligate să întocmească un bilanț, a se vedea întrebarea frecventă 3.26.

Întreprinderile pot fluctua de-a lungul anilor în ceea ce privește dimensiunea acestora.

Cu toate acestea, o modificare a clasificării în funcție de dimensiune are loc numai atunci când întreprinderea depășește sau încetează să mai depășească două dintre cele trei praguri timp de **două exerciții financiare consecutive**. Acest lucru este relevant în cazul în care modificările determină o întreprindere care se califică drept IMM să se încadreze în categoria întreprinderilor care nu sunt IMM-uri sau viceversa și în cazul în care o persoană fizică sau juridică ce se califică drept MSPO depășește pragurile pentru MSPO sau viceversa.

Trebuie să se facă distincție între două scenarii în ceea ce privește MSPO:

Scenariul 1: fermierul A, care, la momentul aplicării EUDR, se clasifică drept MSPO, devine o entitate care nu este MSPO (și din nou MSPO):

Întrucât, la momentul aplicării EUDR, fermierul A este un MSPO, se aplică obligații de raportare simplificate. Aceasta înseamnă că, înainte de prima introducere pe piață a produselor relevante, fermierul A depune o declarație simplificată unică.

Dacă fermierul A depășește limitele aferente microîntreprinderilor sau ale întreprinderilor mici prevăzute în Directiva contabilă timp de două exerciții financiare consecutive, în exercițiul financiar care urmează exercițiilor financiare în care sunt depășite pragurile, fermierul A va face obiectul obligațiilor standard privind depunerea DDS. Aceasta înseamnă

că fermierul trebuie să depună o DDS înainte de a introduce produse relevante pe piață în exercițiul financiar respectiv (pentru posibilitatea de a declara vânzări multiple într-o DDS, a se vedea întrebarea frecventă 5.19).

În cazul în care fermierul A se clasifică ulterior din nou drept MSPO, încadrându-se sub pragurile aferente timp de doi ani consecutivi, acesta poate, începând cu anul următor celor doi ani consecutivi, să își utilizeze din nou declarația simplificată (SD). Este posibil ca SD să trebuiască să fie actualizată pentru a reflecta realitatea comercială, în cazul în care aceasta s-a schimbat (pentru actualizare, a se vedea întrebarea frecventă 3.27).

Scenariul 2: fermierul B, care, la momentul aplicării EUDR, se clasifică drept entitate care nu este MSPO, devine MSPO (și din nou o entitate care nu este MSPO):

La momentul aplicării EUDR, activitatea comercială a fermierului B face obiectul obligațiilor standard privind depunerea DDS. Aceasta înseamnă că fermierul trebuie să depună o DDS înainte de a introduce produse relevante pe piață în exercițiul financiar respectiv (pentru posibilitatea de a declara vânzări multiple într-o DDS, a se vedea întrebarea frecventă 5.19). În cazul în care, ulterior, activitatea comercială a fermierului B nu mai depășește pragurile relevante timp de doi ani consecutivi, astfel încât B să se clasifice drept MSPO, în anul următor celor doi ani consecutivi, B va trebui să depună doar o declarație simplificată unică. Această declarație rămâne valabilă, cu excepția cazului în care fermierul B își modifică operațiunile comerciale într-un mod care face necesară o nouă SD (a se vedea întrebarea frecventă 3.27 pentru actualizare/depunere nouă). De asemenea, SD nu mai este suficientă pentru conformitate în cazul în care B depășește din nou pragurile timp de doi ani consecutivi și devine o entitate care nu este MSPO, caz în care obligațiile de depunere a DDS se aplică din nou în anul următor.

3.25. Întreprinderile pot să se califice drept MSPO dacă anumite părți ale activității lor comerciale referitoare la produsele de bază și produsele relevante nu depășesc pragurile relevante? Cum sunt luate în considerare activitățile relevante? (activitate comercială mixtă) (ÎNTREBARE NOUĂ)

Sintagma „referitoare la produsele de bază relevante și la produsele relevante” urmărește să le permită întreprinderilor să beneficieze de obligațiile simplificate pentru MSPO dacă pot demonstra că numai o parte din operațiunile lor comerciale se referă la produsele de bază relevante și la produsele relevante. Dispoziția „referitoare la produsele de bază relevante și la produsele relevante” înseamnă că cifra de afaceri netă, salariații și elementele bilanțului care ar fi atribuite în mod logic mai degrabă manipulării de către întreprinderi a produselor de bază relevante sau a produselor relevante decât unei alte activități a întreprinderii ar trebui luate în considerare la determinarea pragurilor.

Personalul de conducere și cel administrativ care se ocupă de mai multe activități desfășurate de o întreprindere ar trebui să fie luat în calcul pe bază proporțională.

Pentru ca o întreprindere să demonstreze că se încadrează în definiția MSPO, aceasta trebuie să fie în măsură, în contextul verificării de către o autoritate competentă, să prezinte evidențe comerciale privind structura veniturilor, costurile, contabilitatea rezultatelor sau alte

documente care alocă în mod transparent totalurile bilanțului, cifra de afaceri netă și numărul de salariați sectoarelor de activitate relevante în care își desfășoară activitatea.

Această interpretare poate fi susținută cel mai bine de un **exemplu**:

O întreprindere care prelucrează și comercializează produse din lemn oferă, de asemenea, servicii de transport de piese metalice. Aceasta generează aproximativ 70 % din cifra sa de afaceri netă anuală din prelucrarea și comercializarea produselor din lemn, iar 30 %, din transportul de piese metalice.

Procentul de 30 % rezultat din transportul de piese metalice nu ar urma să fie inclus la determinarea pragurilor. Aceasta înseamnă că 70 % din cifra de afaceri netă va fi luată în considerare pentru a stabili dacă pragurile prevăzute în Directiva contabilă sunt depășite sau nu.

Autoritățile competente pot emite orientări suplimentare cu privire la modul în care această cerință trebuie evaluată și verificată la nivel național pentru producția națională, ținând seama de dispozițiile relevante din actele de transpunere la nivel național a Directivei contabile, dincolo de pragurile naționale legate de dimensiune (pragurile naționale legate de dimensiune nu sunt relevante pentru determinarea dimensiunii în temeiul EUDR, deoarece regulamentul se bazează pe pragurile legate de dimensiune din Directiva contabilă).

3.26. Cum stabilesc întreprinderile sau persoanele fizice care nu au obligația de a întocmi un bilanț dacă sunt MSPO în temeiul EUDR? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Directiva contabilă (astfel cum a fost transpusă de statele membre) se aplică numai întreprinderilor cu o obligație existentă de a întocmi un bilanț. Cu toate acestea, în sensul EUDR, pragurile prevăzute în Directiva contabilă se aplică indiferent de forma juridică a unei persoane, ceea ce înseamnă că pragurile se aplică și întreprinderilor sau persoanelor care nu sunt obligate să întocmească un bilanț. Prin urmare, într-un astfel de scenariu, acestea ar trebui să vizeze stabilirea totalului bilanțului lor pe baza dispozițiilor și principiilor generale prevăzute în capitolele 2 și 3 din Directiva contabilă. Fermierii și silvicultorii își pot întocmi, de asemenea, bilanțul prin evaluarea și estimarea valorii unităților de producție și a altor active aflate în posesia lor și, atunci când sunt verificate de o autoritate competentă, pot demonstra modul în care au calculat și au aplicat pragurile stabilite în Directiva contabilă.

Persoanele fizice sau juridice care se situează sub celelalte două praguri ale unei întreprinderi mici (și anume nu depășesc o cifră de afaceri netă de 10 000 000 EUR **și** nu au mai mult de 50 de salariați în medie în cursul exercițiului financiar) nu trebuie să își întocmească bilanțul, deoarece pot fi deja considerate MSPO pe baza celorlalte două criterii relevante.

În plus, se poate presupune că persoanele fizice care introduc direct pe piața UE produse pe care le-au obținut în sensul articolului 2 punctul 14 din EUDR și care acționează cu bună-credință se situează sub praguri. Acestea nu trebuie să ia măsuri administrative suplimentare pentru a-și dovedi dimensiunea, cu excepția cazului în care se apropie de depășirea a cel puțin unuia dintre pragurile stabilite în Directiva contabilă.

Autoritățile competente pot emite orientări suplimentare cu privire la modul în care această cerință trebuie evaluată și verificată la nivel național, ținând seama de transpunerea la nivel național a Directivei contabile.

3.27. Când ar trebui să îmi actualizez declarația simplificată (SD)? Există situații în care trebuie să prezint o nouă SD? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Articolul 4a alineatul (3) din EUDR prevede că MSPO „pot să actualizeze informațiile cuprinse în declarația simplificată după orice modificări majore ale informațiilor pe care le-au furnizat".

Aceasta înseamnă că, de exemplu, în cazul în care cantitatea se modifică, SD ar putea fi actualizată, dar nu este necesar să fie actualizată.

Cu toate acestea, MSPO trebuie să se asigure că toate produsele pe care le introduc pe piață sunt acoperite de o SD valabilă. Aceasta înseamnă că, în cazul în care un MSPO își modifică activitatea comercială într-un mod care implică introducerea pe piață a unor produse complet noi, trebuie prezentat o nouă SD, deoarece noile produse nu intră în domeniul de aplicare al SD inițiale.

Exemplu: Fermierul austriac F exploatează de mai mulți ani o fermă de soia și de bovine. Pe baza operațiunilor sale continue, acesta a depus o SD o singură dată la intrarea în vigoare a EUDR. F dorește acum să cumpere o suprafață de pădure adiacentă pentru a o gestiona și pentru a introduce produse din lemn din pădure pe piața UE. Întrucât produsele din lemn care au un cod SA diferit de cel declarat nu sunt acoperite de SD a fermierului F, F trebuie să prezinte o nouă SD pentru produsele din lemn înainte de a le introduce pe piață. F poate copia SD anterioară ca SD nouă pentru a completa în prealabil o serie de câmpuri. În locul unei noi depuneri a declarației prevăzute în acest caz, este posibilă o actualizare a SD existente.

Exemplu: Întreprinderea de recoltare H, care acționează în calitate de operator prin recoltarea de masă lemnoasă pe picior pe care o introduce pe piață, recoltează anual lemn de pe parcele de teren diferite. Aceasta include parcele noi de pe care se recoltează lemn după depunerea SD. Întrucât informațiile din SD a întreprinderii de recoltare H ar trebui să fie exacte, aceasta ar putea utiliza funcția de actualizare pentru a actualiza informațiile privind parcelele diferite declarate în SD. În plus, operatorul H trebuie să documenteze geolocalizările sau adresele poștale reale de unde a fost recoltat lemnul, trebuind să poată justifica orice discrepanță între parcelele declarate în SD și parcelele efective de producție.

Informațiile furnizate în SD trebuie să fie veridice la momentul depunerii și la momentul actualizării. În cazul în care autoritățile competente constată că estimările sau alte informații au fost furnizate cu scopul de a încadra în mod eronat un operator drept MSPO, de a eluda cerințele regulamentului sau de a afecta în mod negativ asigurarea respectării acestuia, acestea pot lua măsuri în legătură cu astfel de încălcări ale regulamentului și pot impune sancțiuni.

3.28. Când poate un MSPO să utilizeze mai degrabă adresa sa poștală decât geolocalizarea parcelelor de teren sau a unităților? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Este posibil ca un microoperator primar sau un mic operator primar să înlocuiască geolocalizarea cu adresa poștală, inclusiv cu propria adresă privată, atunci când aceasta corespunde localizării geografice a parcelelor de teren sau a unității în cauză. Adresa poștală poate fi declarată utilizând câmpurile din adresa poștală utilizate în mod obișnuit (strada și numărul, codul poștal, orașul și țara) sau informații cadastrale sau un echivalent care să permită identificarea parcelei de teren sau a unității unde sunt obținute produsele introduse pe piață sau exportate.

O parcelă de teren sau o unitate este „vizată” în sensul considerentului 9 dacă un MSPO obține produse de bază relevante în locul respectiv, ceea ce înseamnă că parcela sau unitatea este utilizată pentru producția primară, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 14 din EUDR. Sediul social al unui MSPO, în cazul în care este utilizat numai în scopuri administrative, dar nu în scopul obținerii de produse de bază și de produse relevante, nu poate fi declarat ca parcelă de teren sau unitate în scopul conformității cu EUDR. În cazul bovinelor, punctul 3 din anexa III clarifică faptul că, în cazul lanțului de aprovizionare cu bovine, adresa poștală sau geolocalizarea care trebuie declarată se referă la toate unitățile în care sunt ținute bovinele.

3.29. Poate un MSPO să declare mai multe produse relevante în declarația simplificată (de exemplu, bovine și lemn)? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Da, acest lucru este posibil. De asemenea, este posibil să se declare mai multe parcele de teren sau unități într-o singură declarație.

3.30. Cum trebuie MSPO să își declare „cantitatea anuală estimată unică de produse relevante” în cazul unei producții neregulate sau fluctuante? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Exemplu: Un proprietar de pădure își exploatează pădurea și își introduce produsele pe piață doar o dată la 30 de ani. Proprietarul pădurii nu respectă un plan multianual de recoltare în care sunt declarate cantitățile recoltate. Recoltarea generează un randament de 200-400 m³ de lemn, în funcție de condițiile din sezonul de recoltare respectiv.

În cazul în care un operator introduce pe piață produse relevante doar o dată la câțiva ani, fără a respecta un plan multianual de recoltare, numai anii în care produsele relevante sunt efectiv obținute, de exemplu, recoltate, sunt determinanți (prin urmare, dacă un proprietar de pădure introduce produse pe piață doar o dată la 30 de ani, cantitatea din anii de vânzare a recoltei este relevantă, iar nu anii intermediari în care nu se introduc produse pe piață).

În plus, dacă într-o anumită țară este necesar un plan multianual de recoltare (de exemplu, un plan de recoltare pe 10 ani în Republica Cehă), estimarea anuală poate fi cea mai mare estimare anuală care urmează să fie recoltată în cadrul planului sau, dacă nu este disponibilă, cantitatea totală de recoltă menționată în planul de recoltare împărțită la numărul de ani (zece ani în exemplul furnizat).

În cazul în care nu este posibil ca operatorul să își bazeze estimarea pe planuri multianuale de recoltare sau pe informații similare din anii precedenți, acesta își poate baza estimarea pe ultimul an în care a introdus pe piață produse relevante într-un scenariu de afaceri normal.

În cazul în care operatorul își începe activitatea și nu poate reveni la operațiunile sale comerciale anterioare, randamentul mediu al unei parcele de teren comparative ar putea fi luat ca referință pentru estimare.

În toate cazurile, atunci când este verificat de o autoritate competentă, operatorul ar trebui să fie în măsură să justifice motivul pentru estimarea aleasă.

°°°°

4. Definiții

Aceste definiții stau la baza obligațiilor operatorilor, ale operatorilor din aval și ale comercianților, precum și a activității autorităților competente din UE.

4.1. Ce înseamnă „defrișări la nivel mondial”?

„Defrișări la nivel mondial” înseamnă defrișări care au loc la nivel mondial (atât în UE, cât și în afara acesteia), în conformitate cu definiția prevăzută la articolul 2 din EUDR (și anume conversia pădurilor în exploatații agricole, indiferent dacă este sau nu provocată de oameni).

Defrișările și degradarea pădurilor sunt doi dintre principalii factori care contribuie la schimbările climatice și la declinul biodiversității – cele două crize de mediu majore la nivel mondial ale epocii noastre.

Principala cauză a defrișărilor și a degradării pădurilor la nivel mondial este extinderea terenurilor agricole pentru a obținerea de produse de bază precum soia, carnea de vită, uleiul de palmier, lemnul, cacaua, cauciucul sau cafeaua. În calitate de mare economie și consumator important al acestor produse de bază, UE contribuie la defrișări și la degradarea pădurilor la nivel mondial. Prin urmare, UE are responsabilitatea de a contribui la încetarea lor.

Prin promovarea producției și a consumului de produse de bază și produse care nu implică defrișări și prin reducerea impactului UE asupra defrișărilor și a degradării pădurilor la nivel mondial, se preconizează că regulamentul va reduce emisiile de gaze cu efect de seră generate de UE și declinul biodiversității.

4.2. Ce înseamnă „parcelă de teren”?

„Parcela de teren” – care face obiectul geolocalizării în temeiul regulamentului – este definită la articolul 2 punctul 27 din EUDR ca „terenul din cadrul unei singure proprietăți imobiliare, astfel cum este recunoscută în dreptul țării de producție, care beneficiază de condiții suficient de omogene pentru a permite o evaluare a nivelului agregat al riscului de defrișare și de degradare a pădurilor asociat cu produsele de bază relevante obținute pe respectivul teren”. În sensul prezentului regulament, factorul esențial este identificarea parcelei de teren

utilizate pentru a se obține produse de bază destinate introducerii pe piața UE – nu este necesar să se enumere toate parcelele deținute de un singur proprietar dacă unele dintre aceste parcele nu sunt utilizate pentru a se obține produse de bază care fac obiectul regulamentului sau nu sunt destinate introducerii pe piața UE.

În cazul în care un singur proprietar deține mai multe parcele de teren și introduce pe piață produse relevante de pe toate aceste parcele, este posibil să se declare toate parcelele în cauză într-o singură declarație privind diligența necesară (a se vedea, de asemenea, întrebarea frecventă 1.14.).

4.3. Ce criterii trebuie să respecte lemnul?

Formularea definiției termenului „care nu implică defrișări” de la articolul 2 punctul 13 litera (b) din EUDR („… în cazul produselor relevante care conțin lemn sau au fost fabricate utilizând lemn…”) evidențiază lemnul printre produsele vizate, creând impresia unui „caz special” și ridicând o întrebare cu privire la aplicabilitatea criteriului „care nu implică defrișări” de la articolul 3 litera (a) din EUDR în cazul lemnului. Lemnul trebuie să respecte ambele criterii, legate atât de defrișări, cât și de degradarea pădurilor, sau doar pe cel legat de degradarea pădurilor?

Pentru a îndeplini cerințele regulamentului, lemnul trebuie să respecte ambele criterii: (a) trebuie să fi fost recoltat de pe terenuri care nu au făcut obiectul defrișărilor după 31 decembrie 2020 și (b) trebuie să fie recoltat fără a cauza degradarea pădurilor după 31 decembrie 2020.

4.4. Ce niveluri de recoltare sunt conforme?

Dacă un operator care utilizează lemn recoltează, în 2022, un procent de 20 % dintr-o pădure cu o suprafață complet împădurită și permite regenerarea naturală a terenului, lemnul recoltat ar fi conform cu regulamentul? Peste 30 de ani, după regenerarea pădurii, ar putea fi întreprinsă aceeași operațiune cu aceeași concluzie privind respectarea regulamentului?

În temeiul regulamentului, „degradarea pădurilor” înseamnă modificări structurale ale suprafețelor împădurite care constau în transformarea pădurilor primare sau a pădurilor regenerate în mod natural în plantații forestiere sau în alte terenuri împădurite și în transformarea pădurilor primare în păduri plantate (articolul 2 punctul 7).

Această definiție acoperă toate categoriile de păduri definite de Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură. Prin urmare, în temeiul regulamentului, degradarea pădurilor constă în transformarea anumitor tipuri de păduri în alte tipuri de păduri sau în alte terenuri împădurite.

Sunt permise diferite niveluri de recoltare a lemnului, cu condiția ca acest lucru să nu conducă la o transformare care să se încadreze în definiția degradării.

4.5. Cum ar trebui înțeleasă sintagma „fără a cauza degradarea pădurilor” din definiția termenului „care nu implică defrișări” pentru produsele relevante care conțin lemn sau au fost fabricate utilizând lemn?

Elementul definiției termenului „care nu implică defrișări” care se referă în mod specific la degradarea pădurilor impune ca lemnul să fi fost „recoltat din pădure fără a cauza degradarea pădurilor după 31 decembrie 2020” [articolul 2 punctul 13 litera (b) din EUDR]. Utilizarea sintagmei „a cauza” creează o legătură cauzală între recoltarea lemnului și procesul de degradare a pădurilor.

Acest lucru reflectă faptul că pădurile pot fi afectate de alte procese, inclusiv de schimbările climatice, focare de boli, incendii etc. Aceste forme potențiale de degradare a pădurilor nu intră în domeniul de aplicare al regulamentului; EUDR abordează degradarea pădurilor determinată de activitățile forestiere asociate cu recoltarea lemnului și regenerarea ulterioară a pădurii.

Produsele relevante nu ar fi conforme cu regulamentul dacă ar proveni dintr-o zonă în care activitățile de recoltare au cauzat degradarea pădurilor. Operatorii ar putea lua în considerare toate datele și informațiile disponibile la data recoltării, în special legislația țării privind gestionarea pădurilor, planurile de gestionare a pădurilor, dar și planurile de reîmpădurire și activitățile planificate după recoltare, planurile de refacere și conservare, alte tipuri de planuri, procedurile de gestionare etc. – pentru a evalua dacă există un risc ca recoltarea să cauzeze degradarea pădurilor.

În cazul în care starea de degradare a pădurii persistă în timp, nicio recoltare viitoare de pe o parcelă de teren în care operațiunile de recoltare a lemnului au provocat degradarea pădurilor după 31 decembrie 2020 nu ar fi realizată fără a implica defrișări, iar produsele relevante nu ar putea fi introduse pe piață. Dimpotrivă, în cazul în care, în viitor, pădurea este regenerată, iar starea sa se schimbă într-o categorie de pădure care nu ar fi fost considerată inițial ca încadrându-se în definiția degradării pădurilor, atunci lemnul extras din noi activități de recoltare de pe parcela de teren respectivă ar putea fi considerat ca „neimplicând defrișări”.

4.6. Cum ar trebui să se evalueze dacă un produs din lemn nu implică degradarea pădurilor și care este perioada relevantă avută în vedere?

În temeiul regulamentului, „degradarea pădurilor” înseamnă modificări structurale ale suprafețelor împădurite care constau în transformarea pădurilor primare sau a pădurilor regenerate în mod natural în plantații forestiere sau în alte terenuri împădurite și în transformarea pădurilor primare în păduri plantate (articolul 2 punctul 7).

„Degradarea pădurilor” înseamnă: modificări structurale ale suprafețelor împădurite care constau în transformarea				
(1) pădurilor primare în			(2) pădurilor regenerate în mod natural în	
(a) păduri plantate	(b) plantații forestiere	(c) alte terenuri împădurite	(a) plantații forestiere	(b) alte terenuri împădurite

Pentru a respecta elementul privind degradarea pădurilor din definiția termenului „care nu implică defrișări”, operatorii vor trebui să stabilească dacă tipul de pădure înainte de 31 decembrie 2020 inclusiv a fost de pădure primară sau pădure regenerată în mod natural (cele două tipuri de păduri cărora li se aplică definiția „degradării pădurilor”), apoi să evalueze dacă activitățile forestiere asociate cu recoltarea lemnului, precum și activitățile planificate după recoltare ar putea provoca sau determina (cauza) o transformare sau ar fi cauzat o transformare într-un alt tip de pădure, ceea ce reprezintă o „degradare a pădurilor”.

Este important să se ia în considerare legislația relevantă a țării în materie de gestionare a pădurilor, inclusiv planurile de gestionare durabilă a pădurilor sau cadrul juridic pentru recoltarea durabilă, precum și informațiile și datele privind starea pădurii anterioară recoltării, regimul de recoltare și impactul probabil al acestuia, tratamentele de regenerare, alte măsuri planificate de protecție și refacere a pădurilor, precum și alte informații referitoare la criteriile de evaluare a riscurilor detaliate la articolul 10 din EUDR. Aceasta ar putea include documentația oficială emisă de autoritățile forestiere care prezintă obligațiile și condițiile de reîmpădurire, acordurile contractuale dintre părți sau alte informații relevante obținute de la proprietarul terenului sau de la reprezentanții săi.

Dacă există dovezi care indică faptul că activitățile de recoltare pot provoca degradarea pădurilor*, produsul din lemn nu poate fi introdus sau pus la dispoziție pe piața UE sau exportat de pe aceasta, cu excepția cazului în care acest risc este atenuat la un nivel zero sau neglijabil.

În cazul în care, la momentul recoltării, scopul final preconizat aferent parcelei de teren (reîmpădurire sau transformare) nu este cunoscut, atunci există riscul ca aceste activități de recoltare să provoace degradarea pădurilor. Prin urmare, aceste produse din lemn nu pot fi introduse sau puse la dispoziție pe piața UE sau exportate de pe aceasta, cu excepția cazului în care acest risc este atenuat la un nivel zero sau neglijabil.

*Câteva exemple de indicii că activitățile de recoltare pot cauza degradarea pădurilor ar putea include:

- planurile de gestionare (sau alte informații disponibile) indică faptul că activitățile de recoltare și regenerare propuse pot fi insuficiente pentru a preveni degradarea pădurilor în conformitate cu definițiile din regulament;
- activitățile de recoltare desfășurate se abat de la cele propuse în planul de gestionare durabilă a pădurilor sau de la cele autorizate de cadrul juridic al țării;
- planul de gestionare a pădurilor și de plantare după recoltare pare să îndeplinească respectivele criterii referitoare la „pădurile plantate” sau „plantațiile forestiere”, în conformitate cu definițiile din regulament, sau
- sunt planificate măsuri de regenerare (de exemplu, plantare sau însămânțare) sau astfel de măsuri planificate lipsesc.

4.7. Un produs din lemn poate să nu implice degradarea pădurilor dacă a fost recoltat dintr-o pădure care a suferit modificări structurale după 31 decembrie 2020 care nu au fost cauzate de activitățile de recoltare?

Da, în cazul în care degradarea pădurilor după 2020 este provocată de alte procese, cum ar fi schimbările climatice, focarele de boli sau incendiile care nu au legătură cu operațiunile de recoltare sau cu activitățile de defrișare, produsele activităților de recoltare de pe parcelele de teren respective ar putea fi considerate în continuare ca neimplicând defrișări, cu condiția ca operațiunile de recoltare în sine să nu cauzeze degradarea pădurilor.
În aceste cazuri, ar fi important să existe date și dovezi suficiente pentru a demonstra că orice modificare a stării pădurilor între cele două perioade nu are legătură cu recoltarea lemnului.
În plus, atunci când scopul recoltării arborilor este protecția pădurilor – de exemplu, atunci când se recoltează lemn deteriorat în urma unei furtuni sau a unui incendiu sau când se taie arborii infectați pentru a preveni răspândirea dăunătorilor și a bolilor – nu ar trebui să se înțeleagă că recoltarea a „cauzat" degradarea pădurilor. În aceste cazuri, ar fi important să existe date și dovezi suficiente pentru a demonstra scopul real al recoltării arborilor.

4.8. În unele cazuri, este posibil ca dovezile privind operațiunile de recoltare a lemnului care cauzează „degradarea pădurilor" să nu fie evidente o anumită perioadă de timp după ce un produs din lemn a fost introdus pe piața Uniunii Europene (sau pus la dispoziție pe aceasta sau exportat de pe aceasta). Operatorii pot fi răspunzători pentru evenimentele care au loc după depunerea declarației privind diligența necesară?

Produsele din lemn relevante ar fi considerate ca neimplicând defrișări?

Produsele relevante nu ar fi conforme cu regulamentul dacă ar proveni dintr-o zonă în care activitățile de recoltare au cauzat degradarea pădurilor în perioada anterioară depunerii unei declarații privind diligența necesară.
La depunerea declarației privind diligența necesară, un operator își asumă responsabilitatea pentru procesul de diligență necesară și pentru conformitatea produselor relevante cu articolul 3 literele (a) și (b). În cadrul acestui proces, operatorul ar trebui să ia în considerare toate informațiile și datele relevante, inclusiv pentru factorii de risc prevăzuți la articolul 10.

O încălcare a obligațiilor privind diligența necesară ar putea fi constatată, de exemplu, dacă partea de evaluare a riscurilor din cadrul obligației privind diligența necesară nu a fost efectuată în mod corespunzător, deoarece informațiile relevante sau criteriile specificate au fost trecute cu vederea, inclusiv planurile după recoltare pentru parcela de teren.
În cazul în care s-a constatat că diligența necesară nu a fost exercitată în mod corespunzător, operatorii din aval sau comercianții nu s-ar putea baza pe o declarație privind diligența necesară existentă pentru produsele relevante.
În schimb, în cazul în care diligența necesară a fost exercitată în mod corespunzător la momentul respectiv, iar produsele relevante erau conforme la momentul introducerii lor pe piață, statutul de conformitate al produselor relevante – și al produselor derivate – nu se va schimba în funcție de evenimente care au loc după ce un produs a fost introdus pe piață (sau exportat) și care nu ar fi putut fi identificate ca prezentând un risc potențial la momentul depunerii unei declarații privind diligența necesară. Acest lucru nu va afecta nici statutul operatorului din perspectiva conformității.

4.9. Definiția „degradării pădurilor” descurajează plantarea și însămânțarea deliberată a arborilor, care poate fi o practică importantă pentru protejarea și refacerea pădurilor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În anumite tipuri de păduri, plantarea sau însămânțarea deliberată poate fi o metodă eficace și preferată de refacere a pădurilor, inclusiv în urma unor evenimente naturale (de exemplu, furtuni, incendii) sau în urma unor măsuri de gestionare a speciilor alogene invazive, a dăunătorilor sau a bolilor ori pentru a promova regenerarea în medii dure, cu soluri sărace, secetă, îngheț și sau în cazul în care se pot observa efecte ale schimbărilor climatice. Prin urmare, în timp ce transformarea pădurilor primare sau a pădurilor regenerate în mod natural în plantații forestiere ar constitui „degradarea pădurilor”, în temeiul regulamentului, definiția „plantației forestiere” exclude „pădurile plantate în scopul protejării sau al refacerii ecosistemelor, precum și pădurile create prin plantare sau însămânțare care, la maturitatea arboretului, seamănă sau se apropie de pădurile care se regenerează în mod natural”.
Această excepție ar trebui să se aplice, în mod logic, și „pădurilor plantate”, ceea ce înseamnă că o pădure care îndeplinește caracteristicile unei „plantații forestiere” sau ale unei „păduri plantate”, dar care îndeplinește, de asemenea, criteriile de excludere, ar trebui să fie considerată „pădure care se regenerează în mod natural”.

4.10. Cum se aplică mențiunea „cu copaci care pot atinge pragurile menționate *in situ*”?

Cum se aplică mențiunea „cu copaci care pot atinge pragurile menționate *in situ*” în legătură cu înălțimea copacilor și acoperirea coronamentului din definiția „pădurii” de la articolul 2 punctul 4 din EUDR?

Vegetația lemnoasă cu o acoperire a coronamentului actuală sau preconizată de peste 10 % din speciile de copaci cu o înălțime actuală sau preconizată de cel puțin 5 metri ar trebui clasificată drept „pădure”, pe baza definiției Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO). De exemplu, împăduririle cu arbori tineri care nu au atins încă, dar care se preconizează că vor atinge o densitate de acoperire de 10 % și o înălțime de 5 metri sunt incluse în definiția „pădurii”, alături de suprafețele care au fost temporar despădurite, dar care sunt utilizate preponderent în scopuri forestiere.

4.11. Ce schimbare a utilizării terenurilor forestiere respectă regulamentul?

Defrișarea este definită la articolul 2 punctul 3 din EUDR ca fiind „conversia pădurilor în exploatații agricole”. Alte schimbări ale utilizării terenurilor forestiere sunt conforme cu dispozițiile regulamentului?

În temeiul regulamentului, defrișarea este definită ca fiind conversia în exploatații agricole. Conversia în vederea utilizării în alte scopuri, cum ar fi dezvoltarea urbană sau pentru infrastructură, nu se încadrează în definiția defrișării. De exemplu, recoltarea legală a lemnului de pe o suprafață forestieră pentru a fi utilizat la construcția unui drum respectă dispozițiile regulamentului.

4.12. Un dezastru natural ar fi considerat defrișare?

„Defrișarea” este definită în regulament ca fiind conversia pădurilor în exploatații agricole, indiferent dacă este sau nu provocată de oameni, incluzând astfel situațiile asociate

dezastrelor naturale. Situația în care o pădure care a suferit un incendiu este transformată ulterior în teren agricol (după data-limită) ar fi considerată „defrișare” în temeiul regulamentului. În acest caz specific, aprovizionarea de către un operator cu produse de bază care intră în domeniul de aplicare al regulamentului din zona respectivă ar fi interzisă (dar nu din cauza incendiului forestier). În schimb, dacă pădurea afectată este lăsată să se regenereze, situația nu ar fi considerată ca reprezentând „defrișare” și un operator ar putea să se aprovizioneze cu lemn din pădurea respectivă după regenerare.

4.13. Vor fi incluse „alte terenuri împădurite” sau alte ecosisteme?

Regulamentul se bazează pe definiția termenului „pădure” a Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO). Aceasta include patru miliarde de hectare de păduri – majoritatea terenurilor locuibile ce nu sunt încă utilizate în scopuri agricole – care cuprind zone definite în legislațiile naționale ca savane, zone umede și alte ecosisteme valoroase.

Ca parte a procedurii de revizuire descrise la articolul 34 din EUDR, Comisia va evalua impactul extinderii domeniului de aplicare al regulamentului la „alte terenuri împădurite” și la alte ecosisteme decât „pădurile”.

Transformarea pădurilor primare sau regenerate în mod natural în plantații forestiere sau în alte terenuri împădurite face deja parte din definiția „degradării pădurilor”, iar produsele din lemn provenite de pe astfel de terenuri transformate nu pot fi introduse pe piața UE sau exportate.

4.14. Cultivarea arborilor de cauciuc este considerată „utilizare agricolă” în temeiul regulamentului?

Da, cultivarea arborilor de cauciuc se încadrează în definiția „plantațiilor agricole” din regulament, care înseamnă „terenuri cu arboreturi din sistemele de producție agricolă, precum plantațiile de pomi fructiferi, plantațiile de palmieri pentru ulei, livezile de măslini și sistemele agroforestiere în care culturile sunt crescute sub coronament”. Această definiție include toate plantațiile de produse de bază relevante, altele decât lemnul. Plantațiile agricole sunt excluse din definiția „pădurii”. Aceasta înseamnă că înlocuirea unei păduri cu o plantație pentru obținerea cauciucului ar fi considerată defrișare în temeiul regulamentului.

4.15. Ce este o „suspiciune motivată” în temeiul regulamentului? (ÎNTREBARE NOUĂ)

O suspiciune motivată este definită la articolul 2 punctul 31 din EUDR ca fiind „o pretenție motivată corespunzător, bazată pe informații obiective și verificabile privind nerespectarea prezentului regulament și care poate necesita intervenția autorităților competente”.

1. **De către cine se poate prezenta o suspiciune motivată și cui i se poate prezenta aceasta?**

Orice persoană fizică sau juridică poate prezenta suspiciuni motivate [articolul 31 alineatul (1) din EUDR]. Acestea pot fi aduse direct în atenția unei autorități competente (articolul 31 din EUDR) sau a unui operator, operator din aval sau comerciant în ceea ce privește conformitatea lor [articolul 4 alineatul (5) și articolul 5 alineatele (5) și (6) din EUDR], care, la

rândul său, trebuie să informeze autoritățile competente cu privire la suspiciunea motivată respectivă și, dacă este cazul, cu privire la orice măsuri de atenuare luate.

2. O pretenție motivată corespunzător

O suspiciune motivată trebuie să fie „motivată corespunzător". Aceasta înseamnă că trebuie să fie justificată printr-un lanț de raționamente transparent, concret, logic și justificabil. Partea căreia i se adresează suspiciunea motivată ar trebui să fie în măsură să reconstituie modul în care s-a ajuns la constatările și concluziile prezentate în aceasta. În special, o suspiciune motivată trebuie să se bazeze pe „informații obiective și verificabile" și ar trebui, în măsura posibilului, să fie susținută de dovezi prezentate în contextul invocării acesteia. Aceste două elemente („motivată corespunzător" și bazată pe „informații obiective și verificabile") trebuie îndeplinite indiferent de persoana căreia i se prezintă o suspiciune motivată. Ele disting o suspiciune motivată de alte informații care indică riscuri de neconformitate. În plus, trebuie să se facă o distincție între un *modus operandi*, o configurație generală a schimburilor comerciale sau un set generalizat de cazuri, pe de o parte, și un set specific de cazuri, pe de altă parte, care să identifice în mod clar cine comite o eventuală neconformitate, precum și cum și când are loc aceasta (numai aceasta din urmă ar fi considerată o suspiciune motivată „corespunzător").

În cazul particular al unei suspiciuni motivate aduse la cunoștința unui operator, operator din aval sau comerciant, legătura cu respectivul operator, operator din aval sau comerciant trebuie să fie suficient de clară; de exemplu, nu ar fi suficientă pentru a se califica drept suspiciune motivată indicarea unor cazuri de recoltare ilegală într-o țară din care se aprovizionează un operator, fără detalii suplimentare care să coreleze aceste cazuri de ilegalitate cu activitățile operatorului.

O suspiciune motivată adusă în atenția unei autorități competente poate viza, de asemenea, mai mulți operatori, operatori din aval sau comercianți.

3. Elemente posibile ale unei suspiciuni motivate

O suspiciune motivată trebuie să vizeze nerespectarea obligațiilor specifice prevăzute în EUDR.

Atunci când prezintă o suspiciune motivată, partea care informează cu privire la aceasta ar trebui să includă cât mai multe dintre următoarele elemente:

a. informații [nume/denumire complet(ă), adresă, date de contact] privind subiectul suspiciunii motivate (operator/operator din aval/comerciant), dacă sunt cunoscute;

b. informații privind persoana sau organizația care prezintă suspiciunea motivată, dacă este cazul [nume/denumire complet(ă) și date de contact], cu excepția cazului în care informațiile compromit sau pun în pericol în vreun fel partea care informează cu privire la suspiciunea motivată. Atunci când prezintă unei autorități competente o suspiciune motivată, statele membre trebuie să prevadă măsuri de protecție a identității persoanei care prezintă suspiciunea motivată, în conformitate cu articolul 31 alineatul (4) din EUDR;

c. identificarea presupusei încălcări a EUDR (de exemplu, produse de bază sau produse care încalcă cerința de legalitate sau privind absența defrișărilor/lipsa unei DDS sau a unei declarații simplificate);

d. în cazul unei presupuse ilegalități, identificarea legislației relevante din țara de producție care nu a fost respectată;

e. locul și momentul în care are loc sau a avut loc presupusa încălcare a EUDR (zona și ora producției);

f. obiectul presupusei încălcări a EUDR – identificarea transporturilor, a speciilor de produse, a cantității, a caracteristicilor specifice etc.;

g. dovezi cu privire la presupusa încălcare a EUDR. Dovezile pot fi de diferite tipuri, de exemplu fotografii, rapoarte, martori, informații din surse precum autoritățile publice sau organizațiile societății civile din UE sau din țări terțe, audituri ale sistemelor de certificare sau de verificare de părți terțe etc.;

h. orice alte informații care ar putea fi utile pentru investigarea presupusei nerespectări a EUDR.

°°°°

5. Diligența necesară

5.1. Care sunt obligațiile unui operator? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Ca regulă generală, operatorii vor trebui să instituie și să întrețină un sistem due diligence în conformitate cu articolul 12 din EUDR. *NB: Această obligație nu li se aplică operatorilor din aval sau comercianților.*

Exercitarea diligenței necesare în temeiul EUDR constă în trei etape.

În prima etapă, operatorii vor trebui să colecteze informațiile menționate la articolul 9 din EUDR, cum ar fi produsul de bază sau produsul pe care intenționează să îl introducă pe piața UE sau să îl exporte, inclusiv sub regimul vamal de „punere în liberă circulație” și „export”, precum și cantitatea respectivă, furnizorul direct și clientul comercial direct, țara de producție, dovada recoltării legale, printre altele. O cerință-cheie în această etapă este obținerea coordonatelor geografice ale parcelelor de teren de pe care a fost obținut produsul de bază relevant și furnizarea informațiilor relevante – produsul, codul NC, cantitatea, țara de producție, coordonatele de geolocalizare – în declarația privind diligența necesară care trebuie transmisă prin sistemul de informații. În cazul unei declarații simplificate, coordonatele de geolocalizare pot fi înlocuite cu informații privind adresa poștală.

În cazul în care nu poate colecta informațiile necesare, operatorul trebuie să se abțină de la introducerea pe piața Uniunii Europene a produselor respective sau de la exportul acestora.

Nerespectarea acestei cerințe ar însemna o încălcare a regulamentului, ceea ce ar putea atrage după sine eventuale sancțiuni.

În etapa a doua, întreprinderile vor utiliza informațiile colectate în prima etapă pentru a evalua riscul ca produsele pe care intenționează să le introducă pe piață sau să le exporte să fie neconforme. În cadrul sistemelor lor de diligență necesară, ele vor verifica și vor evalua riscul ca produsele neconforme să intre în lanțul de aprovizionare, ținând seama de criteriile descrise la articolul 10 din EUDR. Operatorii trebuie să demonstreze modul în care informațiile colectate au fost verificate pe baza criteriilor de evaluare a riscurilor și modul în care aceștia au stabilit gradul de risc.

În etapa a treia, aceștia vor trebui să ia măsuri de atenuare adecvate și proporționale în cazul în care identifică în etapa a doua mai mult decât un risc neglijabil de neconformitate, pentru a se asigura că riscul devine neglijabil, ținând seama de criteriile descrise la articolul 11 din EUDR. Aceste măsuri trebuie să fie documentate. Politicile, controalele, măsurile și procedurile care trebuie utilizate pentru atenuarea riscurilor sunt specificate mai detaliat la articolul 11 alineatele (1) și (2) din EUDR.

Operatorii care se aprovizionează cu produse de bază exclusiv din zone clasificate ca prezentând un risc scăzut vor face obiectul unor obligații simplificate privind diligența necesară. În temeiul articolului 13 din EUDR, aceștia vor trebui totuși să colecteze informații în conformitate cu articolul 9 și să evalueze complexitatea lanțului de aprovizionare și riscul de eludare și de amestecare a produsului cu produse de origine necunoscută sau originare din țări cu risc ridicat sau cu risc standard, dar nu vor fi obligați să efectueze o evaluare a riscurilor și să ia măsuri de atenuare a riscurilor (articolele 10 și 11 din EUDR), cu excepția cazului în care operatorul obține sau acestuia i se aduce la cunoștință orice informație relevantă, incluzând suspiciunile motivate prezentate în temeiul articolului 31, care ar indica un risc ca produsele relevante să nu respecte prezentul regulament [articolul 13 alineatul (2) din EUDR]. În contextul obligației simplificate de diligență necesară și în urma evaluării efectuate în temeiul articolului 13 alineatul (1) din EUDR, cerința prevăzută la articolul 9 alineatul (1) litera (g) din EUDR de a furniza informații suficient de concludente și verificabile conform cărora produsele relevante nu implică defrișări poate fi îndeplinită prin colectarea geolocalizării (sau, în cazul MSPO, a adresei poștale) parcelelor de teren (sau a unităților, în cazul bovinelor).

Pentru mai multe informații cu privire la diligența necesară în general și la cerințele în materie de informare în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (h) din EUDR, a se vedea capitolele 4 și 6 din Comunicarea Comisiei – Document de orientare.

5.1.1 Poate un operator să își utilizeze sistemul due diligence instituit în temeiul EUDR pentru a respecta alte acte legislative ale UE legate de diligența necesară, cum ar fi CSDDD sau Regulamentul privind munca forțată? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Un operator poate utiliza un sistem due diligence instituit în temeiul EUDR pentru a sprijini respectarea obligațiilor legale stabilite în temeiul altor acte legislative relevante ale UE. De exemplu, procesul de diligență necesară în trei etape în temeiul EUDR poate fi util în vederea respectării anumitor cerințe ale Directivei privind diligența necesară în materie de durabilitate

a întreprinderilor (CSDDD) și ale Regulamentului privind munca forțată (FLR), deși domeniul de aplicare și cerințele acestor două acte legislative diferă.

În temeiul EUDR, în scopul evaluării conformității produselor relevante pentru EUDR cu articolul 3 din EUDR, procesul de diligență necesară include colectarea de informații, evaluarea riscurilor și atenuarea riscurilor. Deși aceste elemente sunt impuse și de CSDDD, sunt necesare elemente suplimentare de diligență necesară, cum ar fi implicarea semnificativă a părților interesate și instituirea unui mecanism de notificare și a unei proceduri de tratare a plângerilor. Comisia va publica orientări privind CSDDD în conformitate cu articolul 19 din CSDDD. Data de aplicare pentru măsurile în temeiul CSDDD este 26 iulie 2029, în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) din CSDDD.

Regulamentul privind munca forțată (FLR) se aplică de la 14 decembrie 2027, în conformitate cu articolul 39 din FLR. Acesta le interzice operatorilor economici să introducă și să pună la dispoziție pe piața Uniunii sau să exporte de pe piața Uniunii produse realizate utilizând muncă forțată. Acest lucru este valabil și pentru operatorii economici care intră sub incidența EUDR. Spre deosebire de EUDR, FLR nu impune obligații privind diligența necesară. Cu toate acestea, diligența necesară ar putea contribui la identificarea, atenuarea, prevenirea și eliminarea riscului de muncă forțată în lanțurile de aprovizionare. Pentru a facilita respectarea FLR, Comisia va emite orientări privind diligența necesară pentru a aborda riscurile legate de munca forțată în lanțurile de aprovizionare. Acest proces include elemente suplimentare, dar implică, de asemenea, colectarea de informații, evaluarea riscurilor și atenuarea riscurilor legate de munca forțată.

5.2. Cine poate mandata un „reprezentant autorizat”? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În temeiul articolului 6 din EUDR, operatorii pot mandata reprezentanți autorizați să depună, în numele lor, o declarație privind diligența necesară sau o declarație simplificată. În acest caz, operatorii își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produselor relevante.

În cazul în care operatorul este o persoană fizică sau o microîntreprindere, acesta poate mandata următorul operator sau comerciant din lanțul de aprovizionare să acționeze în calitate de reprezentant autorizat, cu condiția ca acesta să nu fie o persoană fizică sau o microîntreprindere. În acest caz, operatorul care acordă mandatul își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produsului.

În conformitate cu articolul 2 punctul 22 din EUDR, reprezentantul autorizat trebuie să fie stabilit în UE și trebuie să fi primit un mandat scris din partea unui operator.

5.2.1. Ce este un reprezentant autorizat? Poate un reprezentant autorizat să reprezinte mai mulți operatori? Ce obligații în temeiul EUDR poate îndeplini un reprezentant autorizat? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Un reprezentant autorizat este o persoană fizică sau juridică ce acționează în numele unui operator, depunând o declarație privind diligența necesară sau o declarația simplificată pentru acesta (articolul 6 din EUDR). În conformitate cu articolul 2 punctul 22 din EUDR, un reprezentant autorizat trebuie să fie stabilit în Uniune și trebuie să primească un mandat scris

din partea unui operator pentru a acționa în numele acestuia. În principiu, orice persoană fizică sau juridică (privată sau publică) stabilită în UE poate acționa în calitate de reprezentant autorizat, indiferent dacă participă sau nu în mod activ la un lanț de aprovizionare. Un reprezentant autorizat poate fi, de exemplu, o cooperare sau o asociație (a se vedea întrebările frecvente 3.20 și 3.22), o autoritate națională sau regională care nu este o autoritate competentă în temeiul EUDR sau un membru al lanțului de aprovizionare.

Atunci când transmit o DDS sau SD, reprezentanții autorizați trebuie să se înregistreze în sistemul de informații și să aleagă rolul de „reprezentant al operatorului". Acest rol le permite reprezentanților autorizați să fie autentificați cu propriile credențiale și să depună declarații privind diligența necesară sau declarații simplificate în numele clienților lor. Este posibil ca un reprezentant autorizat să fie mandatat de mai mulți operatori dacă sunt îndeplinite cerințele menționate mai sus. Atunci când se depune o DDS sau o SD, se introduc în câmpurile aferente datele operatorului, asigurându-se identificarea unică a operatorului reprezentat.

Chiar dacă un reprezentant autorizat depune o declarație privind diligența necesară sau o declarație simplificată, obligația de a exercita diligența necesară îi revine operatorului. În consecință, operatorul își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produselor relevante cu articolul 3 din EUDR.

În cazul în care un operator este o persoană fizică sau o microîntreprindere, acesta poate mandata următorul operator sau comerciant din avalul lanțului de aprovizionare care nu este o persoană fizică sau o microîntreprindere să acționeze în calitate de reprezentant autorizat – a se vedea articolul 6 alineatul (3) din EUDR.

5.3. Întreprinderile pot exercita diligența necesară în numele filialelor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Organizarea internă și politica privind diligența necesară a unui grup de întreprinderi (o societate-mamă și filialele sale) nu sunt reglementate de regulament. Operatorul care introduce pe piața UE sau exportă un produs relevant este responsabil pentru conformitatea produsului și pentru conformitatea generală cu regulamentul. Prin urmare, denumirea sa ar trebui să fie menționată în declarația privind diligența necesară, iar acesta ar trebui să rămână pe deplin responsabil în temeiul regulamentului. Informații suplimentare privind măsura în care obligațiile privind diligența necesară sunt individuale se regăsesc în Hotărârea C-117/24 din 13 noiembrie 2025, care se referă la Regulamentul UE privind lemnul (EUTR).

5.4. Care îmi sunt obligațiile în cazul reimportării unui produs care a fost exportat anterior din UE? (ÎNTREBARE NOUĂ)

În general, un importator este un operator (din amonte), care are obligația de a exercita diligența necesară și de a depune o DDS. Importatorul poate fi considerat „operator din aval" numai în cazul în care acesta poate demonstra că produsele relevante pe care le introduce pe piața UE sau toate produsele relevante conținute în acestea au fost deja introduse pe piața UE anterior și, prin urmare, au făcut obiectul obligației privind diligența necesară și le plasează sub regimul vamal de „punere în liberă circulație". Numai în acest caz reimportatorul nu

trebuie să îndeplinească obligația privind diligența necesară sau să depună o declarație privind diligența necesară.

În schimb, obligațiile operatorului din aval se limitează la verificarea și, la cerere, la furnizarea de dovezi autorităților competente, care să demonstreze că produsul importat a fost, de fapt, introdus anterior pe piața UE și exportat anterior punerii efective în liberă circulație. În absența unor astfel de informații, se consideră că produsul este importat în UE pentru prima dată și, ca atare, operatorul trebuie să exercite diligența necesară și să depună o DDS.

Exemple de documente justificative în scopurile demonstrative menționate mai sus pot fi declarațiile vamale, contractele (între alte părți sau care implică reimportatorul), documentele de comandă a produsului, documentele de însoțire a transportului, inclusiv CMR (Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele), conosamentul, notele de livrare, scrisoarea de transport aerian, facturile și orice alte documente credibile care pot fi legate direct de produsul relevant în cauză.

La vamă, reimportatorul furnizează numărul (numerele) de referință primite de la furnizorul (furnizorii) său (săi) în declarația vamală. În cazul în care nu a(u) fost furnizat(e) niciun număr (numere) de referință, reimportatorul poate utiliza un **număr de referință convențional**, care va fi comunicat de Comisie pentru a fi utilizat în declarația vamală depusă pentru reimport. Autoritățile competente vor fi informate cu privire la utilizarea numărului de referință convențional al DDS la vamă, ceea ce le va permite să ia măsuri suplimentare de monitorizare, verificare și control.

Cele de mai sus se aplică în egală măsură în cazul în care produsul importat este fabricat din produse relevante care au fost exportate anterior de pe piața UE și care au făcut obiectul diligenței necesare (de exemplu: boabele de cacao sunt exportate din UE către o țară terță pentru a fabrica ciocolată, iar ciocolata este ulterior pusă în liberă circulație în UE).

Pentru părțile de produse relevante care nu au făcut obiectul diligenței necesare, operatorii trebuie să exercite diligența necesară și să depună o declarație privind diligența necesară.

5.5. Ce regimuri vamale sunt afectate?

Produsele relevante plasate sub alte regimuri vamale decât „punerea în liberă circulație” sau „exportul” (de exemplu, regimurile de antrepozitare vamală, perfecționare activă, admitere temporară etc.) nu fac obiectul regulamentului.

5.6. Introducerea pe piață a produselor care nu sunt obținute în UE necesită vămuire?

O declarație vamală ar constitui o documentație suficientă în acest context?

Da, introducerea pe piață a produselor de bază relevante sau produselor relevante obținute în afara UE necesită vămuire înainte de introducerea pe piață. În acest context, numai o declarație vamală (și nu un conosament și nici un alt document comercial sau logistic) ar fi considerată o dovadă adecvată, dacă poate fi direct legată de produsul în cauză.

5.6.1. Cum se aplică regulamentul exporturilor și care sunt obligațiile exportatorilor? (ÎNTREBARE NOUĂ)

În conformitate cu definițiile de la articolul 2 punctele 15 și 15b din EUDR, orice persoană care exportă un produs relevant în cursul unei activități comerciale este fie un „operator”, fie un „operator din aval”, în funcție de faptul dacă produsul a fost deja introdus pe piața UE anterior de o altă entitate care se califică drept operator (din amonte) sau nu (a se vedea întrebarea frecventă 3.1 pentru mai multe informații cu privire la aceste roluri).

În cazul în care exportatorul se clasifică drept „operator”, se aplică obligațiile standard în funcție de dimensiunea operatorului (care este MSPO sau nu este MSPO). La export, numărul de referință sau identificatorul declarației trebuie pus la dispoziția autorităților vamale înainte de exportul produsului relevant [articolul 26 alineatul (4) din EUDR].

În cazul unui operator din aval care exportă un produs relevant, nu este necesar să li se furnizeze autorităților vamale, la export, niciun număr de referință sau identificator al declarației [a se vedea articolul 26 alineatul (4) din EUDR]; în schimb, poate fi utilizat un cod de certificat TARIC specific, care ar scuti operatorii din aval de obligația de a furniza numere de referință sau identificatori ai declarațiilor.

Exemplul 1: Întreprinderea A cumpără boabe de cafea de la furnizorul S de pe piața europeană și, ulterior, le exportă. A este un operator din aval (S sau unul dintre furnizorii săi se situează în amonte), ceea ce înseamnă că A nu trebuie să furnizeze un număr de referință la export, dar poate utiliza un cod de certificat TARIC specific.

Exemplul 2: Întreprinderea B importă cacao și o prelucrează în ciocolată, care este exportată. La punctul de export, întreprinderea B poate fi considerată un operator din aval, ceea ce înseamnă că B nu trebuie să furnizeze un număr de referință la export, ci poate utiliza un cod de certificat TARIC specific (a se vedea întrebarea frecventă 3.8 pentru rolul dublu pe care îl poate avea o persoană atunci când prelucrează produse și implicațiile acestuia).

5.7. Care este rolul sistemelor de certificare sau de verificare în temeiul regulamentului? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Sistemele de certificare îi pot ajuta pe membrii lanțului de aprovizionare în demersul de evaluare a riscurilor în măsura în care certificarea acoperă informațiile necesare pentru respectarea obligațiilor care le revin în temeiul regulamentului. Operatorii vor avea în continuare obligația de a exercita diligența necesară și vor rămâne responsabili pentru orice încălcare.

Documentul de orientare al Comisiei Europene oferă explicații suplimentare cu privire la rolul sistemelor de certificare și de verificare de părți terțe în evaluarea și atenuarea riscurilor.

5.8. Cât timp ar trebui păstrată documentația? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Cât timp ar trebui operatorul să păstreze documentația utilizată pentru exercitarea diligenței necesare? Operatorii, operatorii din aval și comercianții trebuie să păstreze informațiile relevante cu privire la produsele relevante pe care le introduc sau le pun la

dispoziție pe piața UE sau pe care le exportă? Care este momentul la care se consideră că începe această durată? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii ar trebui să colecteze, să organizeze și să păstreze timp de cinci ani de la data introducerii pe piața UE sau a exportului produselor de bază relevante și a produselor relevante informațiile colectate în temeiul articolului 9 din EUDR, însoțite de dovezi. Pe baza dispozițiilor articolului 10 alineatul (4) și ale articolului 11 alineatul (3) din EUDR, operatorii ar trebui să fie în măsură să demonstreze modul în care a fost exercitată diligența necesară și ce măsuri de atenuare au fost puse în aplicare în cazul în care a fost identificat un risc. Documentația relevantă cu privire la aceste măsuri trebuie salvată timp de cel puțin cinci ani de la exercitarea diligenței necesare. Operatorii trebuie, de asemenea, să păstreze evidența declarațiilor privind diligența necesară timp de cinci ani de la data depunerii declarației în sistemul de informații, care este anterioară introducerii produsului pe piața UE sau exportării acestuia.

Operatorii din aval și comercianții trebuie să păstreze informațiile enumerate la articolul 5 alineatul (3) din EUDR timp de cel puțin cinci ani, inclusiv numărul (numerele) de referință al (ale) declarațiilor privind diligența necesară sau identificatorul (identificatorii) declarațiilor, în cazul în care furnizorul lor este un operator, de la data introducerii, a punerii la dispoziție pe piața UE sau a exportului produselor relevante.

5.9. Care sunt criteriile pentru „produsele cu risc neglijabil”?

„Riscul neglijabil” se referă la nivelul de risc care se aplică produselor relevante care urmează să fie introduse pe piața UE sau exportate din UE, în cazul în care, pe baza unei evaluări complete a informațiilor specifice produsului și a informațiilor generale și, dacă este necesar, a aplicării măsurilor de atenuare adecvate, respectivele produse de bază sau produse nu prezintă motive de îngrijorare în sensul nerespectării articolului 3 litera (a) sau (b) din EUDR.

5.10. „Produsele cu risc neglijabil” fac obiectul unei derogări?

Putem înțelege „riscul neglijabil” în temeiul articolului 2 punctul 26 din EUDR coroborat cu articolul 10 alineatul (1) ca oferind o derogare de la regulament? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Nu. Operatorii pot ajunge la o concluzie cu privire la „riscul neglijabil” (care este o condiție prealabilă pentru introducerea sau punerea la dispoziție pe piața UE sau pentru exportul produselor relevante) numai **ca urmare a exercitării diligenței necesare** [în temeiul articolului 4 alineatul (1) din EUDR]. Exercitarea diligenței necesare este o obligație fundamentală a operatorilor în temeiul prezentului regulament, care nu face obiectul niciunei derogări.

Trebuie menționat că elementul de „risc neglijabil” nu se aplică produselor de bază (nu există un „nivel de risc” pentru fiecare produs de bază din regulament).

5.11. Anumite produse de bază dintr-o anumită țară ar putea fi considerate cu „risc neglijabil”?

Uleiul de palmier, cauciucul, cafeaua, cacaua sau lemnul dintr-o anumită țară ar putea fi considerate cu „risc neglijabil”?

Nu. A se vedea întrebarea de mai sus.

5.12. Atunci când se verifică respectarea cerinței privind absența defrișărilor, care este momentul asupra căruia ar trebui să se concentreze verificările?

Evaluarea măsurii în care produsul de bază a contribuit la defrișări se efectuează analizând retrospectiv dacă terenul cultivat a fost utilizat ca pădure (în conformitate cu definiția de la articolul 2) de la data-limită prevăzută de regulament (și anume 31 decembrie 2020).

5.13. Ce produse ar necesita documentație din partea operatorilor în contextul obligațiilor lor privind diligența necesară?

Documentația este necesară numai pentru produsele care intră în domeniul de aplicare al regulamentului (codurile SA enumerate în anexa I). Nu este necesară nicio documentație pentru articolele produse cu produse de bază care nu intră în domeniul de aplicare (și anume dacă nu sunt enumerate în anexa I).

5.14. Când vor trebui operatorii care nu sunt IMM-uri să își elaboreze primele rapoarte anuale în temeiul articolului 12 alineatul (3) din EUDR? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

EUDR va fi aplicabil de la 30 decembrie 2026 (mai puțin pentru majoritatea microoperatorilor și a micilor operatori, pentru care data aplicării este 30 iunie 2027). Articolul 12 alineatul (3) prevede că întreprinderile relevante trebuie să publice un raport anual cu privire la activitățile lor pentru a se conforma cerințelor prevăzute în EUDR. Întrucât 2027 va fi primul an pentru care se aplică EUDR, primul raport (care vizează anul 2027) va trebui publicat după 30 decembrie 2027.

Întreprinderile care au raportat deja elemente relevante care intră sub incidența articolului 12 alineatul (3) din EUDR în contextul obligațiilor lor de raportare în temeiul altor acte legislative relevante ale UE [cum ar fi Directiva UE privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor (CSDDD)[7] sau Directiva privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea (CSRD)] nu trebuie să repete raportarea.

[7] Directiva (UE) 2024/1760 a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iunie 2024 privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și a Regulamentului (UE) 2023/2859 (JO L, 2024/1760, 5.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1760/oj), astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2026/470 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 februarie 2026 de modificare a Directivelor 2006/43/CE, 2013/34/UE, (UE) 2022/2464 și (UE) 2024/1760 în ceea ce privește anumite cerințe de raportare privind durabilitatea de către întreprinderi și anumite cerințe privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor (JO L, 2026/470, 26.2.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2026/470/oj).

5.15. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ)

5.16. Va exista un set de întrebări cu format prestabilit sau o listă de întrebări pentru exercitarea diligenței necesare?

Nu. Operatorii trebuie să își respecte obligațiile privind diligența necesară în conformitate cu articolele 8, 9, 10 și 11 din EUDR. Atingerea unui risc zero sau a unui risc neglijabil este o condiție prealabilă pentru introducerea/exportul produselor relevante pe/de pe piața UE.

Trebuie menționat că diligența necesară nu este un exercițiu de tipul „bifării a unor căsuțe". Prin urmare, aceasta poate depinde de contextul specific și de lanțul de aprovizionare specific, cu condiția să fie parcurse diferitele etape ale diligenței necesare, astfel cum sunt descrise în regulament (și anume cerința în materie de informare, evaluarea riscurilor și atenuarea riscurilor, în conformitate cu articolele 9, 10 și 11 din EUDR, cu excepția cazului în care se aplică articolul 13 din EUDR).

5.17. Operatorii (și/sau reprezentanții lor autorizați), operatorii din aval și comercianții care doresc să introducă, să pună la dispoziție sau să exporte produse relevante pe/de pe piața UE trebuie să se înregistreze în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Operatorii trebuie să se înregistreze înainte de a depune declarații privind diligența necesară. Alternativ, aceștia pot apela la serviciile unui reprezentant autorizat (care, la rândul său, trebuie să fie înregistrat în sistem ca atare). Operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri au obligația legală de a se înregistra o singură dată în sistem în temeiul articolului 5 alineatul (2) din EUDR.

5.18. Comisia va publica detalii suplimentare cu privire la instrumentele de imagistică prin satelit care urmează să fie utilizate pentru a verifica produsele relevante din perspectiva conformității (de exemplu, cu privire la rezoluția minimă)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Deși instrumentele de imagistică spațială pot ajuta în mare măsură operatorii să își îndeplinească obligațiile privind diligența necesară și autoritățile competente ale statelor membre în efectuarea controalelor, regulamentul nu impune utilizarea unor instrumente specifice de imagistică prin satelit sau a unui prag pentru rezoluția imaginilor prin satelit pentru a documenta absența defrișărilor. În întrebarea frecventă 9.10.6 sunt furnizate exemple de instrumente care ajută la evaluarea suprapunerii datelor geospațiale cu pădurile pe hărți.

5.19. Cât de des ar trebui să fie depuse declarații privind diligența necesară în sistemul de informații și pot acestea viza mai multe transporturi/loturi? Ce se întâmplă în situațiile în care produsele relevante pot fi introduse pe piață în mod succesiv pe parcursul unei perioade de timp? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

O declarație privind diligența necesară poate viza mai multe loturi/transporturi fizice de mai multe produse relevante diferite. În aceste situații, operatorul trebuie să confirme că s-a exercitat diligența necesară pentru toate produsele relevante destinate a fi introduse pe piața Uniunii sau exportate și că s-a constatat un risc zero sau doar un risc neglijabil ca produsele relevante să nu fie conforme cu articolul 3 litera (a) sau (b) din EUDR (anexa II) și că operatorul

își asumă responsabilitatea pentru conformitatea produselor relevante cu articolul 3 din EUDR [articolul 4 alineatul (3) din EUDR].

În plus, există cerințe juridice și considerații practice care trebuie luate în considerare:

1. Cantitatea tuturor produselor relevante introduse pe piața Uniunii sau exportate trebuie să facă obiectul unei declarații privind diligența necesară [articolul 3 litera (c) din EUDR], iar declarația respectivă trebuie depusă înainte de introducerea pe piață sau exportul oricăror loturi/transporturi de produse relevante [articolul 4 alineatul (2) din EUDR].
2. Odată ce cantitatea de produse care face obiectul declarației privind diligența necesară a fost introdusă integral pe piață sau exportată, același operator trebuie să depună o nouă declarație pentru cantități suplimentare.
3. În conformitate cu articolul 12 alineatul (2) din EUDR, operatorii își revizuiesc sistemul due diligence o dată pe an. Prin urmare, o declarație privind diligența necesară nu ar trebui să vizeze transporturi/loturi pe o perioadă mai mare de un an de la data depunerii declarației. În plus, o perioadă mai lungă de timp ar putea duce la dificultăți în demonstrarea corespondenței dintre produsele declarate și produsele efectiv (destinate a fi) introduse pe piață sau exportate.
4. Printr-o declarație privind diligența necesară, operatorul confirmă că s-a exercitat diligența necesară în comun sau individual pentru toate produsele relevante care sunt destinate a fi introduse pe piața Uniunii sau exportate și că nu există riscuri sau există riscuri neglijabile de neconformitate a produselor relevante. Prin urmare, în principiu, o declarație privind diligența necesară ar trebui să vizeze produsele de bază care au fost deja obținute, și anume cultivate, recoltate, produse din sau crescute pe parcele de teren relevante sau, în cazul bovinelor, în unități. Cu alte cuvinte, în principiu, operatorii ar trebui să poată corela o declarație privind diligența necesară cu produsele de bază existente. Ca excepție de la această regulă, atunci când un operator se aprovizionează de pe parcele de teren stabile sau de la unități cu condiții neschimbate în ceea ce privește legalitatea și absența defrișărilor sau a degradării pădurilor, operatorul poate exercita diligența necesară și poate depune o DDS înainte de recoltare. Pe de altă parte, nu este necesar ca produsul individual care va fi introdus pe piață să fi fost deja fabricat: de exemplu, în cazul declarării mobilierului din lemn într-o declarație privind diligența necesară, deși arborii ar fi trebuit să fi fost deja recoltați la momentul depunerii declarației privind diligența necesară pentru mobilier, nu este necesar ca mobilierul să fi fost deja fabricat.
5. Cantitățile de produse declarate în declarația privind diligența necesară trebuie să corespundă cantităților care au făcut obiectul exercitării diligenței necesarei de către operator și care sunt destinate a fi introduse pe piața UE sau exportate. Aceasta include faptul că un produs nu trebuie să facă obiectul mai multor declarații privind diligența necesară depuse de aceeași persoană. În cazul în care o persoană nu știe care dintre produse vor fi vândute pe piața UE și care vor fi exportate la momentul depunerii declarației privind diligența necesară, este posibil să se declare toate produsele cu o declarație privind diligența necesară „de export” și să se păstreze documente care să demonstreze cantitățile corespunzătoare. La cererea autorității competente, operatorii ar trebui să poată furniza dovezi ale unei astfel de corespondențe în sistemul lor due diligence instituit în conformitate cu articolul 12 din EUDR. Cu excepția cazului în care se aplică obligația privind diligența necesară

simplificată (articolul 13 din EUDR), operatorul trebuie să furnizeze dovezi că riscul de neconformitate (în ceea ce privește cerința privind absența defrișărilor și cerința privind legalitatea) a fost evaluat în conformitate cu articolul 10 alineatul (2) din EUDR pentru toate produsele și că un astfel de risc este neglijabil pentru toate produsele declarate. Evidențele corespunzătoare care demonstrează corespondența menționată mai sus trebuie păstrate timp de cinci ani de la data (ultimei) introduceri pe piață, pentru a fi puse la dispoziția autorității competente la cerere (articolul 9 din EUDR). În cazul în care cantitatea declarată în DDS nu a fost integral introdusă pe piață sau exportată, operatorul ar trebui să păstreze evidențe adecvate care să explice diferența dintre cantitatea declarată și cantitatea efectivă introdusă pe piață sau exportată, care trebuie să fie păstrate timp de cinci ani, pentru a fi puse la dispoziția autorității competente la cerere (articolul 9 din EUDR).

6. O declarație individuală privind diligența necesară împreună cu datele de geolocalizare aferente acesteia trebuie să se încadreze în limita de dimensiune practică stabilită pentru încărcarea în sistemul de informații (25 MB).
7. În cazul în care o declarație privind diligența necesară vizează mai multe loturi/transporturi, această complexitate suplimentară poate crește riscul de neconformitate pentru operator. Operatorul își asumă întreaga responsabilitatea pentru conformitatea tuturor loturilor/transporturilor, precum și în legătură cu informațiile din declarația privind diligența necesară, țara de producție și geolocalizarea tuturor parcelelor de teren incluse. Complexitatea suplimentară poate fi relevantă pentru abordarea bazată pe riscuri utilizată de autoritățile competente pentru a identifica respectivele controale care trebuie efectuate (articolul 16 din EUDR). După caz, se pot aplica măsuri provizorii sau măsuri pentru neconformitate tuturor produselor relevante care fac obiectul unei declarații privind diligența necesară, inclusiv celor conținute în loturi/transporturi separate.

5.20. La ce dată se poate depune cel mai târziu o DDS sau o SD? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Potrivit articolului 4 alineatul (1) din EUDR, operatorii exercită diligența necesară, în conformitate cu articolul 8 din EUDR, înainte de a introduce produse relevante pe piață sau înainte de a le exporta, pentru a dovedi că produsele relevante respectă articolul 3 din EUDR.

Pentru **produsele relevante care intră pe piața Uniunii** (import) **sau care ies de pe piața Uniunii** (export), numărul de referință al declarației privind diligența necesară se pune la dispoziția autorităților vamale. În acest scop, persoana care depune declarația vamală (cunoscută sub denumirea de „declarant vamal”) include numărul de referință al declarației privind diligența necesară în declarația vamală depusă pentru produsul relevant respectiv, în conformitate cu articolul 26 din EUDR. Prin urmare, declarația privind diligența necesară se depune, iar numărul de referință al declarației privind diligența necesară se obține înainte de depunerea declarației vamale[8]. Același lucru este valabil și pentru depunerea SD înainte de prima introducere pe piață sau de primul export de către un MSPO.

[8] Pe termen mediu și lung, operatorii vor putea depune simultan declarațiile vamale și DDS în temeiul articolului 28 alineatul (2) din EUDR. Această situație nu este încă aplicabilă și, prin urmare, nu este reflectată încă în prezentul document. Orientări și întrebări frecvente separate vor fi puse la dispoziție în timp util în acest sens.

În cazul în care o DDS vizează mai multe transporturi/loturi, același număr de referință al DDS poate fi menționat în mai multe declarații vamale, atât timp cât sunt respectate cerințele legale ale EUDR. De asemenea, este posibil să se includă mai multe numere de referință ale unor declarații privind diligența necesară într-o singură declarație vamală.
Pentru produsele de bază **obținute în interiorul UE și pentru alte cazuri de produse introduse pe piața UE la nivel intern**, data exactă a introducerii pe piață ar trebui înțeleasă ca fiind atunci când (1) produsul este disponibil fizic pe piața Uniunii (și anume produsul de bază a fost obținut și, în cazul unui produs derivat, produsul a fost fabricat), (2) două sau mai multe persoane juridice sau fizice încheie un acord prin care operatorul promite furnizarea produsului relevant și (3) în cazurile în care există o furnizare sau o livrare fizică a produsului, procesul de livrare a început (de exemplu, prin inițierea încărcării camionului de marfă sau a navei cu produse relevante). Acordul contractual ar putea prevedea furnizarea în schimbul unei plăți sau cu titlu gratuit.

Pentru a demonstra într-un exemplu legat de sectorul forestier, și anume vânzarea de bușteni, DDS (sau SD înainte de prima introducere pe piață de către un MSPO) **se depune până cel târziu** la momentul la care sunt îndeplinite trei elemente: (i) bușteni recoltați sunt disponibili, (ii) un acord de cumpărare/furnizare a bușteni recoltați este finalizat prin convenirea asupra furnizării către o entitate terță, de exemplu, o fabrică de cherestea și (iii) bușteni sunt încărcați în camion pentru livrare. Furnizarea bușteni nu necesită neapărat predarea fizică a produsului. În cazul în care nu există o furnizare fizică, numai elementele 1 și 2 sunt constitutive pentru momentul introducerii pe piață într-un scenariu la nivel intern.

5.21. La ce dată se poate depune cel mai devreme o DDS sau o SD? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Potrivit articolului 4 alineatul (1) din EUDR, operatorii exercită diligența necesară, în conformitate cu articolul 8 din EUDR, înainte de a introduce produse relevante pe piață sau înainte de a le exporta, pentru a dovedi că produsele relevante respectă articolul 3 din EUDR.

O DDS poate fi depusă cel mai devreme după exercitarea diligenței necesare și atunci când sunt disponibile toate informațiile necesare pentru depunerea sa (inclusiv cantitatea planificată a fi introdusă sau pusă la dispoziție pe piață sau exportată). De asemenea, trebuie reținut că, astfel cum se precizează la întrebarea frecventă 5.19., o declarație privind diligența necesară nu ar trebui să acopere transporturile/loturile pe o perioadă mai mare de un an de la data depunerii declarației.
Întrucât o SD poate fi depusă înainte de exercitarea diligenței necesare, există flexibilitate în ceea ce privește data la care se poate efectua cel mai devreme depunerea (pentru data la care se poate efectua cel mai târziu depunerea, a se vedea întrebarea frecventă 5.20 de mai sus).

5.22. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ)

°°°°

6. Evaluarea comparativă și parteneriatele

6.1. Ce este evaluarea comparativă la nivel de țară? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Sistemul de evaluare comparativă gestionat de Comisie clasifică țările sau părți ale acestora în trei categorii (risc ridicat, risc standard și risc scăzut) în funcție de nivelul de risc privind obținerea unor produse de bază care implică defrișări în țările respective.

Criteriile de identificare a nivelului de risc atribuit țărilor sau unor părți ale acestora sunt definite la articolul 29 din EUDR. Articolul 29 alineatul (2) din EUDR împuternicește Comisia să elaboreze un sistem și să publice lista țărilor sau a părților acestora care prezintă un risc scăzut sau ridicat. Aceasta se bazează pe o evaluare obiectivă și transparentă a criteriilor cantitative și calitative, ținând seama de cele mai recente dovezi științifice, de sursele recunoscute la nivel internațional și de informațiile verificate pe teren.

6.2. Care este metodologia? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Principiile de bază ale metodologiei de evaluare comparativă sunt prezentate în anexa la Cadrul strategic pentru cooperare internațională, publicat de Comisie la 2 octombrie 2024[9].

Metodologia Comisiei este ferm ancorată în angajamentul de a asigura echitatea, obiectivitatea și transparența. Aceasta se bazează pe criterii cantitative întemeiate pe dovezi științifice și pe cele mai recente date disponibile recunoscute la nivel internațional, provenind în principal din Evaluarea resurselor forestiere mondiale de către Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură. Axându-se pe acești factori măsurabili, Comisia se asigură că procesul de clasificare se bazează pe date solide, acesta fiind totodată coroborat cu o metodologie pentru o evaluare calitativă, după caz. Metodologia utilizată pentru sistemul de evaluare comparativă este prezentată într-un document de lucru al serviciilor Comisiei[10].

6.3. Dezvoltarea sistemului de evaluare comparativă în temeiul Regulamentului UE privind defrișările (EUDR) este prezentată periodic în cadrul reuniunilor Platformei multipartite privind defrișările și al altor reuniuni relevante. Cum pot contribui părțile interesate?

Cum pot contribui țările producătoare și alte părți interesate la procesul de evaluare comparativă și cum vor fi evaluate, verificate și utilizate informațiile furnizate de țările producătoare și de alte părți interesate?

[9] C/2024/6604, EUR-Lex – 52024XC06604 – RO – EUR-Lex.

[10] REGULAMENTUL DE PUNERE ÎN APLICARE AL COMISIEI de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului privind defrișările – Mediu.

În temeiul articolului 29 alineatul (5) din EUDR, Comisia se angajează într-un dialog specific cu toate țările clasificate sau care riscă să fie clasificate ca prezentând un grad de risc ridicat, cu obiectivul de a reduce nivelul de risc al acestora. Acest dialog va reprezenta o oportunitate pentru țările partenere de a furniza informații suplimentare relevante și de colabora îndeaproape cu UE înainte de finalizarea clasificării.

6.4. Pot face țările schimb de date relevante cu Comisia?

Pot face țările schimb de date pe care le consideră relevante pentru punerea în aplicare a acestui regulament (cum ar fi date privind ratele de defrișare și de degradare a pădurilor) cu Comisia? Dacă da, pot face acest lucru în afara cadrului specific de dialog prevăzut la articolul 29 alineatul (5) din EUDR?

Deși acest regulament nu impune nicio obligație țărilor terțe de a face schimb de date relevante cu UE, țările care doresc să facă schimb de astfel de date cu UE sunt invitate să facă acest lucru în orice etapă de la intrarea în vigoare a regulamentului. Ele pot face acest lucru indiferent dacă țara este angajată într-un dialog specific cu UE, de exemplu, în temeiul articolului 29 alineatul (5) din prezentul regulament privind evaluarea comparativă, sau într-un context diferit.

În plus, Comisia poartă dialoguri cu mai multe țări, în special cu cele care au schimburi comerciale semnificative cu UE cu produse de bază vizate de Regulamentul UE privind defrișările. Aceste dialoguri reprezintă, de asemenea, o oportunitate de a face schimb de date și informații relevante.

6.5. Vor fi luate în considerare riscurile în materie de legalitate?

Evaluarea comparativă va lua în considerare riscurile în materie de legalitate, precum și defrișările și degradarea pădurilor? Cum vor fi evaluate/luate în considerare, în cursul procesului de evaluare comparativă, legislația și politicile forestiere ale țărilor producătoare, în special în ceea ce privește „defrișările legale”?

Lista criteriilor de evaluare comparativă este prevăzută la articolul 29 din EUDR. Evaluarea Comisiei se va baza pe o analiză de evaluare obiectivă și transparentă, bazată pe criteriile definite la articolul 29 alineatele (3) și (4) din EUDR. Criteriile cantitative relevante sunt: (a) rata defrișării și degradării pădurilor, (b) rata de extindere a terenurilor agricole pentru produsele de bază relevante și (c) evoluția producției în materie de produse de bază relevante și de produse relevante.

Astfel cum se prevede în regulament, evaluarea poate lua în considerare și alte criterii, inclusiv (a) informațiile transmise de guverne și de părți terțe (ONG-uri, industrie), (b) acordurile și alte instrumente între țara în cauză și Uniune și/sau statele sale membre, care vizează defrișările și degradarea pădurilor, (c) existența unor legi naționale pentru a combate defrișările și degradarea pădurilor și asigurarea respectării acestora, (d) disponibilitatea unor date transparente în țara în cauză, (e) dacă este cazul, existența, respectarea sau aplicarea efectivă a legilor care protejează drepturile popoarelor indigene și (g) sancțiunile impuse de Consiliul de Securitate al ONU sau de Consiliul Uniunii Europene cu privire la importul sau exportul de produse de bază relevante și de produse relevante etc.

6.6. Ce sprijin se acordă țărilor producătoare și micilor fermieri?

Cum sunt sprijinite țările producătoare și micii fermieri pentru a produce produse care respectă regulamentul? Cum se poate asigura faptul că micii fermieri nu sunt excluși din lanțurile de aprovizionare?

UE și statele sale membre își consolidează colaborarea cu țările partenere, atât cu țările consumatoare, cât și cu cele producătoare, pentru a aborda în comun problema defrișărilor și a degradării pădurilor, inclusiv printr-o inițiativă „Echipa Europa" privind lanțurile valorice care nu implică defrișări la nivel mondial. Parteneriatele și mecanismele de cooperare din cadrul inițiative „Echipa Europa" vor sprijini țările să abordeze problema defrișărilor și a degradării pădurilor acolo unde a fost identificată o nevoie specifică și unde există o cerere de cooperare, de exemplu, pentru a ajuta micii fermieri și întreprinderile să se asigure că lucrează numai cu lanțuri de aprovizionare care nu implică defrișări. Comisia a finanțat deja proiecte de informare, de sensibilizare și de abordare a problemelor tehnice în cadrul unor ateliere pentru micii fermieri din țările terțe cele mai afectate.

La acest link sunt disponibile mai multe informații privind oportunitățile pentru micii fermieri prevăzute de EUDR.

6.7. Care sunt diferitele elemente ale inițiativei „Echipa Europa"?

Care este interacțiunea dintre diferitele elemente ale inițiativei „Echipa Europa": centrul, proiectul „Agricultură durabilă pentru ecosistemele forestiere" (SAFE), proiectele FPI și facilitățile planificate în acest context, dar și cele relevante în contextul mai larg, de exemplu la nivel regional? Cum vor fi evitate suprapunerile?

Inițiativa „Echipa Europa" privind lanțurile valorice care nu implică defrișări este un efort comun al UE și al statelor sale membre, menit să sprijine obiectivele ambițioase la nivel mondial de decuplare a producției agricole de defrișări, în parteneriat cu diferite părți interesate din Africa, Asia și America Latină (bugetul actual fiind de 86 de milioane EUR). Prin activitățile și proiectele sale emblematice, UE și statele membre ale UE promovează tranziția incluzivă și justă a lanțurilor valorice durabile, în special pentru micii fermieri și țările cu venituri mici. Ele realizează acest lucru prin sprijinirea guvernelor partenere în ceea ce privește crearea unor condiții-cadru favorabile pentru acțiunile întreprinderilor în vederea reducerii la minimum a defrișărilor, precum și în ceea ce privește reducerea riscurilor din lanțurile valorice complexe și atragerea investițiilor din sectorul privat în întreprinderi agricole durabile. Inițiativa sprijină, de asemenea, micii fermieri în ceea ce privește conservarea pădurilor și ajută popoarele indigene și comunitățile locale să își protejeze drepturile.

Centrul inițiativei „Echipa Europa" (denumit pe scurt „Centrul pentru reducerea la zero a defrișărilor") oferă informații și activități de sensibilizare țărilor partenere cu privire la lanțurile valorice care nu implică defrișări, desfășurând activități de gestionare a cunoștințelor pentru a coordona proiectele preexistente relevante din UE și din statele membre, activitățile viitoare fiind dedicate obiectivelor TEI. Se asigură astfel posibilitatea unei mai bune sincronizări a activităților Echipei Europa privind lanțurile valorice care nu implică defrișări în țările producătoare, a identificării lacunelor și a evitării suprapunerilor.

Proiectul „**Agricultură durabilă pentru ecosistemele forestiere” (SAFE)**[11] este cel mai important pilon în ceea ce privește cooperarea TEI (bugetul actual fiind de 65 de milioane EUR). SAFE este pus în aplicare în prezent în Brazilia, Ecuador, Indonezia, Zambia, Republica Democratică Congo, Vietnam, Peru, Uganda, Camerun și Burundi. Proiectul SAFE va fi extins în continuare pentru a acoperi mai multe țări prin intermediul viitoarelor contribuții financiare din partea statelor membre. Proiectul se axează pe sprijinirea micilor fermieri în tranziția lor către lanțuri valorice durabile și care nu implică defrișări și pe sprijinirea țărilor producătoare în crearea unui mediu propice pentru menținerea și extinderea accesului la piața UE. Durata actuală a proiectului SAFE este cuprinsă între 2024 și 2028 și poate fi extinsă prin contribuții din partea statelor membre la TEI privind defrișările.

Mecanismul tehnic pentru lanțuri valorice care nu implică defrișări este un instrument flexibil, oferit la cerere, care sprijină țările producătoare cu cunoștințe de specialitate în ceea ce privește cerințele tehnice, cum ar fi geolocalizarea, cartografierea utilizării terenurilor și trasabilitatea, punând un accent deosebit pe micii fermieri. Aceste activități sunt strâns coordonate cu delegațiile UE și aliniate la proiectele preexistente, precum și la SAFE, pentru a crea sinergii și a evita suprapunerile.

6.8. Cum se raportează inițiativa „Echipa Europa” la CSDDD? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Centrul TEI va colabora îndeaproape cu Navigatorul UE pentru diligența necesară pentru țările partenere[12] în ceea ce privește CSDDD, în special în ceea ce privește lanțurile valorice agricole ale întreprinderilor foarte mari care intră în domeniul de aplicare al CSDDD și micii fermieri din aceste lanțuri valorice care vor fi afectați atât de EUDR, cât și de CSDDD.

6.9. Cum se poate reduce riscul ca operatorii să evite anumite lanțuri de aprovizionare sau anumite țări/regiuni producătoare care sunt considerate „cu risc ridicat”?

Operatorii care se aprovizionează din țări sau părți ale țărilor cu risc standard și cu risc ridicat sunt supuși acelorași obligații standard privind diligența necesară. Singura diferență este că transporturile din țări cu risc ridicat vor face obiectul unui control sporit din partea autorităților competente (9 % dintre operatorii care se aprovizionează din zone cu risc ridicat). În acest sens, nu se justifică și nu se preconizează modificări drastice ale lanțurilor de aprovizionare. În plus, Comisia se va angaja într-un dialog specific cu țările clasificate ca prezentând un grad ridicat de risc pentru a aborda în comun cauzele profunde ale defrișărilor și ale degradării pădurilor, cu obiectivul de a reduce nivelul de risc al acestora.

6.10. Cum va asigura UE transparența?

Procesul care conduce la sistemul de evaluare comparativă va fi transparent. Actualizări și consultări periodice cu privire la metodologia de evaluare comparativă vor avea loc în cadrul Platformei multipartite privind defrișările, la care participă multe țări terțe, împreună cu cele 27 de state membre ale UE. Comisia va furniza actualizări cu privire la abordarea urmată și la metodologia utilizată.

[11] factsheet-tei-deforestation-free-value-chains-05122023_en.pdf.

[12] Navigatorul UE pentru diligența necesară pentru țările partenere – Parteneriate internaționale.

În plus, în conformitate cu obligațiile sale în temeiul regulamentului, Comisia se va angaja într-un dialog specific cu toate țările clasificate sau care riscă să fie clasificate ca prezentând un grad de risc ridicat (înainte de a realiza clasificarea), cu obiectivul de a reduce nivelul de risc al acestora. Astfel se va asigura că nu se va anunța brusc nivelul de risc și se va permite angajarea în discuții mai aprofundate. Acest dialog va oferi țărilor producătoare posibilitatea de a furniza informații suplimentare relevante.

°°°°

7. Implementarea digitală (sistemul de informații EUDR)

7.1. Ce sunt sistemul de informații și „ghișeul unic al UE”?

Sistemul de informații este sistemul informatic care conține declarațiile privind diligența necesară depuse de operatori și comercianți pentru a se conforma cerințelor regulamentului. Sistemul de informații este operațional și oferă utilizatorilor funcționalitățile enumerate la articolul 33 alineatul (2) din EUDR. Funcționalitățile sale sunt prevăzute în detaliu într-un regulament de punere în aplicare al Comisiei[13].

Mediul aferent ghișeului unic al UE pentru vămi (EU SWE-C) instituit prin Regulamentul (UE) 2022/2399 este un cadru care asigură interoperabilitatea între sistemele vamale și sistemele nevamale, cum ar fi sistemul de informații instituit în conformitate cu articolul 33 din EUDR. Componenta centrală a EU SWE-C, cunoscută sub denumirea de Sistemul de schimb de certificate în cadrul ghișeului unic al UE pentru vămi (EU CSW-CERTEX), va interconecta sistemul de informații cu sistemele vamale naționale și va permite schimbul și prelucrarea datelor transmise de operatorii economici autorităților vamale și nevamale. Ghișeul unic al UE pentru vămi va asigura, prin urmare, schimbul de informații în timp real și cooperarea digitală între autoritățile vamale și autoritățile competente responsabile cu executarea formalităților nevamale, inclusiv în domeniul protecției mediului.

7.2. Ce garanții de securitate a datelor vor avea acestea?

Sistemul de informații și, ulterior, interconectarea acestuia cu mediul aferent ghișeului unic al UE pentru vămi vor fi aliniate la dispozițiile relevante și aplicabile în ceea ce privește protecția datelor și garanțiile de securitate cibernetică. În conformitate cu politica datelor deschise a Uniunii, Comisia trebuie să ofere publicului larg acces la seturile de date complete, anonimizate, ale sistemului de informații, într-un format deschis care să fie prelucrabil automat și să asigure interoperabilitatea, reutilizarea și accesibilitatea. Aceste seturi de date vor fi agregate și anonimizate în mod corespunzător.

[13] Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2024/3084 al Comisiei este în prezent în curs de modificare; se va adăuga o trimitere la regulamentul de punere în aplicare modificat al Comisiei, de îndată ce aceasta va fi disponibilă.

7.3. Cum se pot înregistra operatorii, operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Ce pot utiliza operatorii, operatorii din aval și comercianții ca număr de identificare/număr de înregistrare a întreprinderii pentru sistemul de informații? Cum ar trebui să se înregistreze în sistemul de informații operatorii/operatorii din aval/comercianții naționali care nu au numere EORI și care este posibil să nu aibă coduri de înregistrare în scopuri de TVA?

Operatorii care importă sau exportă produse de bază relevante și produse relevante trebuie să furnizeze **numărul lor valabil de înregistrare și identificare a operatorilor economici** (EORI) emis de un stat membru al UE sau de Regatul Unit în ceea ce privește Irlanda de Nord (XI) atunci când se înregistrează în sistemul de informații. Actorii naționali, inclusiv operatorii, operatorii din aval care nu sunt IMM-uri și comercianții care nu sunt IMM-uri, care nu au un număr EORI se pot înregistra prin intermediul unuia dintre ceilalți identificatori unici compatibili cu sistemul de informații, cum ar fi codul de înregistrare în scopuri de TVA, codul de identificare fiscală sau, în anumite cazuri, numărul global de localizare sau alți identificatori naționali care pot fi selectați dintr-un meniu derulant și care permit identificarea unică și individuală a operatorului sau a comerciantului.

7.4. Poate sistemul să stocheze date utilizate frecvent? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Va fi posibil să se „stocheze” datele utilizate frecvent (de exemplu, codurile SA și denumirile științifice utilizate frecvent) în sistemul de informații, astfel încât să poată fi completate automat cu ușurință în loc să fie introduse din nou pentru fiecare nouă declarație privind diligența necesară sau declarație simplificată?

Sistemul de informații nu include această funcționalitate în prezent. Cu toate acestea, va fi posibilă duplicarea declarațiilor privind diligența necesară sau a declarațiilor simplificate care au fost deja redactate sau depuse, reducându-se astfel timpul necesar pentru completarea unei noi declarații. Operatorii și comercianții vor fi responsabili pentru efectuarea modificărilor necesare în declarația duplicată pentru a se asigura conformitatea. În plus, se pune la dispoziție un buton de „import”, care va permite operatorilor economici să importe informațiile cu privire la locul de producție dintr-un fișier GeoJSON predefinit.

7.5. Sistemul îi poate ajuta pe fermieri să identifice geolocalizarea? Vor fi disponibile fotografii aeriene sau imagini prin satelit pentru instrumentul de cartografiere din sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Sistemul de informații acționează ca registru al declarațiilor simplificate și al declarațiilor privind diligența necesară depuse de operatori în temeiul articolului 4 alineatul (2) din EUDR.

Sistemul de informații utilizează harta Open Street (OSM) ca sursă pentru stocarea informațiilor geografice referitoare la diferite țări implicate în sistem. Cu toate acestea, nu este un instrument cuprinzător al sistemului de informații geografice (GIS) cu caracteristici avansate, cum ar fi imaginile de referință prin satelit. Sistemul oferă funcționalități de selectare, introducere, ajustare și vizualizare a coordonatelor de geolocalizare. Deși sistemul de informații oferă o platformă pentru gestionarea datelor de geolocalizare de către

utilizatori, aceștia ar putea dori să verifice exactitatea informațiilor lor de geolocalizare utilizând alte instrumente și resurse, inclusiv servicii gratuite de hărți online.

7.6. Poate fi modificată o declarație privind diligența necesară? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În conformitate cu articolul 5 din Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2024/3084 al Comisiei[14], retragerea sau modificarea unei declarații privind diligența necesară depuse este posibilă în termen de 72 de ore de la punerea la dispoziția utilizatorului de către sistemul de informații a numărului de referință al declarației privind diligența necesară. Retragerea sau modificarea nu va fi posibilă în cazul în care numărul de referință al DDS a fost deja utilizat într-o declarație vamală, în cazul în care produsul corespunzător a fost deja introdus sau pus la dispoziție pe piața UE sau exportat sau, în cazul în care operatorul a fost informat cu privire la intenția de a se efectua un control al DDS, pe perioada controlului.

7.7. Cine poate vizualiza datele de geolocalizare stocate în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Prin verificarea informațiilor transmise de operatori în temeiul prezentului regulament, autoritățile responsabile care asigură respectarea EUDR vor avea acces la datele de geolocalizare transmise de operatori. În plus, membrii lanțului de aprovizionare care au acces la DDS (sau la SD) prin intermediul numărului de referință (sau al identificatorului declarației) și al numărului de verificare vor avea acces dacă utilizatorul care a depus declarația a permis divulgarea geolocalizării.

7.8. Ce format de date este necesar pentru încărcarea geolocalizării în sistemul de informații?

Operatorii pot furniza geolocalizări în sistemul de informații fie prin introducere manuală, fie prin încărcarea acestora într-un fișier. Formatul fișierelor compatibile din sistemul de informații este GeoJSON. Sistemul de informații este compatibil în prezent cu formatul de coordonate WGS-84, cu proiecția EPSG-4326.

7.9. Sistemul de informații este pregătit? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Sistemul de informații, astfel cum este prevăzut la articolul 33 din EUDR, a fost lansat la 4 decembrie 2024. Înregistrarea (pentru utilizatorii sistemului) a început în noiembrie 2024.

Sistemul de informații va fi ajustat în timp pe măsură ce punerea în aplicare avansează. Sistemul a fost închis temporar în prima jumătate a anului 2026 pentru implementarea actualizărilor necesare impuse de modificările aduse EUDR în 2025.

[14] Se va adăuga o trimitere actualizată de îndată ce va fi disponibilă.

7.10. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ)

7.11. Sistemul de informații este întotdeauna disponibil sau vor exista intervale recurente de indisponibilitate? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Sistemul de informații este conceput pentru a asigura o disponibilitate ridicată și o accesibilitate continuă. Pentru a menține performanța optimă, sunt programate perioade scurte de întreținere pentru implementarea actualizărilor necesare. Aceste actualizări sunt anunțate în secțiunea Noutăți cu suficient timp înainte și sunt planificate pentru a evita orice impact asupra experienței utilizatorilor.

Comisia va publica măsuri de contingență pentru a atenua și a reduce efectele oricărei indisponibilități neplanificate a sistemului.

7.12. Care sunt limitările privind introducerea datelor din declarația privind diligența necesară? Cu alte cuvinte, care este conținutul maxim pe care un utilizator îl poate introduce într-o singură declarație privind diligența necesară? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

O declarație privind diligența necesară este alcătuită din diferite câmpuri de date. Elementele de date referitoare la produse sunt organizate și grupate sub produsele relevante identificate prin coduri SA. O declarație privind diligența necesară poate conține maximum 200 de rânduri de produse relevante (caseta portocalie). Pe fiecare rând al produsului relevant sunt definite următoarele limitări maxime permise, și anume 500 de rânduri pentru a înregistra denumirea (denumirile) științifică (științifice)/denumirea (denumirile) comună (comune) (caseta albastră) și 1 000 de rânduri pentru a înregistra „Locul de producție” (caseta verde), care conțin, de asemenea, toate coordonatele de geolocalizare aferente parcelelor de teren de pe care a fost obținut produsul relevant în țara de producție relevantă. „Denumirea producătorului” și „Descrierea locului de producție” sunt câmpuri opționale în care utilizatorul poate dori să introducă informații pentru referințe interne. De asemenea, este posibil ca un utilizator să declare toate coordonatele de geolocalizare dintr-o țară de producție într-un singur „loc de producție”. O singură DDS poate conține în total 10 000 de „locuri de producție”.

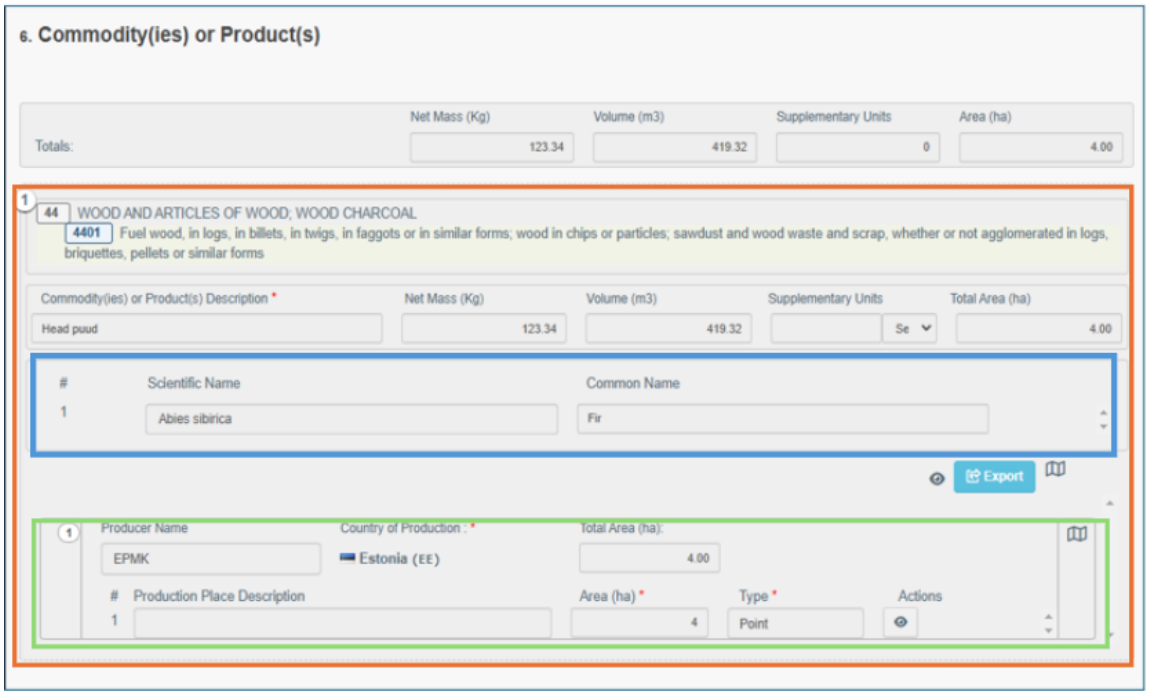

O persoană fizică sau juridică înregistrată în sistemul de informații poate păstra în orice moment maximum 50 de declarații privind diligența necesară în stadiul de „proiect”.

7.13. Este posibilă declararea unui loc de producție cu un fișier GeoJSON format din mai multe coordonate din mai multe țări?

Dacă un produs relevant este obținut în mai multe țări, utilizatorul trebuie să introducă separat coordonatele de geolocalizare pentru fiecare țară, astfel cum se prevede la punctul 3 din anexa II la EUDR.

Pentru a ilustra această cerință, se ia în considerare un produs obținut pe două parcele de teren, una în Belgia și una în Ungaria. În acest caz, utilizatorul trebuie să adauge locurile de producție separat pentru fiecare țară și să introducă un „loc de producție” cu coordonatele de geolocalizare aferente pentru parcelele de teren separat pentru Belgia și Ungaria.

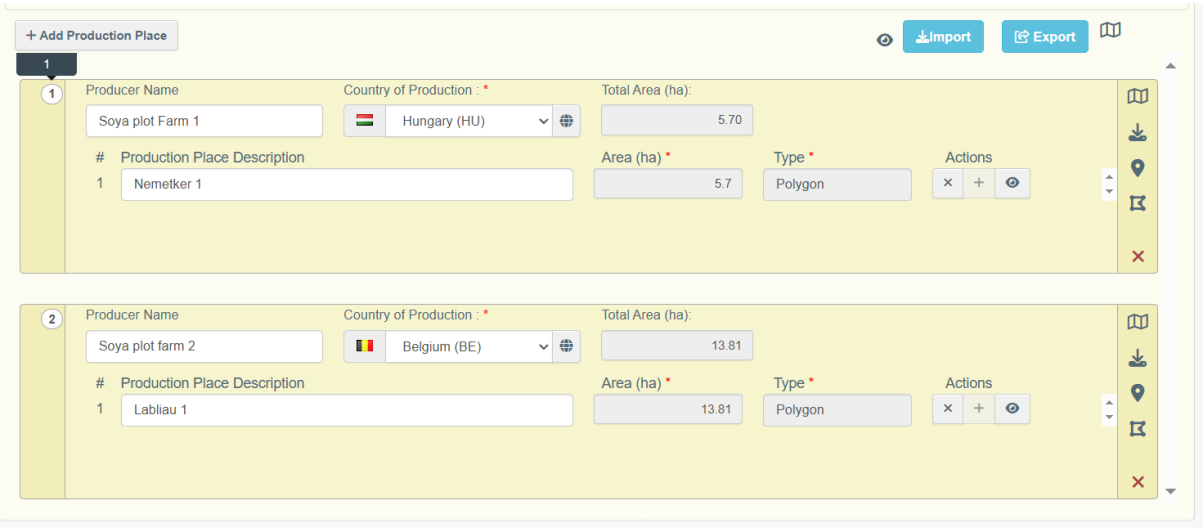

7.14. Cât timp vor fi salvate datele unei declarații privind diligența necesară în sistemul de informații? Este necesar să se exporte și să se salveze date în scopul arhivării? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Stocarea datelor cu caracter personal este limitată în timp prin Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei privind funcționarea sistemului de informații. Perioada de stocare prevăzută poate fi prelungită suplimentar la cererea individuală a utilizatorilor sistemului de informații sau a autorităților relevante, dacă acest lucru este necesar pentru a se conforma responsabilităților și obligațiilor care le revin în temeiul EUDR. În acest sens, datele care nu constituie date cu caracter personal, astfel cum sunt definite, sunt, de asemenea, stocate și accesibile în sistemul de informații pentru aceeași perioadă de timp.

Utilizatorii sistemului de informații au opțiunea de a exporta conținutul unei declarații privind diligența necesară într-un fișier PDF, precum și de a extrage coordonatele de geolocalizare într-un fișier separat în scopurile lor interne de păstrare a evidențelor.

7.15. Cum pot fi partajate coordonatele de geolocalizare de-a lungul lanțului de aprovizionare dacă furnizorii anteriori nu au aprobat partajarea informațiilor de geolocalizare prin intermediul numărului de referință din sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

EUDR nu implică o obligație legală de a face schimb de informații de geolocalizare de-a lungul lanțului de aprovizionare.

Schimbul de date între părțile interesate nu se limitează la sistemul de informații. Informațiile cuprinse în DDS pot fi partajate prin alte mijloace în afara sistemului. Părțile au libertatea de a organiza schimbul de date într-un mod care să corespundă nevoilor lor, în conformitate cu legislația UE și națională aplicabilă.

7.16. Ce se întâmplă dacă dimensiunea declarației privind diligența necesară depășește dimensiunea maximă a fișierului de 25 MB?

Limitarea fișierului la 25 MB permite peste 1 milion de puncte de geolocalizare sau puncte de poligon în total.

În cazul în care dimensiunea totală a fișierului depășește limita de 25 MB, există mai multe modalități de a reduce dimensiunea fișierelor. Se recomandă să se furnizeze puncte în locul poligoanelor pentru suprafețele mai mici de 4 hectare și pentru produsele din lanțul de aprovizionare al bovinelor. În plus, utilizatorii pot alege o rezoluție care să reducă detaliile aproximării, dar care să rămână în același timp o reprezentare legitimă și completă, de exemplu furnizând un punct numai la începutul și la sfârșitul unei linii drepte care reprezintă o latură a suprafeței în cauză sau oferind puncte de intersecție semnificative în loc de puncte la fiecare 0,5 metri pentru a aproxima o linie.

În practică, atunci când se descrie o formă de dreptunghi, o geolocalizare poate fi descrisă, de exemplu, cu șapte puncte de intersecție în loc de 168 de puncte de intersecție:

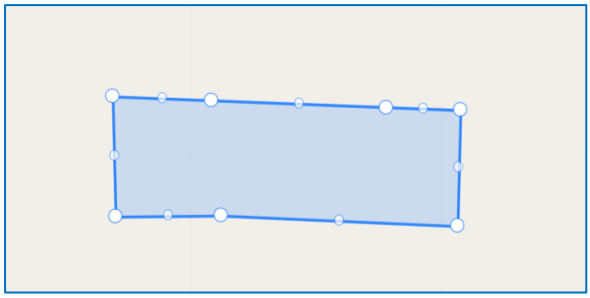

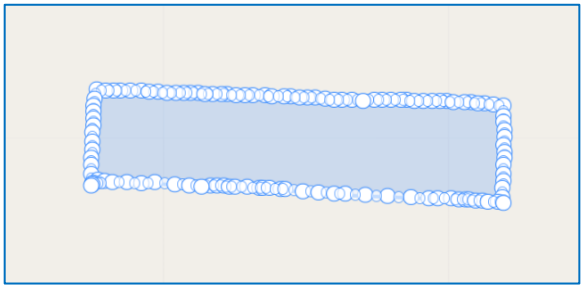

Există soluții comerciale sau gratuite pentru simplificarea compresiei fișierelor care conțin poligoane. În plus, utilizatorii ar trebui să aibă în vedere localizarea exactă a originii produselor lor și limitarea declarațiilor la minimum. În descrierea fișierului GeoJSON sunt disponibile informații suplimentare, precum și soluții pentru principalele dificultăți de ordin tehnic[15].

7.17. Ce se întâmplă în cazul în care fișierul de geolocalizare conține un număr de cifre diferit de cel prevăzut de regulament? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În conformitate cu articolul 2 punctul 28, coordonatele de geolocalizare se furnizează utilizând cel puțin șase zecimale, atât pentru coordonatele de latitudine, cât și pentru cele de longitudine. Atunci când utilizatorul încarcă fișiere de geolocalizare în sistemul de informații, sistemul validează automat numărul de cifre. Pentru a asigura o încărcare fără probleme a datelor, sistemul oferă flexibilitate prin ajustarea automată la șase cifre și, dacă numărul cifrelor furnizate este mai mic de șase, atunci cifrele rămase se completează cu zerouri.

7.18. Atunci când se importă sau se exportă produse, trebuie declarată masa netă, chiar dacă produsul este de obicei comercializat în alte unități? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În conformitate cu punctul 2 din anexa II și cu punctul 2 din anexa III la EUDR, pentru produsele care intră pe piața Uniunii sub regimul vamal de „punere în liberă circulație” sau care ies de pe piața Uniunii sub regimul vamal de „export”, cantitatea trebuie exprimată în kilograme de masă netă și, după caz, în unitatea suplimentară prevăzută în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87. Unitățile suplimentare sunt, de asemenea, obligatorii atunci când se definesc în mod consecvent pentru toate subrubricile posibile încadrate la codul din Sistemul armonizat menționat în declarația privind diligența necesară. Aceste valori fac parte, de asemenea, din declarația vamală.

7.19. Poate o DDS sau o SD să conțină un text care să nu fie în limba engleză (de exemplu, în limba statului membru)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Pentru a depăși barierele lingvistice, pe lângă limba engleză, sistemul de informații este disponibil în toate limbile oficiale ale UE.

Multe câmpuri și opțiuni sunt furnizate în liste derulante traduse, permițându-le utilizatorilor să selecteze informații în limba preferată. O mare parte din informațiile solicitate pot fi

[15] https://green-business.ec.europa.eu/deforestation-regulation-implementation/information-system-deforestation-regulation_en#the-eudr-information-system.

introduse utilizând valori numerice sau codificate, reducând la minimum necesitatea traducerii.

Pentru a asigura buna funcționare a procedurilor și comunicarea eficientă cu autoritățile relevante, se recomandă ca utilizatorii să utilizeze limba oficială a statului membru care va gestiona DDS sau SD în cauză. Acest lucru va facilita înțelegerea și prelucrarea clară a informațiilor furnizate.

7.20. Este necesară crearea unei DDS sau a unei SD separate pentru fiecare piață către care este exportat produsul? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Atunci când se depune o DDS sau o SD pentru „export”, nu este necesar să se introducă țara de destinație. Prin urmare, nu este necesar să se depună o declarație privind diligența necesară separată în cazul mai multor țări de destinație.

7.21. Este necesar să se includă numărul de referință sau identificatorul declarației în temeiul EUDR în documentele de expediere, cum ar fi nota de livrare sau factura, și să se trimită documentele respective împreună cu transporturile? Este acest lucru obligatoriu pentru vămuire în cazul importurilor/exporturilor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În conformitate cu articolul 26 alineatul (4) din EUDR, numărul de referință al DDS sau identificatorul declarației SD asociat produsului care intră pe piața Uniunii sau iese de pe aceasta trebuie să fie pus la dispoziția autorităților vamale, cu excepția cazului exportului de către un operator din aval. Pentru a respecta această cerință, importatorii sau exportatorii produsului trebuie să includă numerele de referință ale DDS sau identificatorii declarațiilor asociați în declarația vamală.

În ceea ce privește alte documente de expediere, inclusiv pentru transportul în interiorul UE, nu există nicio dispoziție specifică în EUDR care să impună includerea numerelor de referință ale DDS sau a identificatorilor declarațiilor.

7.22. „Masa netă” dintr-o DDS sau SD se referă la masa întregului produs sau numai la porțiunea din produsul de bază relevant din cadrul produsului sau la întregul transport (și anume produsul plus paletul/ambalajul)? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În sensul DDS sau SD, masa netă se referă la greutatea întregului produs, excluzând materialele de ambalare (a se vedea întrebarea 2.5 privind ambalajele). Cu alte cuvinte, este vorba despre greutatea produsului, fără a lua în considerare greutatea recipientului, a ambalajului sau a altor materiale de ambalare utilizate în timpul transportului sau al depozitării.

7.23. Informațiile suplimentare, cum ar fi documentele juridice, pot fi partajate prin intermediul sistemului de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Sistemul de informații EUDR nu include funcții de partajare a documentației în cadrul lanțului de aprovizionare în plus față de elementele de date prevăzute în anexa II la EUDR.

Deși utilizatorii pot transmite informații suplimentare în atenția autorităților competente, aceste informații nu sunt vizibile pentru alți membri ai lanțului de aprovizionare care nu sunt

IMM-uri și care pot avea acces la această DDS sau SD. Aceasta înseamnă că orice informație suplimentară furnizată de utilizatori va fi accesibilă numai autorităților competente și nu va fi comunicată altor părți.

7.24. Care este nivelul codurilor SA care trebuie declarate în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Atunci când redactează o DDS sau o SD, utilizatorul trebuie să introducă respectivele coduri SA ale produselor care fac obiectul declarației. Este obligatoriu să se declare codurile SA cel puțin la nivelul numărului de cifre prevăzut în anexa I la EUDR. În plus față de nivelul obligatoriu al cifrelor, utilizatorii pot declara, de asemenea, codurile SA mai detaliat până la șase cifre. De exemplu, poate fi selectat codul SA 1201 pentru „*boabe de soia, chiar sfărâmate*”. Cu toate acestea, este posibil să se indice, de asemenea, subrubricile până la șase cifre:

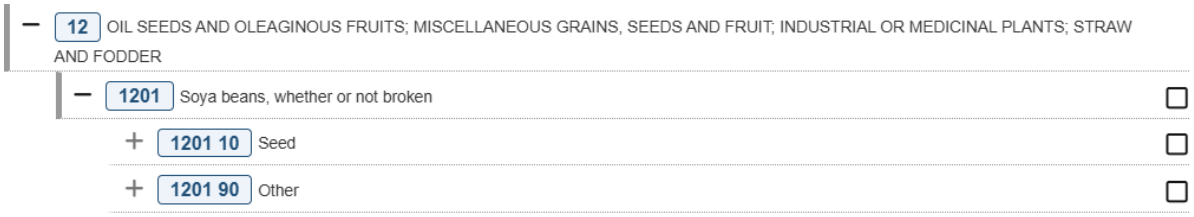

În mod similar, atunci când anexa I la EUDR conține un cod SA de șase cifre, utilizatorul nu poate selecta rubrica SA de patru cifre sau mai puțin.

7.25. Este posibilă verificarea validității numerelor de referință și de verificare ale declarației privind diligența necesară în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Da, este posibil să se verifice validitatea numărului de referință al DDS sau a identificatorului declarației SD, precum și a numerelor de verificare aferente în cadrul sistemului de informații ca o funcție specifică. În cadrul acestei funcții, care este disponibilă și prin utilizarea fișierelor CSV, utilizatorul poate introduce numerele de referință, identificatorii declarațiilor și numerele de verificare aferente. Odată introduse valorile, sistemul verifică validitatea numerelor de referință ale DDS, a identificatorilor declarațiilor SD și a numerelor de verificare aferente și oferă feedback cu privire la validitatea acestora.

7.26. De ce este permis doar formatul GeoJSON pentru încărcarea datelor de geolocalizare într-un fișier?

GeoJSON este un standard general și singurul sistem care nu face obiectul unui drept de proprietate și care permite prezentarea proprietăților suplimentare necesare, cu aplicarea unui sistem de coordonate foarte specific. Utilizarea mai multor formate în sistemul de informații ar crește riscul de informații eronate sau inexacte. Utilizarea exclusivă a GeoJSON a fost anunțată în aprilie 2024, permițând tuturor părților interesate să își pregătească sistemele în consecință.

7.27. Ce listă de denumiri științifice utilizează sistemul de informații? Este suficient să se indice doar un gen sau trebuie menționată o anumită specie? Denumirea științifică este obligatorie pentru toate produsele de bază din lemn, cum ar fi produsele din celuloză sau din hârtie? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Anexa II la EUDR prevede introducerea unor denumiri științifice numai pentru produsele din lanțul de aprovizionare cu lemn. În mod voluntar, denumirile științifice pot fi introduse și pentru alte produse de bază și pentru alte produse. Sistemul sprijină introducerea denumirilor științifice prin utilizarea bazei de date a EPPO (baza de date globală a EPPO).

Regulamentul include o mențiune a „*denumirii comune a speciei și a denumirii științifice complete a acesteia*" la articolul 9 alineatul (1) litera (a) și a „*denumirii științifice complete*" la punctul 2 din anexa II. Denumirea științifică este obligatorie pentru toate produsele relevante enumerate în anexa I la EUDR la rubrica privind produsul de bază „lemn".

7.28. (ÎNTREBARE ELIMINATĂ)

7.29. Care sunt cerințele privind contul de operator economic pentru o persoană care îndeplinește mai multe roluri, cum ar fi cel de operator, operator din aval care nu este IMM, comerciant care nu este IMM, și care acționează în calitate de reprezentant autorizat? Se poate utiliza un cont de operator economic unic pentru toate rolurile sau fiecare rol trebuie să aibă un cont de operator economic specific în cadrul sistemului de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În cadrul sistemului de informații, un cont de operator economic unic poate fi utilizat de o persoană fizică sau juridică (de exemplu, o întreprindere), existând posibilitatea adăugării mai multor roluri în contul de operator economic respectiv. Acest lucru îi permite deținătorului contului de operator economic să îndeplinească diferite funcții, inclusiv să transmită date în calitate de operator, să se înregistreze ca operator din aval care nu este IMM sau drept comerciant care nu este IMM sau ca reprezentant autorizat, după caz.

7.30. Cum ar trebui să se procedeze atunci când apar probleme legate de tehnologia informației în ceea ce privește sistemul de informații?

Vă rugăm să consultați site-ul web al sistemului de informații EUDR: https://green-business.ec.europa.eu/deforestation-regulation-implementation/deforestation-due-diligence-registry en, care pune la dispoziție documentația relevantă pentru utilizarea eficientă a sistemului, inclusiv ghidul utilizatorului, materiale video de formare și un punct de contact pentru asistență tehnică.

°°°°

8. Termene

8.1. Când intră în vigoare și când se aplică regulamentul? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Regulamentul a fost publicat în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* la 9 iunie 2023. Acesta a intrat în vigoare la 29 iunie 2023. În conformitate cu articolul 38 alineatul (2) din EUDR, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (UE) 2025/2650, dispozițiile de fond ale regulamentului se aplică de la 30 decembrie 2026 (cu o perioadă de tranziție de 42 de luni). Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 38 alineatul (3) din EUDR, pentru microîntreprinderi și întreprinderile mici, dispozițiile respective se aplică de la 30 iunie 2027 (cu o perioadă de tranziție de 48 de luni). Se aplică norme speciale produselor care sunt, de asemenea, enumerate în anexa la EUTR – a se vedea articolul 37 și articolul 38 alineatul (3) din EUDR.

8.2. Ce se întâmplă în perioada cuprinsă între aceste date? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Produsele introduse pe piața Uniunii în intervalul dintre intrarea în vigoare a regulamentului și data (datele) de aplicare a (ale) acestuia trebuie să respecte cerințele regulamentului?

Pentru operatorii și comercianții care sunt întreprinderi mari și mijlocii, regulamentul se aplică după o perioadă de 42 de luni de la intrarea în vigoare a acestuia (începând cu 30 decembrie 2026). Aceasta înseamnă că operatorii și comercianții nu trebuie să respecte cerințele pentru produsele introduse pe piața Uniunii înainte de această dată. Pentru întreprinderile mici și microîntreprinderi, această perioadă este mai mare (48 de luni de la intrarea în vigoare a regulamentului, acesta aplicându-se începând cu 30 iunie 2027).

8.3. Cum se poate dovedi că produsul a fost obținut înainte de intrarea în vigoare a regulamentului? Care sunt normele pentru producția de produse provenite de la bovine?

Cine are sarcina de a dovedi că produsul de bază relevant sau produsul relevant pe care un operator dorește să îl introducă pe piața UE sau să îl exporte a fost obținut înainte de intrarea în vigoare a regulamentului și că acesta nu se aplică?

Regulamentul se aplică astfel cum se prevede la articolul 1 alineatul (1), cu excepția cazului în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 1 alineatul (2), și anume cu excepția cazului în care produsul de bază conținut de produs sau care a fost utilizat pentru fabricarea produsului a fost obținut înainte de 29 iunie 2023, astfel cum se prevede la articolul 2 punctul 14. Pentru bovine, data relevantă de producție este data la care se nasc bovinele, ceea ce înseamnă că regulamentul nu se aplică bovinelor și produselor provenite de la bovine dacă bovinele s-au născut înainte de intrarea în vigoare.

Operatorului îi revine sarcina probei pentru această excepție și acesta trebuie să fie în măsură să furnizeze informații relevante ca dovadă rezonabilă a îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din EUDR. Deși, în acest caz, operatorul nu este obligat să depună o declarație privind diligența necesară, operatorul ar trebui să păstreze documentele necesare care dovedesc inaplicabilitatea regulamentului și a obligațiilor sale.

°°°°

9. Alte întrebări

9.1. Care sunt obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților atunci când introduc sau pun la dispoziție pe piața UE sau exportă un produs relevant fabricat dintr-un produs relevant sau dintr-un produs de bază relevant care a fost introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție [și anume perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a regulamentului (29 iunie 2023) și data aplicării sale (30 decembrie 2026)]? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Această situație poate fi explicată cel mai bine prin câteva scenarii concrete:

1. Un produs de bază relevant (de exemplu, cauciucul natural – codul NC 4001) este introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție și, prin urmare, nu este în mod necesar geolocalizat, fiind ulterior utilizat pentru a produce un produs derivat relevant (de exemplu, anvelope noi – codul NC 4011), care este apoi introdus pe piața UE (sau exportat) începând cu 30 decembrie 2026.

   În cazul în care un produs de bază este introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție, și anume înainte de data aplicării regulamentului, la introducerea pe piața UE a unui produs derivat începând cu 30 decembrie 2026, obligațiile operatorului din aval și ale operatorilor din aval și comercianților ulteriori se vor limita la colectarea unor dovezi suficient de concludente și verificabile în mod adecvat pentru a dovedi că produsul de bază relevant (cauciucul) utilizat pentru a produce un astfel de produs relevant (anvelopele) a fost introdus pe piața UE înainte de data aplicării regulamentului. Acest lucru nu aduce atingere articolului 37 alineatul (2) din EUDR în ceea ce privește lemnul și produsele din lemn. În cazul în care produsul de bază (cauciucul natural) este introdus pe piața UE sau exportat după perioada de tranziție, și anume începând cu 30 decembrie 2026, operatorul din aval și operatorii din aval și comercianții ulteriori vor face obiectul obligațiilor standard prevăzute în regulament. De asemenea, pentru părțile de produse relevante care au fost fabricate din produse de bază introduse pe piața UE începând cu 30 decembrie 2026, operatorii din aval și comercianții vor face obiectul obligațiilor standard prevăzute în regulament.

2. Un produs relevant (de exemplu, untul de cacao – codul NC 1804) este introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție și, prin urmare, nu este în mod necesar geolocalizat, însă este ulterior utilizat pentru a produce un alt produs derivat relevant (de exemplu, ciocolata – cod NC 1806), care este introdus pe piața UE (sau exportat) de un operator din aval începând cu 30 decembrie 2026.

   În acest caz, obligațiile operatorului din aval și ale operatorilor din aval și comercianților ulteriori care introduc sau pun la dispoziție pe piața UE sau exportă un produs derivat (ciocolata) se vor limita la colectarea de dovezi suficient de concludente și verificabile în mod adecvat pentru a dovedi că produsul derivat relevant (untul de cacao) a fost introdus

pe piața UE înainte de data aplicării regulamentului. Pentru părțile de produs finit relevant care au fost fabricate din alte produse relevante introduse pe piața UE începând cu 30 decembrie 2026, operatorul din aval și operatorii din aval sau comercianții ulteriori vor face obiectul obligațiilor standard prevăzute în regulament. Acest lucru nu aduce atingere articolului 37 alineatul (2) în ceea ce privește lemnul și produsele din lemn.

3. Un operator introduce pe piața UE un produs sau un produs de bază relevant în cursul perioadei de tranziție, care este ulterior „pus la dispoziție" pe piață de către unul sau mai mulți comercianți începând cu 30 decembrie 2026.

   În acest scenariu, obligațiile comerciantului și ale operatorilor din aval și comercianților ulteriori se vor limita la colectarea unor dovezi concludente și verificabile în mod adecvat pentru a dovedi că un astfel de produs de bază relevant sau un astfel de produs relevant a fost introdus pe piața UE înainte de data aplicării regulamentului. Acest lucru nu aduce atingere articolului 37 alineatul (2) din EUDR în ceea ce privește lemnul și produsele din lemn.

În special pentru persoanele fizice și microoperatorii și micii operatori (din amonte), care fac obiectul datei de aplicare amânate prevăzute la articolul 38 alineatul (3) din EUDR, amânarea aplicării regulamentului pentru operatorii respectivi, indiferent dacă sunt persoane fizice sau microîntreprinderi sau întreprinderi mici, limitează obligațiile operatorilor din aval și ale comercianților din lanțurile de aprovizionare respective:

Exemplu: Un operator din aval (întreprinderea B) introduce pe piața UE un produs fabricat dintr-un produs de bază relevant care a fost introdus pe piața UE de către un operator care este o persoană fizică sau o întreprindere mică sau o microîntreprindere (persoana/întreprinderea A) înainte de 30 iunie 2027. În acest caz, obligațiile întreprinderii B s-ar limita la colectarea de dovezi suficient de concludente și verificabile în mod adecvat pentru a demonstra că produsul de bază relevant sau produsul relevant utilizat pentru fabricarea produsului relevant a fost introdus pe piața UE înainte de data de aplicare amânată aplicabilă persoanei/întreprinderii A (și anume 30 iunie 2027).

9.2. Ce dovezi sunt necesare pentru a arăta că produsul a fost introdus pe piața UE înainte de data aplicării (și anume ce documente sunt acceptate ca dovadă a „introducerii pe piață")? Aceste produse trebuie declarate în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În cazul produselor importate, declarația vamală a produselor de bază relevante sau a produselor relevante în cauză va fi acceptată ca dovadă a faptului că acestea au fost introduse pe piața UE înainte de data aplicării. Pentru mărfurile produse în UE, alte documente ar trebui să fie acceptate ca dovezi, de exemplu documentația referitoare la data producției, dacă data producției se aliniază la momentul introducerii pe piață, cum ar fi autorizațiile de tăiere, crotalia și pașaportul bovinelor, facturile sau alte documente referitoare la data producției sau a vânzării produsului de bază. Data introducerii pe piața UE poate fi dovedită, de exemplu, prin contracte între părți, documente de comandă a produsului, documente de însoțire a transportului cu privire la livrarea către client, inclusiv CMR (Convenția referitoare la

contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele), conosament, note de livrare, scrisoare de transport aerian și orice alte documente care dovedesc că mărfurile sunt transferate între două părți și care pot fi legate direct de produsul relevant în cauză. Pentru detalii privind momentul introducerii pe piața UE, vă rugăm să consultați întrebarea frecventă 5.20.

Pentru produsele care fac obiectul perioadei de tranziție, nu este necesară depunerea declarației privind diligența necesară în sistemul de informații. În cazul exportului sau al reimportului unui produs care a fost introdus inițial pe piața UE în cursul perioadei de tranziție (el însuși sau sub forma unui produs relevant din amonte), în declarația vamală depusă pentru export sau reimport se poate utiliza un „număr de referință convențional al DDS", adică un număr de referință universal care poate fi introdus în declarația vamală în cazul produselor fac obiectul perioadei de tranziție. Formatul numărului de referință convențional al DDS este 99EU9999999999. Informații suplimentare cu privire la aceasta pot fi consultate aici. Trebuie menționat că nu este necesar să se furnizeze un număr convențional în cazul exportului de către un operator din aval; în schimb, în această situație, va fi disponibil un cod de certificat TARIC specific (a se vedea întrebarea frecventă 5.6.1).

9.3. Produsele introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție pot fi amestecate cu produse care sunt conforme cu regulamentul și care sunt introduse pe piața UE după perioada de tranziție, dacă se poate dovedi că fiecare lot fie a fost introdus pe piața UE în cursul perioadei de tranziție, fie este conform cu regulamentul?

Sub rezerva îndeplinirii tuturor condițiilor detaliate la articolul 3 literele (a)-(c) din EUDR, produsele care urmează să fie introduse pe piața UE de la data aplicării și produsele introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție (astfel exceptate), însoțite de dovezi că au fost introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție, pot fi amestecate înainte de a fi introduse pe piața UE.

9.4. Cum va funcționa în practică amestecarea stocurile de produse de bază din perioada de tranziție cu produse de bază care urmează să fie introduse pe piața UE după 30 decembrie 2026, în special în sistemul de informații? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Declarația privind diligența necesară trebuie încărcată în sistemul de informații numai pentru produsele relevante care fac obiectul obligațiilor privind diligența necesară în temeiul regulamentului. În cazul în care operatorii și comercianții amestecă produse de bază introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție cu stocuri mai noi (de după perioada de tranziție), numai informațiile relevante pentru produsele de bază nou introduse pe piața UE ar trebui să facă parte din declarația privind diligența necesară, deoarece acest stoc face obiectul diligenței necesare.

Pentru „stocurile din perioada de tranziție", a se vedea întrebarea frecventă 9.3 de mai sus.

9.5. Când începe și când se încheie în practică perioada de tranziție?

Perioada de tranziție a început la data intrării în vigoare a EUDR (29 iunie 2023) și se încheie în ziua anterioară datei aplicării sale.

9.6. Cum ar trebui autoritățile competente să efectueze controale asupra produselor care au fost introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție pentru a asigura conformitatea cu regulamentul?

Autoritățile competente pot efectua controale asupra produselor relevante pentru a stabili dacă produsele au fost introduse pe piața UE în cursul perioadei de tranziție. În acest caz, operatorului îi revine sarcina de a dovedi că produsul este exceptat de la aplicarea regulamentului, în conformitate cu întrebarea frecventă 8.3.

9.7. Va emite Comisia orientări?

Comisia a publicat documentul de orientare sub forma unei comunicări a Comisiei pentru a detalia anumite aspecte ale regulamentului, de exemplu cu privire la definiția „utilizării agricole”, care va aborda aspecte legate de agrosilvicultură și terenuri agricole, certificare, legalitate și alte aspecte care prezintă interes pentru multe părți interesate de pe teren.

De asemenea, Comisia colectează contribuții și promovează dialogul între părțile interesate prin intermediul Platformei multipartite privind protejarea și refacerea pădurilor la nivel mondial, cu scopul de a oferi orientări informale cu privire la o serie de aspecte. Prezentul document răspunde deja la cele mai frecvente întrebări primite de Comisie de la părțile interesate relevante și va fi actualizat în timp. Dacă este necesar, vor fi mobilizate instrumente suplimentare de facilitare.

Nu sunt necesare orientări suplimentare pentru respectarea normelor. Comisia își propune să detalieze anumite aspecte pentru a explica modul în care regulamentul va funcționa în practică, să facă schimb de exemple de bune practici etc.

9.8. Va emite Comisia orientări specifice produselor de bază? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Comisia prezintă exemple de bune practici și scenarii practice, inclusiv în documentul de orientare, care acoperă într-o anumită măsură aspecte specifice produselor de bază.

În plus, pe pagina sa web, Comisia a publicat un document care oferă o imagine de ansamblu asupra modului în care obligațiile se aplică lanțurilor de aprovizionare pentru cele șapte sectoare de produse de bază care intră în domeniul de aplicare, în funcție de tipul de întreprindere (operator/operator din aval/comerciant), de dimensiunea și poziția în lanțul de aprovizionare din UE, ilustrate prin scenarii diferite privind lanțul de aprovizionare: Infografice privind lanțul de aprovizionare în temeiul EUDR[16][17]

9.9. Care sunt obligațiile de raportare ale operatorilor?

Operatorii care nu sunt IMM-uri vor trebui să prezinte anual rapoarte publice cu privire la sistemul lor due diligence. Este suficient ca operatorii care intră în domeniul de aplicare al Directivei privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea (CSRD) și care respectă standardele europene de raportare privind durabilitatea (ESRS) în

[17] Infografice privind lanțul de aprovizionare în temeiul EUDR (a treia ediție) – Mediu.

timp util să își publice raportul în conformitate cu cerințele din CSRD? Sau vor exista cerințe suplimentare de raportare?

În ceea ce privește obligațiile de raportare, regulamentul prevede că operatorii care intră, de asemenea, în domeniul de aplicare al altor instrumente legislative ale UE care stabilesc cerințe privind diligența necesară în cadrul lanțului valoric își pot îndeplini obligațiile de raportare în temeiul regulamentului prin includerea informațiilor care se impun atunci când raportează în contextul altor instrumente legislative ale UE [articolul 12 alineatul (3) din EUDR].

9.10. Ce este Observatorul UE privind defrișările și degradarea pădurilor? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Observatorul UE se bazează pe instrumentele de monitorizare deja existente, inclusiv pe produsele Copernicus și pe alte surse publice sau private disponibile, pentru a sprijini punerea în aplicare a regulamentului prin furnizarea de dovezi științifice, inclusiv hărți ale acoperirii terenurilor la data-limită, cu privire la defrișările și degradarea pădurilor la nivel mondial și comerțul asociat acestora. Utilizarea acestor hărți nu asigură în mod automat respectarea condițiilor prevăzute de regulament, ci reprezintă un instrument care ajută întreprinderile să asigure respectarea regulamentului, de exemplu pentru a evalua riscul ca o parcelă de teren să fi fost defrișată după 2020. Întreprinderile au în continuare obligația de a exercita diligența necesară.

Observatorul UE privind defrișările și degradarea pădurilor acoperă toate pădurile la nivel mondial, inclusiv pădurile europene, și este dezvoltat astfel încât să se asigure coerența cu alte evoluții de politică la nivelul UE în curs, cum ar fi Legea privind restaurarea naturii și modernizarea și consolidarea Sistemului de informare privind pădurile din Europa (FISE).

Scopul principal al hărților diseminate de Observatorul UE este de a contribui la evaluarea riscurilor de către operatori și la activitatea autorităților competente. Ca atare, hărțile, inclusiv harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 (a se vedea întrebarea frecventă 9.10.1), au următoarele caracteristici:

- **Ele nu sunt obligatorii.** Nu există nicio obligație a operatorilor (sau a autorităților competente) de a utiliza hărțile Observatorului UE pentru a-și fundamenta evaluarea riscurilor.

- **Ele nu sunt exclusive.** Operatorii (precum și autoritățile competente) pot utiliza alte hărți care pot fi mai amănunțite sau mai detaliate decât cele puse la dispoziție de Observator. Regulamentul nu este prescriptiv în ceea ce privește modalitățile de fundamentare a evaluării riscurilor. Observatorul este unul dintre numeroasele instrumente care sunt disponibile și pe care Comisia le oferă gratuit.

- **Ele nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic.** Hărțile puse la dispoziție de Observatorul UE pot fi utilizate pentru evaluarea riscurilor. Cu toate acestea, faptul că geolocalizarea furnizată se încadrează într-o zonă considerată pădure nu conduce în mod automat la o concluzie de neconformitate. Pe de altă parte, nu se poate presupune că un produs va fi conform sau că nu va fi verificat dacă geolocalizarea sa se află în afara unei zone considerate pădure pe o hartă. Motivele pentru aceasta ar putea fi alți factori de risc care nu sunt acoperiți de hartă, de precizia și granularitatea spațială a hărții sau posibila

neconformitate a produsului cu legislația relevantă a țării de producție. Controalele aleatorii vor avea în vedere, de asemenea, parcelele de teren care nu corespund pădurilor pe hartă.

9.10.1. Harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 poate fi utilizată ca sursă fiabilă de informații pentru conformitatea cu Regulamentul UE privind defrișările (EUDR) sau sunt necesare etape și surse de date suplimentare pentru a demonstra conformitatea?

Comisia a elaborat o hartă a suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 (GFC 2020), aceasta fiind unul dintre instrumentele de sprijin furnizate de Comisia Europeană pentru punerea în aplicare a EUDR. Găzduită de Observatorul UE privind defrișările și degradarea pădurilor, GFC 2020 indică prezența/absența suprafețelor împădurite la nivel mondial la o rezoluție spațială de 10 m până la 31 decembrie 2020. Definiția pădurii din harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 urmează definiția pădurii din EUDR, astfel cum este prevăzută la articolul 2 punctul 4 din EUDR. Trebuie menționat că toate plantațiile de produse de bază relevante, altele decât lemnul, și anume de cacao, cafea, palmier pentru ulei, cauciuc și soia, sunt excluse din definiția pădurii. Această hartă este prima hartă a suprafețelor împădurite la nivel mondial disponibilă în permanență la o rezoluție atât de fină (10 m).

Datele privind suprafețele împădurite pentru data-limită reprezentată de anul 2020 reprezintă o sursă esențială de informații pentru operatori. Harta GFC 2020 este una dintre numeroasele surse posibile (a se vedea întrebarea frecventă 9.10). Deși nu este obligatorie din punct de vedere juridic, GFC 2020 ar putea ajuta operatorii să își respecte obligațiile de evaluare a riscului de defrișare în temeiul EUDR.

Harta GFC 2020 poate ajuta, de asemenea, autoritățile competente să parcurgă primele etape ale sarcinilor lor de asigurare a respectării legii. Articolul 18 din EUDR privind controalele asupra operatorilor (care urmează să fie efectuate de autoritățile competente) menționează „date[le] de observare a Pământului, cum ar fi cele din cadrul programului [...] Copernicus”, ca date potențiale care să fie utilizate pentru astfel de controale (printre alte surse de verificare). Nu se menționează utilizarea niciunei hărți specifice, iar autoritățile competente ar putea dori să utilizeze hărți la nivel mondial, regional sau național sau orice altă sursă pe care o consideră adecvată. GFC 2020 nu este concepută ca sursă definitivă de informații pentru asigurarea conformității.

9.10.2. Ce nivel de precizie se poate aștepta de la hărțile spațiale la nivel mondial și național și pot fi ele utilizate ca referință pentru procesele de diligență necesară și de verificare? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Erorile sunt inerente oricărui set de date spațiale. Preciziile globale ale produselor spațiale la nivel mondial sunt, în general, de aproximativ 85 % (în funcție de numărul de clase și de complexitatea lor spațială). Hărțile naționale pot atinge o precizie globală de 90 %. Niciuna dintre aceste hărți la nivel mondial sau național nu poate fi considerată „o hartă de referință” nici pentru procesul de diligență necesară și nici pentru procesul de verificare din cauza

preciziei lor necunoscute la scară locală. La întrebarea frecventă 9.10.4 se explică suplimentar combinația de surse complementare de date.

Părțile externe interesate de harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 din cadrul Observatorului UE sunt invitate să aibă în vedere versiunea revizuită a hărții (versiunea 3 din decembrie 2025), cu o precizie globală sporită, care se situează peste 92 %.

9.10.3. Este un produs neconform în mod automat dacă este obținut pe o suprafață desemnată drept pădure pe harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020?

Aprovizionarea cu un produs de bază care provine de pe terenuri marcate ca păduri pe harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020 nu indică în mod automat neconformitatea. Totuși, acest lucru poate indica un risc de defrișare. În astfel de cazuri, se sugerează efectuarea unor investigații suplimentare și întreprinderea unor acțiuni suplimentare apelând la alte surse de informații.

9.10.4. Poate utiliza o parte interesată hărțile forestiere naționale împreună cu harta suprafețelor împădurite la nivel mondial pentru anul 2020?

În cadrul EUDR, hărțile forestiere pentru anul 2020 pot reprezenta o sursă esențială de informații pentru evaluarea riscului ca un produs de bază relevant sau un produs derivat să fi fost obținut în zone care au făcut obiectul defrișărilor după 2020, în special în absența unor surse alternative de informații mai precise (a se vedea întrebarea frecventă 9.10.2).

Deși părțile interesate nu au obligația de a utiliza hărți tematice, analiza realizată arată că, prin combinarea diferitelor surse complementare de date, de exemplu diferite hărți forestiere, se pot obține informații utile pentru o evaluare a riscurilor de defrișare după 2020.

9.10.5. În ce constă harta tipurilor de păduri la nivel mondial pentru anul 2020? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Comisia a elaborat o hartă a tipurilor de păduri la nivel mondial pentru anul 2020 (GFT 2020), aceasta fiind unul dintre instrumentele de sprijin furnizate de Comisia Europeană pentru punerea în aplicare a EUDR. Găzduită de Observatorul UE privind defrișările și degradarea pădurilor, GFT 2020 indică prezența pădurilor primare, a pădurilor care se regenerează în mod natural și a pădurilor plantate (inclusiv a plantațiilor forestiere) la o rezoluție spațială de 10 m până la 31 decembrie 2020. Tipurile de păduri respectă definiția de la articolul 2 punctele 8-11 din EUDR.

Datele privind tipurile de păduri pentru data-limită reprezentată de anul 2020 reprezintă o sursă esențială de informații pentru operatori. Harta GFT 2020 este una dintre numeroasele surse posibile (a se vedea întrebarea frecventă 9.10). Deși nu este obligatorie din punct de vedere juridic, GFT 2020 poate ajuta operatorii să își respecte obligațiile de evaluare a riscului de degradare a pădurilor în temeiul EUDR.

Pentru data-limită, definiția degradării pădurilor, astfel cum este prevăzută în EUDR, impune doar distincția dintre trei tipuri de păduri. Harta GFT 2020 poate ajuta, de asemenea, autoritățile competente ale statelor membre ale UE să parcurgă primele etape ale sarcinilor lor de asigurare a respectării legii. Articolul 18 din EUDR privind controalele asupra operatorilor (care urmează să fie efectuate de autoritățile competente ale statelor membre ale UE) menționează „date[le] de observare a Pământului, cum ar fi cele din cadrul programului [...] Copernicus", ca date potențiale care să fie utilizate pentru astfel de controale (printre alte surse de verificare). Nu se menționează utilizarea niciunei hărți specifice, iar autoritățile competente ar putea dori să utilizeze hărți la nivel mondial, regional sau național sau orice altă sursă pe care o consideră adecvată. GFT 2020 nu este concepută ca sursă definitivă de informații pentru asigurarea conformității.

9.10.6. Ce instrumente pot utiliza pentru a evalua dacă datele mele geospațiale se suprapun cu pădurile pe hărți? (ÎNTREBARE NOUĂ)

Sistemele de informații geografice pot fi utilizate pentru a intersecta datele punctuale sau poligonale cu informații explicite din punct de vedere spațial din hărți. Există o multitudine de aplicații și interfețe web libere, deschise și brevetate. De exemplu:

- Centrul Comun de Cercetare (JRC) a publicat un document de orientare [Geospatial analysis tools supporting the risk assessment of the Regulation on deforestation-free supply chains (Instrumente de analiză geospațială care sprijină evaluarea riscurilor din cadrul Regulamentului privind lanțurile de aprovizionare care nu implică defrișări) – Oficiul pentru Publicații al UE] și oferă un instrument simplu pentru intersectarea spațială: setul de instrumente IMPACT pentru monitorizarea pădurilor.
- Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (FAO) oferă un instrument pentru intersectarea datelor geospațiale cu mai multe hărți: "What is in that plot?" (WHISP): https://openforis.org/solutions/whisp/
- Institutul Mondial al Resurselor (WRI) oferă o interfață pentru analizarea lanțurilor de aprovizionare geospațiale: „Global Forest Watch Pro": https://pro.globalforestwatch.org/.

9.11. Ce constituie un risc ridicat și cât timp poate dura o suspendare?

Articolul 17 din EUDR le permite autorităților competente să ia măsuri imediate, inclusiv suspendarea, în cazul identificării unui risc ridicat de neconformitate. Ce constituie un risc ridicat și cât timp poate dura suspendarea?

Autoritățile competente pot identifica situațiile în care produsele relevante prezintă un risc ridicat de neconformitate cu cerințele regulamentului pe baza unor circumstanțe diferite, care includ controale la fața locului, rezultatul analizei de risc din planurile lor bazate pe riscuri sau riscurile identificate prin sistemul de informații, sau pe baza informațiilor provenite de la o altă autoritate competentă, a unor suspiciuni motivate etc. În astfel de cazuri, autoritățile competente pot lua măsuri provizorii, astfel cum sunt definite la articolul 23 din EUDR,

inclusiv suspendarea introducerii sau a punerii la dispoziție a produsului pe piața UE. Suspendarea ar trebui să se încheie în termen de trei zile lucrătoare sau 72 de ore în cazul produselor perisabile. Cu toate acestea, pe baza controalelor efectuate în perioada respectivă, autoritatea competentă poate ajunge la concluzia că suspendarea ar trebui prelungită cu perioade suplimentare de trei zile pentru a stabili dacă produsul este conform cu regulamentul.

9.12. Care este legătura dintre regulament și Directiva UE privind energia din surse regenerabile?

Obiectivele regulamentului și ale Directivei (UE) 2018/2001, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2023/2413 (Directiva privind energia din surse regenerabile – RED), sunt complementare, deoarece ambele abordează obiectivul general de combatere a schimbărilor climatice și a declinului biodiversității. Produsele de bază și produsele care intră în domeniul de aplicare al ambelor acte legislative vor face obiectul cerințelor privind accesul general pe piață în temeiul regulamentului și pot fi contabilizate ca energie din surse regenerabile în temeiul Directivei privind energia din surse regenerabile (RED), cu condiția ca acestea să respecte cerințele stabilite în RED. Cerințele EUDR și RED sunt compatibile și se susțin reciproc. În cazul specific al sistemelor de certificare pentru produsele care prezintă riscuri reduse din perspectiva schimbării indirecte a destinației terenurilor (ILUC) în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/807 al Comisiei de completare a Directivei (UE) 2018/2001, aceste sisteme de certificare pot fi utilizate și de către operatori și comercianți în cadrul sistemelor lor due diligence pentru a obține informațiile solicitate în temeiul regulamentului pentru a îndeplini unele dintre cerințele în materie de trasabilitate și informare prevăzute la articolul 9 din EUDR. La fel ca în cazul oricărui alt sistem de certificare, utilizarea acestora nu aduce atingere responsabilității juridice și obligațiilor care le revin operatorilor și comercianților în temeiul EUDR de a exercita diligența necesară.

9.13. Cum se ține seama de statele AELS/SEE în regulament? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Norvegia, Liechtenstein, Islanda și Elveția sunt toate părți contractante la Asociația Europeană a Liberului Schimb (AELS). Ca atare, ele nu fac obiectul normelor prevăzute de Codul vamal al Uniunii [Regulamentul (UE) nr. 952/2013]. Prin urmare, acestea nu se află pe „teritoriul vamal”, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 34 din EUDR, fiind considerate „țări terțe” în temeiul EUDR (articolul 2 punctul 35 din EUDR).

Spațiul Economic European (SEE) aduce laolaltă statele membre ale UE și trei dintre cele patru state AELS (și anume Islanda, Liechtenstein, Norvegia) pe o piață internă reglementată de aceleași norme de bază. UE a stabilit că EUDR este un act cu relevanță pentru SEE. În prezent, se află în curs de examinare includerea sa în Acordul privind SEE prin intermediul unei decizii a Comitetului mixt al SEE, ceea ce înseamnă că statele SEE, care sunt și membre ale AELS, analizează dacă sau în ce mod ar trebui incluse acte juridice ale UE în Acordul privind SEE. În cazul în care statele SEE apreciază că EUDR trebuie inclus în Acordul privind SEE și în cazul în care se va adopta ulterior un proiect de decizie a Comitetului mixt, iar această decizie intră în vigoare după îndeplinirea cerințelor constituționale, EUDR ar urma să se aplice numai în Norvegia, Liechtenstein și Islanda. De regulă, există întârzieri inerente de până la câțiva ani, având în vedere că procedura de includere a unui act legislativ începe numai după publicarea

actului respectiv și ținând seama de procedurile complexe de includere a actului în Acordul privind SEE și în sistemele juridice ale statelor SEE.

Prin urmare, în prezent, Norvegia, Liechtenstein și Islanda sunt considerate țări terțe în temeiul EUDR. Aceasta înseamnă că, la fel ca în alte țări terțe, producătorii primari care își vând produsele pe piața din Norvegia, Liechtenstein sau Islanda nu se califică nici ca MSPO și nici ca operatori. De asemenea, microoperatorii primari sau micii operatori primari cu sediul în Norvegia, Liechtenstein sau Islanda care vând mărfuri terțe direct pe piața UE pot beneficia de regimul simplificat prevăzut la articolul 4a din EUDR.

Elveția nu a aderat la SEE și, prin urmare, cele de mai sus nu se aplică Elveției, ceea ce înseamnă că EUDR se aplică Elveției și operatorilor stabiliți în această țară în același mod precum în cazul altor țări terțe și al operatorilor din țări terțe.

°°°°

10. Sancțiuni

10.1. Ce înseamnă faptul că sancțiunile stabilite de statele membre ale UE nu aduc atingere obligațiilor statelor membre în temeiul Directivei 2008/99/CE a Parlamentului European și a Consiliului?

Statele membre ale UE trebuie să stabilească, la nivel național, cadrul sancțiunilor, care ar trebui să includă cel puțin sancțiunile enumerate la articolul 25 alineatul (2) din EUDR, și trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a normelor. Nivelul și tipul sancțiunilor nu pot fi în contradicție cu dispozițiile Directivei privind infracțiunile împotriva mediului. Dispozițiile directivei sunt supuse succesiunii legislației.

10.2. Care este nivelul maxim al amenzii? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

Statele membre au libertatea de a defini sancțiunile, inclusiv nivelul amenzii. Pentru persoanele juridice, nivelul maxim al sancțiunii nu poate fi mai mic de 4 % din cifra de afaceri anuală totală la nivelul Uniunii a operatorului, a operatorului din aval sau a comerciantului din exercițiul financiar anterior deciziei de aplicare a amenzii, calculată în conformitate cu calculul cifrei totale de afaceri pentru întreprinderi prevăzut la articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului.

Nivelul amenzii ar trebui să crească acolo unde este necesar, în special în cazul încălcărilor repetate. Sancțiunile ar trebui să asigure faptul că acestea îi privează efectiv pe cei responsabili de beneficiile economice obținute în urma încălcărilor comise, în conformitate cu principiul eficacității, al proporționalității și al caracterului disuasiv.

10.3. În ceea ce privește Directiva privind achizițiile publice, este de competența statelor membre ale UE să decidă, la punerea în aplicare a regulamentului, dacă ar trebui să se permită autocorectarea?

Pe lângă cerințele de la articolul 25 alineatele (1) și (2) din EUDR, statele membre vor avea puterea discreționară de a decide dacă doresc sau nu să prevadă autocorectarea. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să se asigure că o astfel de dispoziție nu afectează eficacitatea sancțiunilor prin stabilirea și aplicarea unor norme clare în materie de autocorectare.

10.4. În conformitate cu articolul 25 alineatul (3) din EUDR, „[s]tatele membre notifică Comisiei hotărârile definitive pronunțate" și sancțiunile impuse persoanelor juridice. Comisia va publica o listă a acestor hotărâri pe site-ul său web. Această dispoziție se referă la toate deciziile administrative sau la hotărârile judecătorești?

Această dispoziție înseamnă că statele membre ar trebui să notifice Comisiei hotărârile definitive pronunțate împotriva persoanelor juridice, ceea ce înseamnă hotărâri judecătorești.

10.5. Am tăiat câțiva arbori mici de pe proprietatea mea, unde cresc acum vaci. Intenționez să vând lemnul și carnea vacilor pe o piață locală din UE. Îmi vor fi impuse sancțiuni pentru vânzarea lor deoarece am tăiat arborii? (ÎNTREBARE ACTUALIZATĂ)

În general, responsabilitatea pentru asigurarea respectării dispozițiilor le revine statelor membre. Stabilirea obligației operatorilor, a operatorilor din aval și a comercianților de a lua măsuri corective, astfel cum se prevede la articolul 24 din EUDR, este lăsată la latitudinea autorităților competente ale statelor membre. În UE, principiul proporționalității este unul dintre principiile generale ale dreptului Uniunii care se aplică interpretării și asigurării respectării legislației Uniunii.

Tăierea arborilor poate constitui o încălcare a cerinței privind absența defrișărilor în temeiul regulamentului numai dacă arborii fac parte dintr-o pădure astfel cum este definită în regulament. Acest lucru este valabil în cazul în care arborii fac parte dintr-un teren care nu este utilizat în mod predominant ca teren agricol sau urban și care se întinde pe mai mult de 0,5 hectare, cu copaci mai înalți de 5 metri și cu o acoperire a coronamentului de peste 10 % sau cu copaci care pot atinge aceste praguri *in situ*. În cazul în care unul dintre aceste criterii nu este îndeplinit, suprafața respectivă nu este o pădure, iar tăierea arborilor nu încalcă o dispoziție a cerinței privind absența defrișărilor prevăzută de regulament.